

Hợp Hoan

Contents

Hợp Hoan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	48

Hợp Hoan

Giới thiệu

Thể loại: Trung khuyến thu, nhược thụ, HEEedit: meBeta: Cá đáng yêu, và bạn Tsuki tốt bụngMột lần ngoài ý muốn mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-hoan>

1. Chương 1

”Bảo nhi à, lại đây, xem thử xiêm y này đi, nương mới làm cho người đó, thích không?”

“A, ha ha, đa tạ mẫu thân, rất thích.” Tiểu hài nhi nho nhỏ tròn tròn vui vẻ mặc vào quần áo mà mẫu thân may cho từ vải thô, dường như toàn bộ hạnh phúc trên thế gian đều tụ trên gương mặt, an lành trong vòng tay thiếu phụ cười lên chắt phác an bình.

“Ô, Bảo nhi có quần áo mới, linh lợi hẳn ra!” Căn phòng đơn sơ có một người nam tử tiến vào, thân hình cao lớn trong mắt tiểu hài nhi chẳng khác gì ngọn núi, có thể ngăn trở bất kỳ mưa gió, làm cho mình an lạc hạnh phúc.

“Phụ thân, ha hả, mẫu thân làm cho bảo nhi quần áo mới này!” Tiểu hài tử nhào vào lòng người nam nhân, cao hứng khoe bộ đồ mới của chính mình. Nam nhân ôm lấy tiểu hài tử, lấy ra nha đường(1), khiến cho tiểu hài tử cười giòn một hồi, thiếu phụ đứng gần sát, thu xếp bữa cơm tối, căn phòng đơn sơ, một nhà ba người tiếng cười vui vẻ vang ra vang ra...

Ánh sáng chột đâm vào mắt, trời đã sáng sao? Ta mở mắt ra, đập vào mắt là trướng vải thiên thanh rủ xuống, hoàn toàn không phải căn phòng cổ tranh kia! Ngồi dậy, chấn tuột khỏi người, thân thể trắng như tuyết nhói lên đau đớn, trong cơ thể có cảm giác khác thường thật khó chịu.

Ta mờ mịt nhìn bốn phía, muốn tìm kiếm cảnh vừa trong mộng, nhưng lọt vào trong tầm mắt đều là bàn gỗ lim, song cửa khắc hoa. Lúc này mới nhớ lại, ta đã không còn là tiểu hài tử ở trong nhà được cha mẹ sủng ái nữa, mà là hạ nhân tại Lễ thân vương phủ. Loại người tuy không phải làm công việc nặng nhọc, hưởng thụ cẩm y ngọc thụ nhưng lại bội phần bị người ta vạn phần khinh thị – tình nô. Tình nô lấy thân nam nhân đi hầu hạ nam nhân.

Đã lâu rồi không thấy lại mộng xưa. Phụ thân và mẫu thân, có lẽ sẽ không còn cười với ta nữa, bây giờ có đứa con như ta lại còn không khiến họ thương tâm.

“Hợp Hoan, Hợp Hoan. Vương gia sắp thức dậy rồi, mau đứng lên hầu hạ, còn muốn lười tới khi nào!” Ngoài cửa truyền đến tiếng Ngân Hồng. Nàng nguyên là nha đầu được Vương gia sủng nhất trong phủ, Vương gia sinh hoạt thường ngày đều do nàng chuẩn bị.

Vương gia không có nạp phi, nhưng nha đầu trong phủ không ít, mỗi một người đều là lông mày lá liễu mắt sáng như sao hạn dài, thân phận đều giống với ta. Có điều từ một năm trước trở lại sau khi ta đến đây, Vương gia cơ hồ không chạm tay đến các nàng, sinh hoạt hàng ngày cũng bắt đầu do ta lo liệu, cho nên mỗi lần thấy ta nàng đều chưa từng có sắc mặt hòa nhã.

Ta nhanh xuống giường tẩy rửa qua loa, lơ đi vắn vợ trong long, hướng đến phòng ngủ của Vương gia mà tiến. Một cảm giác vừa hưng phấn vừa sợ hãi chạy trong cơ thể ta. Bởi vì, người nam nhân ta phải gặp, vừa khiến ta hoàn toàn yêu mến, lại vừa khiến ta tâm thần sợ hãi.

Ta gọi là Bảo nhi, cái tên giản đơn lại tầm thường, nhưng ta rất thích, bởi vì nó bao hàm tình yêu phụ mẫu cho ta, nương mỗi lần gọi ta đều rất vui vẻ, bởi vì ta là bảo bối của họ, bọn họ che chở ta trong lòng.

Nhà ta không giàu có, nhưng cũng coi như đủ ăn. Nương vốn là phụ nữ xinh đẹp nhất trong thôn, cha cũng vốn là người nam nhân xuất sắc nhất trong thôn. Cha và nương rất thân ái. Khi đó, ta cảm giác mình chính là người hạnh phúc nhất trên thế giới, còn ảo tưởng chính mình mau mau lớn lên, trở nên giống như cha cao lớn cường tráng, sau đó lấy một người vợ xinh đẹp giống như nương, như cha mẹ sống cuộc đời hạnh phúc.

Nhưng là, theo thời gian trôi qua, ảo tưởng cũng từ từ tan biến.

Khi ta hơn mười tuổi một chút, cha đột nhiên ngã bệnh, cả người trở nên si ngốc ngơ ngác, làm gì cũng không được, thân thể cũng ngày một suy yếu. Vì nương ta vì phải lo tiền cho cha chữa bệnh, bắt đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể đi vay nợ nặng lãi để đỡ một khoản.

Ta cũng không thể giống như trước vô ưu vô lo, cái gì cũng không làm, mà bắt đầu giúp nương làm việc, giúp người giặt quần áo, giúp người đi chăn trâu. Bởi vì thời gian dài không có được ăn uống tốt, ta cũng không cách nào giống như cha lớn lên cường tráng, ngược lại giống như nữ hài tử gầy yếu.

Bệnh của cha vẫn không tiến triển lên.

Một năm trước, khi ta mười bốn tuổi, cha ta rời bỏ ta và nương, lúc ấy, nhà của chúng ta đã nợ hơn gần năm mươi lượng bạc. Mà nhà ta ba năm đó chịu cảnh mất mùa, thật sự không có cách nào hoàn lại, đành người cho vay nặng lãi mỗi ngày lại đến xiết nợ, bắt đắc dĩ, ta và nương chỉ có thể vứt bỏ hộ tịch mà trốn, chạy trốn đến kinh thành.

Ngay lúc ta còn bỡ ngỡ trước thế giới cxa lạ hứa bao giờ gặp qua này, thì người mẫu thân vẫn sủng ái ta bởi vì vất vả lâu ngày tích lại, bị bệnh tha hương, không chịu được vài ngày liền buông bỏ nhân gian. Đột ngột, thế gian rộng lớn mịt mờ chỉ còn lại duy một mình ta, những người thân yêu nhất của ta đã rời đi, ngay lúc ấy, ta gặp người nam nhân kia.

Ngày ấy, ta lưng đeo cây rơm khô, mang theo thi thể mẹ quỳ gối ven đường, định bụng theo chuyện xưa học người ta bán thân táng mẫu(2). Ta quỳ ở nơi đó, nhìn người xung quanh hướng ta chỉ chỉ trỏ trỏ, lòng cực kỳ bối rối.

Ngay lúc ta đang còn miên man suy nghĩ, chợt nghe thấy một trận náo loạn, người chung quanh đều né tránh.

Làm sao vậy? Ta bối rối ngẩng đầu nhìn, một đôi mắt nâu vô cùng sáng lạng như mắt ưng đập vào mắt ta. Một người tuấn mỹ khiến người ta không rời mắt được đang ngồi trong xe hoa lệ, xốc lên màn che, từ bên

trong quan sát ta. Trước xe sau xe đều là thị vệ cầm kiếm sắt, khí thế rất lớn. Tim ta đập bình bịch, không biết ta quỳ ở chỗ này liệu có phải đang cản trở hần không, nhờ có khi nào sẽ bị bắt lại?

Đang lúc này, mã xa đã lao tới dừng trước mặt ta, trái tim ta càng thêm bối rối, ai tới giúp ta với.

” Ngẩng đầu lên!”

“.....”

” Ngẩng đầu lên!”

Âm thanh trầm thấp truyền tới lỗ tai ta, là đang bảo ta sao, ta kinh hoảng ngẩng đầu nhìn về phía hần. Cặp mắt nâu tinh anh kia lóe lên ngạc nhiên, mừng rỡ cùng cân nhắc.

“Người bán thân!” Lời này là khẳng định.

Ta vội vàng gật đầu. Không biết vì sao, ta hy vọng người này có thể mua ta. Bây giờ nghĩ lại, không chừng lúc đó chỉ là ban đầu đơn giản một cái liếc mắt, ta liền không tự chủ được đã yêu hần, cho nên mới hy vọng có thể lưu lại bên cạnh hần.

“Muốn bao nhiêu tiền?”

“.....” Ta chần chờ một chút, rồi mở miệng nói: “Ta muốn để nương được chôn tại địa điểm tốt một chút.....” Lập tức lại ngẩng đầu lên: “Không cần quá tốt, không cần nơi tốn quá nhiều tiền.” Ta rất sợ hãi hần sẽ không mua ta đi. Sau khi nhìn hần, ta không còn muốn bị người nào khác mua lại nữa. Bây giờ nghĩ lại, ngày đó không biết là may mắn hay bất hạnh.

“Lý Trung! Đem hần dẫn đi, đưa mẫu thân hần tìm một nơi táng thật tốt. Làm tốt rồi, đem hần về vương phủ. Rửa sạch sẽ. Việc còn lại, người biết là nên làm cái gì rồi đó.” Hần lên tiếng nói.

“Vâng! Vương gia!”

Vương gia, hần là Vương gia?

Trước kia, chỉ thấy ở kịch hát mà thôi, Vương gia là vị quan rất lớn rất lớn, không nghĩ tới ta sẽ bị Vương gia mua. Thấp thỏm bất an theo sau người nam nhân kêu Lý Trung kia. Sau mới biết được, hần là Nhị tổng quản Lễ thân vương phủ, cũng được xem như một chức vị rất lớn đi. Lễ thân vương vốn là cháu của đương kim hoàng thượng, sau khi lão thân vương qua đời được kế thừa tước vị của phụ thân.

Lý Trung rất dụng tâm, trước giúp nương mua quan tài đẹp mắt, đến ngoại ô tìm mộ tốt, còn tuyển một bia đá thẳng, nương hần là sẽ cao húng đi. Sau đó, ta bị đưa về Lễ vương phủ.

Ta chưa từng chứng kiến cảnh tượng như vậy bao giờ. Nơi Lễ thân vương phủ, một đường im ắng, không một bóng người, đại môn cao rộng quét hồng sơn. Phía trước sáu hàng đồng đình. Trước cửa có hai con sư tử bằng đá trông thật sống động, trang nghiêm uy vũ. Chúng ta từ cửa bên mà vào Lễ thân vương phủ, khắp nơi đều là rường cột chạm trổ, nối tiếp nhau, trùng trùng điệp điệp, quả là nơi chốn thần tiên.

Không đợi ta phục hồi tinh thần, sau khi đã no bụng, liền bị đưa tới một gian phòng tắm thật lớn. Lý Trung tự mình đem ta ném vào trong nước, dùng sức chà sát thật lâu, đến khi da thịt ta đỏ bừng lên đau đớn mới đưa ta một bộ quần áo bằng lụa trắng tuyết rộng rãi bao lấy cơ thể, sau đó đem ta tới một gian phòng, bảo ta ngoan ngoãn ở trong này chờ đợi.

Gian phòng đó sau này thành nơi ta sống.

Ta lo lắng ngồi trên giường, không rõ vừa rồi là sao. Mua ta về, ta hần nên làm việc, nhưng sao vừa đến lại đưa ta đến nơi đây? Ta nên làm gì? Thời gian từng khắc từng khắc lại qua, mặt trời hạ rồi, thân thể ta càng ngày càng lạnh, bởi trên người chỉ có một bộ đồ lụa, ta cũng không biết nên đến nơi nào tìm quần áo.

Đang lúc này, cửa bị đẩy ra, chủ nhân của ta, chủ nhân Lễ thân vương phủ đã đứng ở cửa. Ta tức thì toàn thân căng thẳng, trái tim không ức chế được lại bắt đầu kinh hoảng. Hần mang theo một thứ uy nghiêm không thể nói thành lời đi về phía ta. Ta lại chỉ có thể ngáy ngốc mà nhìn hần.

Sau đó, tay hần đưa lên đầu ta, tay kia vuốt ve lấy gương mặt ta, “Đôi mày liễu thật đẹp, con người thật đẹp a...” Hần cúi đầu lẩm bẩm.

Ta không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể tiếp tục không nhúc nhích mà nhìn hấn. Tiếp theo, ta bị đẩy ngã lên giường, thân thể hấn đè ép lên trên, môi chạm vào môi ta. Ta không rõ, đây là ý gì, chỉ có thể ngẩn ra mặc hấn muốn làm gì thì làm. Cảm giác chưa bao giờ thể nghiệm bất ngờ vồ lấy ta, ta bắt đầu giãy dụa, muốn thoát đi, lại bị hấn gắt gao ngăn chặn.

“Ngoan, không phải sợ. Nghe lời ta, ta sẽ không tổn thương ngươi”

Ta cứ như vậy bị thanh âm trầm thấp kia đầu độc, ngoan ngoãn để hấn bài bố.

Lúc đó ta thấy một thứ gì đó thô bạo mạnh mẽ tiến vào ta, một cỗ đau đớn tê tâm liệt phế chạy khắp tứ chi xương cốt. Trong lúc lâm vào mê loạn, ta nghe thấy người nam nhân kia dùng một thanh âm hưng phấn tha thiết mà nói: “Mẫn, Mẫn, ngươi là của ta rồi!”

Một loại đau đớn không thể nói thành lời lan tràn trong lòng, thậm chí còn hơn cả nỗi đau thân xác. Đến lúc ta tỉnh dậy, trong phòng chỉ còn lại mình ta. Dưới hạ thân có ất nhiều máu tươi lưu lại, pha trộn thứ chất lỏng trắng đục. Thân thể cùng trái tim đều đau nhện, khiến ta gục xuống, ta bám vào thành giường khóc thút thanh. Từ đêm đó, ta trưởng thành. Từ đó về sau, ta không còn chảy nước mắt nữa.

Mười bốn tuổi, ta từ một thiếu niên ngây thơ đã thành thực. Mười bốn tuổi, ta trở thành món đồ riêng của nam nhân.

Sau ngày đó, Vương gia phái rất nhiều người đến dạy ta.

Từ ngôn ngữ cử chỉ đến cầm kỳ thi họa, thậm chí cả kỹ xảo mị hoặc nam nhân, ta toàn bộ đều phải học. Ta cũng rõ ràng sự tình ngày ấy có ý nghĩa gì. Tình nô của chủ nhân, thân phận bị người ta khinh rẻ.

Ta cũng ngày càng có mị thái, càng ngày càng giống nữ nhân. Nghĩ đến ngày nhỏ còn mộng tưởng trở nên giống như phụ thân thành một nam nhân cao lớn cường tráng, thật sự là nực cười a.

Ta cũng không còn được gọi Bảo nhi nữa, cái tên khiến ta cảm giác được sự sủng ái quan tâm sợ rằng kiếp này không còn thuộc về ta nữa. Ta đổi tên gọi Hợp Hoan. Cái tên rất hương diễm, vừa nghe đã gợi đến cái loại sự kiện đó rồi. Người nam nhân kia đã đặt cho ta: “Từ nay về sau, ngươi gọi là Hợp Hoan đi. Nó tùy thời sẽ gợi nhớ nhắc nhở thân phận của ngươi.” Hấn dùng loại thanh âm không chút cảm xúc nói.

Người trong phủ đều nói Hợp Hoan được Vương gia ái sủng, có ta rồi, Vương gia không hề chạm những người khác, hàng đêm cùng ta giao hoan, khiến cho bọn họ hâm mộ đỏ mắt. Nhưng chỉ có ta là biết, Vương gia chỉ coi ta như một thứ đồ. Hấn chỉ thông qua ta tìm kiếm bóng dáng người kia. Loại người dễ tiện như ta lại mang bóng dáng cái người kia cao cao tại thượng trời sinh cao ngạo hoàn mỹ, thực nực cười mà.

Đứng tại trước cửa phòng yên tĩnh uy nghiêm, ta hít một hơi sâu, nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng, đi vào, chậm rãi bước lại phía giường.

Con mắt trong suốt lại lạnh như băng ngày thường đều nhắm, cả người mang vẻ nhu hòa.

Vương gia thật sự rất anh tuấn mà. Vẫn tưởng cha vốn là người dễ coi nhất thế gian, bây giờ mới biết được, người cùng Vương gia so sánh, thật sự kém xa. Vương gia có gương mặt trái xoan trắng như ngọc, khảm một đôi con ngươi hổ phách, trong sáng dị thường. Mày như vẽ, môi mỏng thường như mỉm cười, vóc người thon dài, vai rộng hông hẹp, khí chất cao nhã, cử chỉ nhanh nhẹn, phong thần tuấn lãng.

Si ngốc ngẩn nhìn, trái tim lại không tự chủ được kinh hoảng. Ta xoay người, định rời đi, chuẩn bị cho tốt nước rửa mặt. Từ phía sau đột nhiên vươn ra một cánh tay dùng sức kéo ta trở về, trong nháy mắt ta đã được Vương gia đặt dưới thân, Vương gia tỉnh táo mà ở trên đầu quan sát ta.

“Thích xem ta vậy à?”

Gật đầu, không hề đến chuyện đi nói dối hấn.

“Ta xâm phạm ngươi như vậy, đùa bốn ngươi, đem ngươi biến thành thứ dễ tiện bất nam bất nữ mà lại khiến ngươi mê muội? Hay là ngươi trời sinh *** đãng, khát khao nam nhân xô xuyên qua?” Vương gia vừa nói, bàn tay tiến vào trong y bào, vuốt ve bấp đùi ta.

Ta quần áo đều là đơn bào rộng rãi, nhất là hạ thân nhấc lên là hết sức thuận tiện, bên trong cái gì cũng không mặc, để dễ cho Vương gia tùy thời thỏa mãn khoái cảm dâm đến, ta nghĩ muốn nói cho hắn, bởi vì người muốn ngắm nhìn, ta mới có thể *** dâng như vậy. Nhưng ta lại lựa chọn trầm mặc.

Ngón tay cắm vào mật huyết ở phía sau.

“Uh, ha....” Ta bật ra thanh âm ngọt ngào.

“Trong thân còn giữ ta lại, thật sự là *** dâng mà. Nơi đó có thể không lưu lại đồ vật gì? Hay người là trời sinh phải nhờ vào hấp thụ nam nhân dịch thể mà sống đi?” Không ngờ trước, lại vừa khiến cho Vương gia trào phúng.

Mặc kệ, chỉ cần có thể có được ái sủng của người, nói như thế nào cũng không sao cả. Ta chủ động đón nhận, nghênh đón cái vật thật lớn tiến vào cơ thể. Bây giờ ta nhất định là kiêu mị, mê người, đáng tiếc, hấp dẫn không được hắn.

Giúp Vương gia tẩy rửa xong, ta hầu hạ hắn thay y phục. Đột nhiên, hắn bắt lấy mặt ta, “Hợp Hoan, người tới Vương phủ cũng một năm rồi à?”

Ta không có trả lời, nhưng thân thể tức thì lạnh lẽo, ta nghĩ tới gương mặt mình hắn đã tái nhợt. Trực giác cho ta biết sẽ có chuyện không tốt.

“Ta dùng nhiều tiền bạc bồi dưỡng người, khiến người hiện tại có khả năng hấp dẫn nam nhân như vậy, người hắn nên hồi báo ta đi?”

Nặng nề gật đầu.

“Tốt lắm, ngày mai, ta sẽ an bài người tiến vào Dư vương phủ. Dư vương thúc thực ra rất thích dưỡng nam sủng a, người cần phải hảo hảo cố gắng. Nhưng nhớ kỹ là....” Bàn tay trên mặt ta tức thì xiết chặt, “Tuyệt đối không cho phép người tiết lộ người là người của Lễ thân vương phủ! Tới nơi đó rồi, cái gì cũng không được xen vào. Một khi ta muốn, ta sẽ phái người bảo người phải làm gì. Nhớ kỹ chưa?”

Ta mở miệng gật đầu, tâm rơi đáy vực. Ta chưa từng nghĩ muốn đi hầu hạ người khác. Nghĩ đến cái thứ to lớn xấu xí của nam nhân khác đi vào cơ thể ta, ta đã thấy tuyệt vọng như thủy triều dâng lên chìm ta xuống. Miệng mở rồi lại khép, sau cùng, ta nuốt cục có đủ dũng khí mở miệng: “Ta có thể trở về không?”

Vương gia nheo mắt lại, hàn quang lóe sáng, lập tức thả lỏng buông xuống, cười lạnh nói: “Đương nhiên có thể. Chỉ cần người làm tốt công việc giao cho người, ta đương nhiên sẽ đem người trở về. Ta cũng luyện tiếu người rồi ta đi chứ, Hợp Hoan ta sủng ái nhất a.”

Có phải hay không nếu ta làm tốt chuyện này, người sẽ chú ý tới ta một chút. Nếu làm như vậy là hữu dụng, để giúp người, ta sẽ không chút do dự, cố gắng hoàn thành chuyện người giao ta.

Mười lăm tuổi, ta bắt đầu hầu hạ người nam nhân thứ hai.

Chú thích:

(1) Nha đường: một thứ kẹo

(2) Bán thân táng mẫu: Bán thân chôn mẹ

2. Chương 2

Chú thích:

(1) Xảo tiểu thiên hê: cười tươi lạnh lợi sáng ngời

Mỹ mục phán hê: mắt đẹp (khiến) người muốn ngắm

Phiên nhược kinh hồng: Linh lợi nhanh nhẹ như chim hồng bị kinh sợ

Uỷ nhược du long: uỷ chuyển đẹp như rồng đang bơi

Do quá nhiều thành ngữ, và từ ngữ quá sức.... nên mạn phép giữ nguyên

(2) Thủy quang liễm lạm: có ý chỉ ướm át gợi tình

(3) Hồng nhân nhi: Theo nghĩa hiện đại là VIP

Tỉnh giấc, trước mắt vẫn như cũ là trường xanh quen thuộc buồng rữ, hết thấy tựa hồ như không có gì thay đổi, nhưng lại khiến cho đầu óc hỗn loạn của ta tỉnh táo lại, ta nhớ lại, hôm nay ta sẽ phải ra đi. Người nam nhân ta yêu sẽ đưa ta qua tay người khác, mà ta lại không cách nào phản đối, chỉ có thể miễn cưỡng tươi cười cho đẹp lòng kẻ khác.

Ngơ ngác ngồi trên giường, đầu óc trống rỗng. Ta biết đáng ra mình nên khóc mới đúng, nhưng hốc mắt lại khô khốc, nước mắt như thế nào cũng không chảy ra được. Vào cái đêm năm xưa, nước mắt ta có lẽ đã cạn khô mất rồi.

Chậm rãi rời khỏi giường, lấy nước rửa mặt. Vương gia hẳn không thích ta cứ dùng dằng đợi người khác thúc giục mới chịu đi. Nếu hẳn ngày hôm qua phân phó ta như vậy, ta cũng chỉ có thể mà ngoan ngoãn chuẩn bị cho tốt hết thấy trước khi cất bước.

Dùng nước có bỏ hoa lan rửa sạch mặt, lại lấy muối chà xát hàm răng. Ta kéo ra một bộ đồ tốt, chậm rãi mặc vào.

Nội sam thuần trắng, bên ngoài khoác cẩm trường bào, phủ ngoài là áo choàng xanh cánh ve nhàn nhạt, đai lưng trắng, dây buộc xanh đen, thắt lưng đeo bạch ngọc.

Mặc đồ vào, ngồi trước bàn trang điểm, lấy ra phấn hạp, bôi lên một lượt nhàn nhạt, dùng than chì tô tô lên mặt mày, dùng nước ép từ hồng mẫu đơn mà tô lên môi cho có sắc đỏ, lấy lược ra tinh tế chải tóc, mái tóc xanh dài ba thước, quang khả giám nhân.

Dần dần, trong gương hiện ra dung nhan xảo diệu thiên hê, mỹ mục phán hê, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long*. Ta biết đó là ta, nhưng ta lại tìm không ra lấy một điểm bóng dáng mình trong đó. Cái “ta” từng đứng thẳng giữa trời, tự nhiên thanh thản đi đường nào rồi? Chỉ có trước mắt một cái thể xác bất nam bất nữ.

Dùng lụa xanh nhạt giản đơn buộc lại phía sau đầu, ta đứng dậy, nhìn lại căn phòng lần cuối cùng, sau đó đẩy cửa, bước ra ngoài.

Lý Trung cùng mấy tiểu tư đã ở bên ngoài đứng chờ, nhìn thấy ta đi ra, mỗi người đều lộ ra thần sắc kinh dị, chầm chầm nhìn thẳng vào ta một hồi lâu mới phục hồi lại được. Ta biết ta rất mỹ lệ, nhưng mà ta lại thống hận cái loại mỹ lệ này. Bởi vì bọn họ sau khi đã lấy lại tinh thần thì trong ánh mắt xem ta lại chỉ còn hèn mọn cùng khinh thường.

“Được rồi? Nên đi đi thôi!” Lý Trung trầm giọng nói, lập tức xoay người hướng viện trừu phòng đi đến.

Đi? Đi như vậy sao? Nhưng ta còn chưa gặp qua Vương gia mà? Hẳn có thể cứ như vậy khiến ta rời đi, không cho ta một lần gặp mặt cuối cùng sao? Ta nghĩ muốn đi đến hướng ngược lại nơi có phòng ngủ của Vương gia, nhưng lại thấy cách đó không xa, Lý Trung lộ ra ánh mắt mất kiên nhẫn đứng nhìn, đành chỉ có thể bỏ ý định trong đầu, theo hắn đi đến.

Tâm, lại bắt đầu đau đớn.

Qua trừu phòng, rồi tới cửa bên cho hạ nhân. Tại đây phố đằng sau Lễ thân vương phủ, không người qua lại, bởi vậy mà yên tĩnh không tiếng động. Trước cửa đậu một xe ngựa bình thường, Lý Trung chỉ chỉ xe ngựa, ý bảo ta lên trên.

Ta quay đầu nhìn vào bên trong phủ, vẫn như cũ không thấy được bóng dáng Vương gia đâu. Giờ trời còn sớm như vậy, Vương gia chắc còn chưa dậy. Lỡ như khi hắn tỉnh lại, lỡ như hắn lại muốn gặp ta, ta cứ như vậy đi sao được? Nói không chừng, chờ thêm một chút, hắn sẽ gọi giữ ta lại.

“Còn chờ cái gì? Chì chì hoãn hoãn. Còn không mau đi tới!” Lý Trung không nhịn được nữa, chộp lấy tay ta, kéo lên trên xe ngựa.

Không nên, không nên! Ta phải đợi Vương gia. Nói không chừng Vương gia sẽ tới gặp ta liền bây giờ. Trong lòng nghĩ thế, nhưng miệng lại không phát ra lấy một thanh âm. Sống một năm trong phủ Vương gia đã

khiến ta học thói quen thuận theo người, trừ lúc ở trên giường phát ra mị khiêu mê hoặc người, những lúc khác, ta đều sẽ không lảm lời. Ta bị đẩy lên xe ngựa, xe lập tức liền ly khai.

Cuối cùng, ta ngay cả một lần cuối muốn gặp mặt Vương gia cũng không được, đã phải cất bước ra đi.

Lặng lặng ngồi trên xe, Lý Trung ở bên cạnh xem xét ta. Chẳng lẽ sợ ta chạy mất sao? Sẽ không, chỉ cần là người phân phó, ta nhất định sẽ hoàn thành, như thế nào lại chạy trốn? Chạy trốn thì sẽ không thể trở về bên cạnh người nữa rồi.

Xe ngựa dọc theo ngõ hẻm đường xóc nảy, từ xa xa truyền đến âm thanh xôn xao mơ hồ náo nhiệt. Buổi ban ngày tại kinh thành bắt đầu rồi, người người cũng bắt đầu bồn ba lo kể mưu sinh. Còn ta, ta sẽ bị đưa đến nơi nào đây? Chỉ ít ta biết được, ta sẽ không đến thẳng Dư vương phủ.

“Người hãy nghe cho kỹ!” Lý Trung trầm mặc một lúc, rốt cuộc cũng mở miệng.

“Lát nữa chúng ta đưa người đến một chỗ. Người chỉ cần ngoan ngoãn ở lại đó là tốt rồi. Sẽ không lâu nữa, Dư thân vương khẳng định sẽ đi đến đó. Người chỉ cần nhớ kỹ xuất ra tất cả bản lĩnh học được ở vương phủ mê hoặc hắc, khiến hắc đem người mang về Dư vương phủ là tốt rồi. Những việc khác, người không cần xen vào. Còn nữa, nếu người khác hỏi người từ nơi nào tới, người đem chính chuyện của người ra nói là được. Có điều chỉ được nói người chạy trốn đến kinh thành, rồi nói người vì cần tiền, bị Tê Phượng quán mua đi. Điều khác, đừng có lảm miệng. Người khác hỏi người chuyện khác, chỉ cần nói không biết, thế thôi.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng đã mơ hồ đoán được họ đưa ta đến nơi nào.

Xe ngựa dừng lại. Lý Trung đưa ta xuống xe. Mã xa lập tức rời đi. Nơi này nguyên bản vắng dấu chân người, bên cạnh là một tiểu môn. Không giống như ta tưởng tượng, nơi đây là chốn nào?

Lý Trung nhắc chân hướng bên trong đi đến, ta lại chỉ có thể bỏ qua nghhi vấn, ngoan ngoãn đi theo hắc vào trong. Đây là một tiểu viện bình thường, người ở bên trong thấy chúng ta cũng không ngạc nhiên, Lý Trung đưa ta cho một người phụ nữ ở đây, hướng bà ta gật đầu, lập tức rời đi. Ta thoáng luống cuống. Đây là nơi nào?

Bên cạnh không có lấy một người thân thuộc. Ta thê lương đứng tại đó, không biết nên như thế nào cho phải. Phụ nhân kia ngẩng đầu liếc ta một cái, cất tiếng cười lạnh: “Trách không được. Nguyên lai là một nam sủng xinh đẹp như vậy. Nhìn bộ dạng của người, hẳn là đã quen dưới thân hấp dẫn nam nhân a. Ta cũng không nên lo lắng. Người Vương gia chọn tuyệt sẽ không sai. Theo ta đi!”

Tâm rất đau. Lại như bị xé rách banh ra. Tại sao bất kỳ người nào đều dùng ánh mắt khinh khi hèn mọn đó nhìn ta.

“Bảo nhi bảo bối của mẫu thân a! Bảo bối mẫu thân yêu nhất!”

“Bảo nhi hài tử tốt nhất a, nhất định sau này sẽ thành nam tử hán đội trời đạp đất!”

Bên tai lại truyền tới tham âm của phụ mẫu, nói ta bảo bối ra sao. Nhưng mà, ta bây giờ, đã không còn là bảo bối của các người nữa rồi, chỉ là một nam sủng hạ tiện. Nếu lúc đầu ta cùng hai người đều đi, như vậy thật tốt biết bao nhiêu. Nếu như lúc đầu, ta không có gặp nam nhân kia, cũng sẽ thật tốt, tâm sẽ không phải đau đớn.

Nhưng mà đã chậm mất rồi, ta ép lấy chính trái tim mình, không bao giờ được phép tùy tâm tùy ước mà tự quyết lấy thân thể chính mình nữa. Nó giờ là thuộc về nam nhân kia. Ta không được phép suy nghĩ nhiều, lại bị đưa lên xe ngựa. Thì ra nơi này rốt cuộc chỉ là một chốn che tai che mắt người ta thôi.

Từ đó về sau, ta phải đổi mấy lượt xe ngựa. Suốt dọc đường đi, người phụ nữ kia vẫn theo cứ đi theo trông chừng. Chúng ta từ cửa Tây ra kinh thành, lại đi đường vòng ra hướng nam, ra tới ngoài cửa nam. Trong rừng cây, một cỗ xe tinh xảo đứng đó, càn xe có khắc dấu hiệu. Mắt ta nhói lên..

Đó là ký hiệu hoan quán, là ký hiệu nam hoan quán. Quả nhiên, ta bị đưa tới nam kỹ viện. Ta chợt có nỗi lo sợ lớn hơn. Bọn họ có hay không ép ta tiếp khách, bắt ta hầu hạ thêm những nam nhân khác nữa. Đêm qua vất vả lắm mới ép được tâm phủ lên một lớp cứng rắn. Ta không cách nào tưởng tượng được chính mình sẽ phải ở dưới thân càng nhiều nam nhân óc đây bụng phệ mà mở thân lấy lòng.

Phụ nhân bất mãn mà lườm ta một cái: “Còn lo lắng cái gì? Nhanh đi xuống đi. Quả nhiên chỉ được cái mặt xinh đẹp người thì ngu ngốc!”

Lo sợ ngồi lên xe ngựa. Hy vọng xe ngựa này lại chỉ là thứ đồ dùng che mắt người. Nhưng mà, trời không chiều lòng người. Ta cứ như vậy một mạch đi thẳng từ cửa nam vào kinh thành theo đường lớn mà tới nam hoan quán lớn nhất kinh thành – Đoạn Tụ cư. Sau đó, vượt quá dự liệu của ta, tất cả mọi người tại Đoạn Tụ Cư đều ở đại sảnh chờ ta, chờ kẻ vì ham tiền mà bị Tây Phượng quán mua lấy làm hồng bài.

Màn đêm buông xuống, ta một mình ngồi đợi trong phòng, nghe từ dưới lầu những tiếng ồn ào bát nháo đùa cợt. Đột nhiên ta thấy xung quanh mình như thoáng cái đã trăm năm. Mới ban sáng, ta còn là nam sủng tại Lễ thân vương phủ, vậy mà qua một buổi chiều, ta đã là hồng bài Đoạn Tụ Cư mới mua về. Ta mong sao đây chỉ là giấc mộng. Tỉnh mộng, ta sẽ vẫn ở tại Lễ thân vương phủ, vẫn nhận Vương gia nhục mạ cùng sủng hạnh.

Nhưng mà, ta lại một lần nữa thanh minh, vô ích mà thôi. Mộng mãi chỉ là mộng mà thôi.

Đêm nay, đại đường có rất nhiều khách nhân. Nghe nói đều là vì muốn thấy ta, hồng bài của Tây Phượng quán mà đến. Nhưng Cửu nương lão bản và cái người nữ nhân đi theo ta dọc đường kia lấy lý do ta lặn lội đường xa, lộ trình mệt nhọc, thân thể không tốt, không cho ta ra ngoài tiếp khách. Ta thở phào thật dài. Xem ra ta cũng không cần đi tiếp khách rồi.

Ngây ngậy đại đại ngồi đến cả nửa ngày, cả người chợt thấy khốn đốn không chịu nổi. Đoán rằng không còn việc cần ta nữa. Vì vậy ta cởi y phục, chỉ mặc trên người tiết y vừa vặn, nằm xuống giường. Ánh đèn mờ tối chập chờn trước mắt, ta dần dần rơi vào mơ hồ, tâm trí bắt đầu chìm trong trống rỗng, chuyện bên ngoài hết thấy đều cùng ta không quan hệ nữa rồi.

Không biết bao lâu sau, cửa phòng đóng chặt đột nhiên bị phá tung, một người trung niên nam tử khí vũ hiên ngang đi tới. Ta bỗng chốc từ trong mộng bừng tỉnh, từ trên giường chống dậy, kinh ngạc mà nhìn hắn.

Cửu nương cuống quýt vội vã từ bên ngoài chạy vào: “Ôi chao, Dư vương gia người sao lại nóng vội như vậy, ta đã nói Hợp Hoan thân thể không thoải mái, người lại cố xông vào. Hợp Hoan của chúng ta tính tình là cũng rất khó chiều. Chọc giận hắn, mặc kệ người là Vương gia cái gì, hắn cũng không xem sắc mặt người a. Ta cũng không đem hắn cho kẻ khác nhìn trước, người Dư thân vương muốn, ta còn dám đem người khác ném trước sao? Được rồi Vương gia, người cũng đã gặp rồi, trước xin ra ngoài a, ta kêu Thanh Vũ hầu hạ người.”

Hắn chính là Dư thân vương?

Theo lời Cửu nương nói, ta minh bạch, đây chính là Cửu nương cố ý.

Ngẩng đầu nhìn Dư thân vương.

Dư thân vương hơn bốn mươi tuổi, nhưng thân thể tráng kiện. So với Vương gia nhà ta thì thật rất giống, có điều gương mặt góc cạnh hơn một chút. Cả người đầy khí phách. Lúc này, mắt hắn mang dục vọng không thể che dấu nhìn ta.

Cúi đầu lại nhìn chính mình. Dây lưng buộc quanh thân đã tuột ra, lộ một khoảng lớn trước ngực, hai hạt thù du trong áo như ẩn như hiện. Vì không đề phòng gì, hai chân đều lộ ra ngoài, hơn nữa mắt còn đang ướt át mơ màng, lại nửa người nằm trên giường, tuyệt đối với nam nhân, đặc biệt là loại hảo nam sắc lại càng có lực hấp dẫn.

Ta muốn kéo áo xuống, không muốn để hắn trông thấy ta như vậy. Nhưng nhìn ánh mắt Cửu nương đứng phía sau Dư thân vương cảnh cáo, ta lại đành giữ nguyên bất động.

“Vương gia, mau ra ngoài a! Cứ thế này, Hợp hoan sẽ thực sự sinh khí a!” Cửu nương làm bộ lôi kéo.

Dư thân vương gạt tay Cửu Nương, đi thẳng đến trước ta, sau đó đưa tay nâng mặt ta lên, nói: “Sẽ như thế nào? Ta đây đường đường là Vương gia, hắn như thế nào lại tức giận? Hơn nữa người nhìn hắn xem, hắn từ lúc thấy ta, đều giữ nguyên bộ dạng quần áo lơ lửng, rõ ràng là đang câu dẫn ta đây. Có phải hay không? Tiểu mỹ nhân?” Lời cuối, là hướng ta mà nói.

Ta cố gắng làm ra nét cười mỉ hoặc mê người nhất, sau đó xoay người như muốn ngủ. Ta biết hẳn sẽ đè lên thân. Quả nhiên, Dư vương gia vươn qua cơ thể ta, áp người xuống. Cửu Nương biết điều liền lui xuống.

“A, Tiểu mỹ nhân cứ nhiên lại dám không để ý ta sao?”

“Hợp Hoan nào dám? Vương gia không phải chính mình đã đè lên? Hợp Hoan có để ý hay không có gì khác biệt?” Ta dùng thanh âm mềm mại phả vào bên tai Dư vương gia.

“Tiểu mỹ nhân miệng lưỡi linh lợi lắm. Bỗng vương gia sẽ làm cho ngươi hôm nay biết thế nào là lợi hại.” Dư vương gia hô hấp đã trở nên nặng nề.

“Hợp Hoan thật vốn không chịu nổi dày vò, thỉnh xin vương gia thương tiếc!” ta cố ý chọc hấn phát hỏa, hạ thân cố ý vô tình mà đụng chạm phân thân của hẳn. Tâm tư lại một lần nữa ứa máu.

Dư vương gia một tay túm lấy áo ta, đem nó vứt ra đất. Sau đó nắm lấy, đẩy ta xuống giường, túm lấy đầu ta, móc ra phân thân thật lớn, đưa đến bên miệng ta. Ta chỉ có thể bắt đắc dĩ mà ngậm lấy, còn phải giả bộ cười cười.

Dương khối của hẳn thật lớn, đã tiến thật sâu vào yết hầu ta rồi mà vẫn lộ một phần bên ngoài, ta dùng tay vuốt ve. Mùi cơ thể nồng liệt đến nỗi muốn nôn, nhưng ta chỉ có thể nhịn, không ngừng chuyển động đầu lưỡi nơi đầu, theo rãnh nhỏ mà đảo quanh. Nơi này có thể gọi khoái cảm mạnh nhất cho nam nhân.

Quả nhiên, Dư vương gia hô hấp trở nên nặng nề, tay gắt gao nắm lấy đầu ta, bắt đầu di chuyển trong miệng ta, mỗi lần đều vào thật sâu trong yết hầu, mới rời ra, rồi lại hung hăng mà tiến vào.

Ta nghĩ giờ hẳn trông ta như thủy quang liễm lạm(2), môi đỏ mọng mềm mại nhu động, tay ta chậm rãi hướng về phía sau, kéo mở mông ra, sau đó đưa ngón tay luồn vào. Tư thế này thật *** đáng. Quý gối dưới đất, miệng còn ngậm dương khối nam nhân, lại tự mình tách ra hậu đình trống trải, cũng thật hấp dẫn nam nhân trước mặt.

Quả nhiên, hẳn tiếp tục di chuyển mãnh liệt thêm vài lần, đến khi dịch thể từ vật rất lớn đó bắn ra, không chỉ tràn trong miệng ta, còn chảy ra ngoài khoe môi. Ta *** mỹ vươn đầu lưỡi liếm dịch đang chảy xuống, thất lưng đong đưa, phát ra tiếng rên rỉ êm ái câu dẫn hẳn.

Dư vương gia thấy bộ dạng này của ta, vừa mới phát tiết lại bắt đầu dục động. Hẳn một tay nhấc thân thể ta lên, ép lên giường, thuận lợi đưa cơn thịnh nộ rục rịch đâm vào. Đau quá!

Dù hậu đình ta đã tiếp nhận vô số phân thân của nam nhân, vừa rồi chính mình cũng nói lỏng một chút, nhưng lớn như vậy lại cường ngạnh tiến vào, ta cảm thấy đau đớn kịch liệt bóp nghẹt lấy ta.

Nhưng ta một tiếng cũng không kêu, ngược lại còn gắt gao co rút hậu đình, hấp thụ hẳn.

“Hợp Hoan, ngươi thật bồng. Quả nhiên là vưu vật hạ tiện, khát được thao như thế!” Dư vương gia vận động cuồng liệt, ta bị hẳn ép đến vô lực cử động, chỉ có thể cố sức ôm lấy hẳn, lên tiếng ngọt ngào: “Vương gia, nhanh lên một chút, nhanh nữa đi. Người muốn thao chết Hợp Hoan rồi. Người thật lớn, thao Hợp Hoan thật thống khoái a!”

Hai mắt ta mê đi, phóng dăng mà kêu càng thêm hấp dẫn hẳn, hẳn càng dùng sức mà đẩy ta. Kịch liệt giao hoan như vậy, ta lại hoàn toàn thanh tỉnh, thần trí phảng phất như thoát ly thể xác, thanh tỉnh mà nhìn chính bản thân trên giường *** loạn, nghe sau huyết tiếng va chạm tục tĩu, phảng phất như hết thấy đều thuộc về kẻ khác. Nhưng sự thật không cách nào thay đổi, đó trước sau vẫn là ta.

Tối nay, ta thật sự đã thành công dùng thân thể lấy lòng nam nhân, nhưng cũng đã không thể trở về được.

“Ha!” Vương gia thét lớn, một lần nữa đem chất lỏng nóng bỏng bắn vào cơ thể ta. Đây là lần thứ tư hẳn tại cơ thể ta phát tiết. Ta sớm đã vô lực, chỉ có thể mặc hẳn bài bố. Nhưng ta biết, ta đã hoàn thành bước đầu. Ưu, Vương gia của ta, người biết liệu có cao hứng? Hợp Hoan nhất định sẽ hoàn thành việc người giao phó.

Từ lần đó đến nay đã một tháng, ta vẫn như trước ở tại Đoạn Tự cư, chỉ là, Dư Vương gia mỗi ngày đều đến, cùng ta mây mưa một phen. Ta cũng chỉ cần ứng phó một khách nhân là hẳn là được rồi.

“Vương gia, ngài thích Hợp Hoan sao?” Sau một lần giao hoan, ta mềm mại yếu ớt dựa trên người hắn hỏi.

“Đương nhiên thích rồi? Tiểu mỹ nhân, tại sao lại hỏi như vậy?”

“Vậy người tại sao không mang Hợp Hoan về phủ? Để Hợp Hoan ở chỗ này bị người ta khi dễ.” Ta dùng thứ thanh âm thực ủy khuất lại thực mỹ hoặc mà nói. Suốt một tháng qua, ta đã luyện đến thành thực nhuần nhuyễn. Quả nhiên có tài năng thiên phú câu dẫn nam nhân. Ta cười tự giễu.

“Kẻ nào? Ai dám khi dễ người!” Thanh âm của hắn có chút tức giận. Hắn thật sự mê luyện ta đi.

“Hôm nay, có một kẻ vô lại tới quán, lại muốn Hợp Hoan bồi hắn!”

“Cái gì? Người không nói người là người của ta sao, chỉ có ta mới có thể chạm đến!”

“Có nói! Nhưng hắn lại nói, ta chỉ là một tiểu quan hạ tiện. Một khi ngài đã chơi chán, sẽ đem ta vứt bỏ. Ta chỉ có thể mặc cho bọn hắn khi dễ. Hợp Hoan làm sao chịu nổi cục tức này, ô ô...”

Thanh âm của ta đã mang thêm tiếng khóc, nước đã phủ kín hai tròng mắt. Cũng thật kỳ quái, khi muốn khóc, ta đến một giọt nước mắt cũng không chảy ra được. Nhưng khi muốn giả bộ thì nước mắt nói đến là đến.

“Hỗn láo!” Hắn tức giận đến phát run, tay gắt gao ôm lấy thân thể ta!

“Vương gia, mang Hợp Hoan về phủ đi! Chỉ có đi theo ngài, ta mới không bị người ta khi dễ. Hơn nữa Vương gia cũng không cần khổ cực mà chạy tới Đoạn Tụ quán. Hợp Hoan lúc nào cũng có thể hầu hạ ngài! Hay là, Vương gia ghét bỏ Hợp Hoan, cho rằng Hợp Hoan không xứng tới Vương phủ!”

“Nào có! Hảo! Ngày mai ta sẽ đưa người về phủ!” Hắn hùng hổ nói.

Khóe môi lộ ý cười. Một tháng qua, hắn đã sớm điều tra ta rồi, tra thấy giống với những gì ta nói, nên đã buông lỏng cảnh giác. Bây giờ nghe ta nói như vậy, hắn lập tức đáp ứng. Vương gia, ta đã từng bước tiến gần rồi. Người cao hứng chăng? Người liệu có còn nhớ đến Hợp Hoan?

Do Cửu nương “gây khó dễ”, Dư vương gia dùng một ngàn lượng bạc thay ta chuộc thân, đưa ta nhập Dư vương phủ.

Một ngàn lượng bạc! Lúc đầu nhà chúng ta vì gần năm mươi lượng bạc đã bị đẩy đến bước đường cùng, lưu lạc tha hương, khiến mẫu thân phải chết nơi xứ người. Nhưng hôm nay, thân ta lại có giá đến một ngàn lượng bạc, thật sự là trời cao không có mắt.

Sáng ra, thu thập sẵn sàng, vẫn là trang phục ngày đó ta tới Đoạn Tụ cư, xe ngựa đón ta đã tới rồi. Xe bát bảo treo màn ngọc xanh? Đón một nam tử như ta, không phải vậy là quá hoa lệ rồi sao? Người tới đón ta là một nam nhân to béo trông có vẻ trung hậu.

Nhìn thấy ta xuống, hắn lập tức chào đón: “Hợp Hoan công tử, Vương gia bảo ta tới đón ngài. Ngài có gì phân phó, cứ trực tiếp bảo ta là tốt rồi. Ta là Điền Lực, là tổng quản Dư vương phủ.”

Lời nói nghe cung kính vô cùng, nhưng ta thấy rõ trong ánh mắt hắn lóe ra tia khinh miệt. Quả nhiên, thân phận của ta vốn chưa từng được người ta đồng tình. Ta gạt đầu, hướng đến xe ngựa, nhưng lại lơ đãng nhìn thấy trong mắt hắn hiện rõ phần nộ, phỏng chừng thấy ta không nói tiếng nào, cho rằng ta tự cao tự đại đi, có điều ta thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Ngay lúc ta chuẩn bị bước lên xe, Cửu nương đột nhiên xuất hiện ở cửa, miễn cưỡng kêu: “Hong nhân nhi(3), phải đi rồi, sao lại không biết quy củ như vậy hả!”

Ta dừng bước, xoay người hoang mang mà nhìn, có ý gì? Ta phải làm sao? Tâm ta lại bối rối.

Cửu nương thâm trầm mà liếc mắt nhìn ta một cái, đi tới kéo ta, cười nói với Điền Lực: “Ôi chào, Điền Tứ gia. Hợp Hoan nói thể nào cũng là người Đoạn Tụ cư chúng ta, hôm nay phải đi, cũng nên theo hầu chuyện các huynh đệ trong nhà, làm phiền ngài chờ cho một chút.”

Điền Lực lập tức cười nói: “Xem Cửu nương nói kìa. Cửu nương đã mở miệng, ta còn có thể nói gì được đây?”

Nghe được những lời này, Cửu nương lập tức kéo ta vào trong đại môn.

Người của Đoạn Tụ cư đã ngồi sẵn trong nội đường rồi.

Mặc dù mới tới một tháng, nhưng ta hầu như chưa từng cùng họ nói chuyện, chỉ biết trước khi ta đến, đệ nhất hồng bài của Đoạn Tụ cư là Thanh Vũ, một người vừa lạnh lùng lại vừa cao quý, mặc dù xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không phải vẻ đẹp mỹ hoặc nữ tính như ta, mà dường như có nam tính mị lực. Nhìn hần, ta tự nhiên cảm thấy tự ti.

Hôm nay Thanh Vũ tựa trên lầu, lạnh lùng mà nhìn ta.

Cửu nương đẩy tay ta, ý bảo ta nói chuyện. Ta mấp má môi, nhưng không nói được một từ, ta thật sự không biết nên làm thế nào, chỉ có thể bất lực mà nhìn Cửu nương.

Mọi người xung quanh bắt đầu bắt mắt, Tu Tiêu hồng bài của Đoạn Tụ cư bắt đầu lạnh giọng: “Cái quái gì vậy, đã đến nơi này không chào hỏi rồi, hôm nay rồi đi, cũng không có một lời. Tự cho mình vào vương phủ thì sẽ cao giá sao, cũng chỉ là nam sủng cho người ta cười...”

Không phải như thế, ta không nghĩ như vậy, ta thật sự không có. Tại sao các người ai cũng xem ta như vậy, ta đã làm sai cái gì?

“Tích đức chút đi, nói người khác như vậy, chẳng khác nào nói chính người.” Thanh Vũ đột nhiên mở miệng nói.

Thanh âm mát lạnh truyền đến thoải mái khó nói hết được, ta cảm kích nhìn về phía hần, nhưng phát hiện hần căn bản không nhìn ta, mà đang chăm chú nhìn Tu Tiêu, trong chớp mắt, ta thấy Thanh Vũ vốn từ trước đến nay chưa bao giờ bỏ mặt lạnh lùng, nay gương mặt lại thật ôn nhu.

Ta vốn nghĩ Tu Tiêu sẽ cùng Thanh Vũ làm âm mưu lên. Người ta nói tại Đoạn Tụ cư này Tu Tiêu là kẻ tính tình khó chịu nhất, một khi đã không hợp ý hần, hần nhất định sẽ đại náo lên. Ngay cả Cửu nương cũng không có cách nào với hần. Nhưng Tu Tiêu thế mà lại yên lặng, vẻ mặt vô tội nhìn Thanh Vũ, môi dẩu ra, chẳng khác nào hài tử đang làm nũng. Ta bị làm cho mơ hồ rồi.

“Muốn đi thì đi đi. Sám dóm đừng chúng ta dậy không phải là để đưa tiễn sao. Giờ người gấp rồi, cứ như vậy đi. Ta về ngủ.” Thanh Vũ nói tiếp, động tác thật ưu nhã, hướng về phòng đi mất.

Thanh Vũ đã nói như vậy, những người khác cũng theo gương, chỉ một thoáng, chỉ còn Cửu nương đứng cạnh bên ta.

Ta vô cùng cảm kích Thanh Vũ, tuy lời nói không dễ nghe, nhưng ta hiểu hần đã giải vây cho ta. Ta thực hâm mộ hần, trong Đoạn Tụ cư, uy tín của hần rất cao, hầu như tất cả mọi người đều nghe hần cả. Tuy rằng hần cũng làm cái nghề đề tiện này, nhưng lại rất được người ta tôn kính. Tại sao ta không thể có được sự tôn trọng như vậy. Ta bị ai thầm nghĩ.

“... Nhất định phải chiếm được sự tin cậy của Vương gia, phải để mọi người trong vương phủ đều nghĩ người thật trung thành tận tâm với vương gia.” Tiếng Cửu nương lần thứ hai vang lên bên tai, ta ngẩng đầu, thấy nàng không hài lòng mà nhìn ta, có lẽ khó chịu thấy ta thất thần a. Ta gật đầu, Cửu nương kéo ta, đưa ta ra khỏi cửa.

Điền Lực vẫn chờ bên ngoài, thấy ta và Cửu nương đi ra, lập tức nghênh đón. Cửu nương cười nói: “Tứ tổng quản, Sau này Hợp Hoan nhà chúng ta phải nhờ người chiếu cố rồi. Hần nếu như không hiểu quy củ, xin người thông cảm, nói đỡ cho hần vài câu, đừng để Hợp Hoan bị khi dễ.”

“Không dám không dám. Hợp Hoan được vương gia sủng ái như vậy, sau này ta còn muốn nhờ cậy hần ấy chứ. Hợp Hoan công tử, đi được rồi chứ?”

Ta gật đầu, nhìn nhìn Cửu nương, đi tới xe ngựa.

“Hợp Hoan công tử, còn hành lý đâu?” Điền Lực hỏi ta.

“Ta không có hành lý.” Ta chỉ có quần áo trên người là mang từ Lễ thân vương phủ, mọi thứ khác đều là của Đoạn Tụ cư, ta không cần.

“Vậy lên xe thôi, chúng ta đi. Vương gia có nói, trưa trở về muốn thấy ngài tại Dư vương phủ.”

Áo trong trắng, áo ngoài xanh. Cả người từ đầu đến chân hầu như chỉ có hai màu ấy. Làm tớ nhớ đến truyện “Gót sen ba tấc”, tuy chẳng hề liên quan. Những màu sắc ngày hôm đó Bảo nhi khoác lên người, không chỉ thanh nhã thoát tục, mà còn là màu tang tóc. Ngày em bước chân ra khỏi phủ, là vô tình hay hữu ý, mà cả người không có lấy sức sống nào, thậm chí còn như đang mặc áo tang vậy. Trong tiềm thức em, rời khỏi người kia, cũng đồng nghĩa với cái chết.

Hừ, nghe sao mà thảm quá mức.

3. Chương 3

Chú thích:

(1): Khu vực nhà của quan lại hàng cao cấp trở lên)

(2): Thời xưa, các vương phủ, quan phủ, hoàng cung thường có 3 cửa. Khi người ta ra vào thường chỉ đi 2 cửa phụ hai bên, cửa lớn chỉ dành cho người có quyền lớn nhất hoặc khách quý. Các bạn xem phim hay đọc truyện nhớ cổng hoàng thành? Chỉ cấp Vua được đi giữa

(3): Kẻ có quan có tước, có địa vị cao

(4): Nghi trọng: đoàn cờ quạt bảo vệ bao quanh kiệu

Xe ngựa đi một hồi khắp ngang cùng ngõ hẻm, tiếng ồn ào như ong kêu bên tai này giờ dần dần nhỏ lại, chắc hẳn đã đến khu vực công khanh(1) bên ngoài hoàng thành, Lễ thân vương phủ có một phần ở đây, không biết có thể nhìn thấy hay không nữa, cách Dư vương phủ là bao xa? Xe đi tiếp một lúc nữa, rồi mới dừng lại.

Diễn Lục kéo rèm, nói: “Hợp Hoan công tử, tới rồi.”

Ta xuống xe, nhìn chung quanh, không có lấy một điểm quen thuộc. Có lẽ nơi đây cách Lễ thân vương phủ rất xa rồi. Lòng ta nhất thời thấy buồn bã mất mát. Quay đầu nhìn về phía Dư thân vương phủ, không khỏi thất kinh.

Chỗ chúng ta đứng, là đại môn Dư thân vương phủ, đại môn đang rộng mở, gia đình đứng hai cánh cửa mở ra hai bên. Là để nghênh tiếp ta sao, ta thực sự không thể tin được. Đối với thân phận hèn mọn như vậy của ta, không thể nào có chuyện như vậy.(2)

“Ha hã. Không nghĩ hồng bài Đoạn Tụ cư lại bị vương phủ nhỏ nhỏ của ta khiến cho kinh hách, thực rất kỳ quái a. Người thực sự xuất thân từ hoan quán sao?”

Dư thân vương lại hỏi.

Tâm nhất thời kinh hoảng, chẳng lẽ hẳn cảm thấy gì rồi sao. Mặt ta nhất định đã tái nhợt ra rồi. Có tiết lộ gì sao?

“Được rồi được rồi, đùa giỡn với người một chút thôi mà. Có lẽ người mệt mỏi rồi. Hợp Hoan bình thường nào có nhát gan như thế. Ta trước mang người về phòng. Ta đã đặc biệt đem gian phòng sát cạnh phòng ta sắp xếp cho người đó. Nghỉ ngơi một chút, hiện tại người đã là người của ta rồi.” Dư thân vương nói xong, một tay vươn ra ôm lấy ta, bước nhanh về phía trước.

Hắn tự mang ta đi? Nhất thời, cảm giác được người quan tâm bao bọc toàn thân, ta rất cảm động. Ta cảm giác rõ ràng đang được người ta sủng ái. Lập tức lắc đầu, đem suy nghĩ vừa rồi quăng đi, Dư thân vương chỉ là cảm thấy ta mới mẻ mà thôi, nếu chán ghét ta rồi, khẳng định sẽ không đối ta như vậy. Hôm nay ta chỉ cần đóng tròn vai nam sủng, lấy được tín nhiệm của hắn là tốt rồi.

Hai tay ôm lấy cổ Dư thân vương, ta nép vào lòng hắn như con chim nhỏ, nghe hắn giới thiệu qua chỗ này chỗ kia, làm ra vẻ tán thưởng, nhưng lại không ngừng thở nhẹ vào tai hắn, tay không ngoan ngoãn xoa lấy cổ hắn.

“Tiểu yêu tinh, mới nói ngươi không giống bình thường, lại dám mê hoặc ta rồi. Lần này không thể buông tha ngươi.” Dư thân vương nghiêng răng đáp, chân bước càng thêm nhanh, cũng không giới thiệu cho ta mấy địa danh phiền phức kia nữa. Đến đây đi, đến đây đi, tìm một nơi mà yêu thương Hợp Hoan a. Hợp Hoan trong mắt các người chỉ có duy nhất cái công dụng ấy, vậy nên nhanh nhanh mà hưởng dụng đi. Ta gần như điên loạn nghĩ thầm.

“Vương gia an khang!” Thanh âm mềm mại vang lên, cao quý mà thanh nhã.

Ta ngẩng đầu lên nhìn, một mỹ phụ cung trang thanh nhã trang nghiêm đứng tại giữa đoạn hành lang gấp khúc, ngăn cản đường đi. Phía sau nàng, có mấy nữ tử xinh đẹp, vẻ mặt oán hận nhìn ta chằm chằm.

“Vương phi miễn lễ. Ngày hôm nay sao lại rảnh rỗi đến tiền đình vậy?” Vương gia mở miệng nói, đã hơi có vẻ nóng. Hắn đã bị ta đem đốt, giờ nóng lòng muốn phát tiết. Bây giờ lại bị người cản trở, sao lại có thể không sốt ruột.

“Trong lòng vương gia, hẳn là hồng bài tiểu quan từ Đoạn Tụ cư a?”

“Ngươi xem ra cũng đã tra hỏi kỹ rồi.”

“Vương gia! Vương gia yêu thích nam phong, có thể tại hoan quán thoải mái vui vẻ, chúng ta quyết không can thiệp. Nhưng vương gia lại đem tiểu quan vào cửa, về lễ đạo không thích hợp, thực sự là đồi phong bại tục, thỉnh vương gia suy nghĩ!”

Hóa ra sự tồn tại của ta không được chấp nhận a. Dư thân vương khác với vương gia của ta, hẳn có thể có thiệp.

“Chuyện của bốn vương, không tới ngươi xen miệng vào!”

“Vương gia!, Vương gia mang cái đồ hồ ly tinh này về, thì muốn đẩy ta đi đâu, đẩy tỷ muội chúng ta đi chỗ nào đây. Nếu muốn chúng ta và loại nam sủng ti tiện kia cùng chung thân phận, thực sự nhục gia thể các vị tỷ muội!”

“Các vị tỷ muội? Xưng hô thật thân thiết a. Ta nhớ khi ta cưới các nàng về, dường như các nàng không có thân thiết như thế a!”

“Đó là bởi chúng ta lúc đó có việc bất đồng. Nhưng thưa vương gia, ngươi đã nghe lai lịch kẻ kia chưa. Loại xuất thân phong trần lại lăng lơ *** đàng, vạn nhất hắn gây bất lợi cho vương gia, thì phải làm thế nào!”

“Thử nói lại lần nữa xem, không nên nhúng tay vào chuyện của ta, cũng không nên tìm Hợp Hoan gây phiền phức, nếu để ta biết được, ta sẽ giáo huấn để các người không quên được mới thôi. Đi về đi!” Dư thân vương nói xong, mấy người theo bên Vương phi liền rời khỏi.

“Làm ngươi sợ rồi!” thanh âm ôn hòa của Dư thân vương vang lên, ta vội vàng lắc đầu.

“Thân là công khanh(3), khó tránh khỏi tình huống này. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không để các nàng gây hại cho ngươi, ngươi cứ yên tâm ở tại Dư thân vương phủ của ta.”

Cảm giác được người sủng ái lần thứ hai lại dâng tràn trong ngực, mặt ta đỏ bừng. Tựa đầu vào ngực hắn, không muốn để hắn thấy, cũng không muốn nghĩ những điều quái lạ gì nữa. Hẳn là đối tượng ta sẽ hâm hận. Tuy Lễ thân vương không nói sẽ làm gì với hắn, nhưng ta có thể đoán được.

Vẫn ôm ta trong lòng, Dư thân vương không kịp thoát quần áo, vội vã kéo ra phân thân, kéo y bào của ta lên, hạ thể lộ ra rõ ràng, mở chân ta ra, lộ rõ hậu đình, cường ngạnh mà tiến vào.

Đau đến xé ruột lại đến, Dư thân vương không hề thích làm cái thứ loại tiền hí nào trước khi tiến nhập cơ thể a, ta chỉ có thể cắn răng chịu đựng, lại còn phát ra tiếng kêu thật mềm thật ngọt.

“Vương gia, nhanh lên một chút, nhanh nữa. Ngươi xuyên Hợp Hoan thật thoải mái a! Hợp Hoan thật sướng a!” Chính tai nghe tiếng mình, dạ dày ta quặn lại. Cái thứ trong cơ thể lại càng thêm lớn, động tác Dư thân vương cũng càng thêm kịch liệt, tựa hồ như muốn phá hỏng hậu đình ta luôn, xuyên thẳng vào nơi sâu nhất thân thể, tiến vào nội tạng.

“Tiểu yêu tinh nhà ngươi, mê hoặc bản vương không buông được ngươi ra! Chặt quá, Hợp Hôn, tiểu yêu tinh hạ tiện nhà ngươi. A...” Dịch thể nóng hổi lại đầy tràn hậu đình, theo nơi mập hợp chảy xuống. Hai người đều quần áo đầy đủ, lại làm loại chuyện đáng khinh như thế. Hợp Hoan a Hợp Hoan, ngươi quả thật trời sinh hạ tiện...

Ngày hôm đó, ta bắt đầu cuộc sống của một nam sủng tại Dư thân vương phủ.

“Vương gia... Hợp Hoan sáng quá, Hợp Hoan không được...”

“Tiểu yêu tinh, thân thể ngươi thật *** đáng, mức độ này sao có thể thỏa mãn ngươi được...thực sướng...”

Sáng sớm, phòng ngủ vương gia đã truyền ra những thanh âm khiến người ta đỏ mặt tim đập loạn, không cần phải nói, đó là ta và Vương gia.

Hàng sáng, ta thường thường là mê mết ngủ, bởi tối ngày hôm qua đã vận động quá mức kịch liệt, vương gia thì vào triều. Chờ đến khi hắc hạ triều trở về, ta mới tỉnh lại. Cũng không cần phải dậy, vì hắc hạ khi trở về sẽ trực tiếp vào phòng ngủ tiếp tục yêu thương ta.

Chịu được đến khi hắc hạ tận hứng, cũng đã là trưa rồi. Ăn cơm trưa xong, vương gia sẽ đi xử lý công vụ, còn ta trong Vương phủ không có việc gì, cả ngày ngồi rồi nhàn hạ.

Đến tối, cơm nước xong, sẽ lại bắt đầu sinh hoạt trên giường.

Thế nên suốt một tháng, ta vẫn cứ ở tại phòng vương gia, mà phòng mình thì ngay cả một lần cũng không thấy qua. Cuộc sống của ta cứ như vậy trôi.

Kỳ thực ở Dư thân vương phủ ta rất tự do, thậm chí còn có phần tự do hơn khi ở Lễ thân vương phủ. Hắc hạ để ta đi khắp nơi, kể cả thư phòng để các công văn trọng yếu cũng được đến. Nhưng ta cũng hiểu quy củ, trước khi ta còn chưa hoàn toàn lấy được tín nhiệm của hắc hạ, ta sẽ không chạm chân đến nơi đó.

Người liên tục luật động trên người ta cuối cùng cũng tận hứng, chậm rãi đưa phân thân ướt đẫm của hắc hạ từ cơ thể ta rút ra. Mà ta đã sớm vô lực, chỉ có thể nằm trên giường, chậm rãi hồi phục. Bị sử dụng suốt một tháng như vậy, ta cảm thấy thân mình cực độ suy kiệt. Nói không chừng sẽ có ngày ta sẽ vì tình tấn mà chết. Chuyện như thế mà cũng có thể xảy ra được.

“Hợp Hoan, Hợp Hoan...” Thanh âm đột nhiên truyền đến bên tai, Dư thân vương nhìn ta chăm chăm. Gương mặt góc cạnh cứng nhắc, lại có nét nhu hòa đến kỳ lạ.

“Vương gia thứ tội, Hợp Hoan thất thần rồi.” Ta thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, hầu hạ hắc hạ thay y phục.

“Nằm đi.” Hắc hạ đem ta ấn xuống, tự thân đứng dậy lấy y phục, tự mặc vào.

“Hôm nay ta khiến ngươi mệt chết rồi.”

“Vương gia nói đùa rồi, Hợp Hoan chỉ suốt ngày ăn lại ăn, sao có thể mệt được.”

“Không cần giả bộ, sắc mặt ngươi càng ngày càng khó coi, đều do ta không kiềm chế, mỗi ngày ép ngươi hoan ái nhiều như vậy, tưởng ngươi yếu nhược thể kia, hắc hạ là không thể chịu được. Hơn nữa ngươi vốn là đầu bảng hoan quán, có lẽ không dễ dàng tiếp khách, chắc trước giờ chưa từng mệt như vậy đi.”

“Vương gia nói gì vậy, hầu hạ vương gia là cái phúc Hợp Hoan phải tu mấy đời mới được, sao có thể mệt chứ?”

“Hợp Hoan!” Bên tai bất ngờ truyền đến tiếng hét lớn, Dư thân vương đột nhiên bao lấy hai bên người ta, ánh mắt dữ tợn nhìn ta.

Lòng ta cả kinh, không tự chủ được lui về phía sau giường.

Chính tay kéo ta lại, Dư thân vương buông lỏng biểu tình, nhẹ giọng nói: “Làm ngươi sợ rồi? Ta không cố ý. Hợp Hoan, ta không thích ngươi nói chuyện với ta kiểu đó, ngươi nói không thật tâm.”

“Không...Hợp Hoan không...” Tiếng phản bác yếu ớt như vậy, khiếp sợ như vậy, ngay cả ta cũng thấy không có cách nào tin tưởng được.

“Hợp Hoan...” Thanh âm vương gia trầm xuống, ngồi bên giường, ôm lấy ta, để ta dựa vào người hắn. Ta hơi giãy dụa, chưa từng có người nào ôm ta như vậy, khiến ta cảm thấy không quen được.

Nhưng nhìn đôi mắt kiên nghị kia, ta chỉ có thể yên lại, ở trong lòng hắn.

“Ta từ nhỏ yêu thích nam sắc, ở hoan quán còn nhiều hơn ở nhà, tiểu quan các loại ta đều đã thấy nhiều, nhưng tới bây giờ, không ai khiến ta hài lòng, không ai được ta đem về vương phủ, người là kẻ đầu tiên.”

Ta hiểu lúc này ta nên diễn một màn cảm tạ tri ân hắn, tán tụng hắn, biểu lộ ta thật cảm kích, Thế nhưng ta lại không nói được lấy một lời, chỉ có thể kiên nhẫn nghe, một từ cũng không phát ra.

“Ta chưa từng gặp dạng người như ngươi. Người tưởng chừng cũng như những tiểu quan khác, mị hoặc ta, câu dẫn ta, bộ dạng cực kỳ *** đáng. Thế nhưng, không hiểu vì sao, ta cảm thấy được người rất thống khổ, có điều ngoài mặt một chút cũng không nhìn ra được. Ta cũng không thể nói rõ vì sao, nhưng ta cảm thấy thật mới mẻ, rất bí hiểm.

Thế nên từ sau lần đầu tiên gặp người, ta không còn đến với bất cứ kẻ nào khác. Có thể người nghĩ ta đôi khi rất thô bạo, ta mỗi lần đều cường ngạnh tiến nhập thân thể người, nhưng ta không nhìn được. Ta cảm giác người rõ ràng rất thống khổ, mà lại giả bộ rất hưng phấn, cứ như cố ý muốn lấy lòng ta.

Những kẻ muốn lấy lòng ta rất nhiều, nhưng Hợp Hoan, người và họ không giống nhau. Người có vẻ như có rất nhiều bí mật, lại dường như trong suốt, ta đoán không ra, thế nên Hợp Hoan, ta từ trước đến nay không rời bên người, là vì muốn hiểu rõ người mới thôi.”

Tâm rối bời.

Hắn có ý tứ gì, hắn đã nhìn rõ ta rất thống khổ? Thân phận của ta liệu có bị vạch trần? Hắn vì sao lại nói như vậy, ta chỉ là một nam sủng hạ tiện, hắn nói với ta những lời này có ý gì? Ngàn vạn cảm xúc đều xô lên, sốt ruột lo sợ găm nhăm lầy ta, hơn nữa gần đây một mỗi qua mức, ta nhất thời thấy trước mắt một mảng đen ngòm, lập tức ngã xuống giường.

Toàn thân không có lấy một chút sức lực, mí mắt cũng không nâng lên được, toàn bộ đều là hắc ám... Có điều ta lại ý thức được rõ ràng, xung quanh xảy ra chuyện gì ta đều biết hết. Dư vương gia tựa hồ rất kinh hoảng, hét lớn gọi đại phu. Một lát sau mới thấy hạ nhân dẫn đại phu tới, hắn lập tức nổi trận lôi đình, đuổi người gọi đại phu tới ra khỏi vương phủ.

Thảo nào mọi người đều nói Dư thân vương tính tình rất nóng nảy a. Ta thầm nở nụ cười.

Đến khi ta tỉnh lại được, mở mắt ra, đã là buổi trưa ngày hôm sau. Dư thân vương ngồi sát cạnh nhìn ta, đôi mắt sắc bén lộ ra nét ấm áp ôn hòa, tâm lại hỗn loạn kịch liệt.

“Người tỉnh?” Ngữ điệu của vương gia thật vui mừng.

Ta như thấy một luồng ấm áp chậm rãi chảy trong lòng. Gật đầu, yên lặng nhìn hắn.

“Là tại ta không tốt, đại phu nói người thân thể suy yếu lại mệt mỏi quá độ nên mới ngất xỉu. Hợp Hoan?”

Ta ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn, có chuyện gì sao?

“Người lúc này, không giống trước a. Rất khả ái. Người mới mười lăm tuổi, không nên ra vẻ từng trải băng lãnh như thế. Vừa này người đỏ mặt, mới có nét của hài tử mười lăm tuổi. Tiểu nhi tử của ta và người cũng giống nhau, ta cả ngày bắt hắn ngồi học, hắn lại cứng đầu bướng bỉnh không nghe lời.” Trong thoáng chốc mắt vương gia sáng lên.

Là phụ thân người ta đều như vậy, cha ta cũng như vậy, mỗi lần nói chuyện với người khác nhắc đến ta, đều vô cùng cao hứng.

“Đến uống thuốc đi.” Vương gia mang đến chén thuốc trên bàn, tiện thể ngồi bên giường, giúp ta uống thuốc. Nhìn vẻ chuyên chú của hắn, tâm lại rối bời.

Một tháng sau đó, Vương gia mỗi ngày đều cùng ta nói chuyện, thời gian hoan ái cũng bớt dần, hơn nữa cũng không cường ngạnh tiến nhập như trước nữa. Hắn ôn nhu như thế vừa khiến ta muốn lánh xa ra, vừa khiến ta không muốn từ bỏ, ta không thể nói cảm giác đó là gì. Chẳng nhẽ ta có thể có mối nối cũ nhanh như vậy sao? Chẳng nhẽ ta thực sự lãng lơ sao? Lễ thân vương thì thế nào? Sự tồn tại của Lễ thân vương đối với ta là gì?

Miên man trong lòng trùng trùng điệp điệp đè lấy ta, khiến ta không thể thở nổi.

“Hợp Hoan?”

“Ân?” Hoan ái qua đi, ta tựa trên người Dư thân vương, lại nghe hắn nói.

“Người gần đây có tâm sự gì?”

“...” Ta lắc đầu.

“Nhưng xem lông mày ngươi càng ngày càng cau lại kìa. Có phải vương phủ quá tẻ nhạt nên muốn chạy đi đâu không?”

Đi sao? Nhất thời một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. Ta nghĩ hắn có thể giúp ta được. Vì vậy ta mở miệng nói: “Vương gia, ta ngày mai có thể đi ra ngoài không?”

“Úc? Muốn đi đâu? Ta đi với ngươi.”

“Không cần. Ta, ta muốn quay về Đoạn Tụ cư.”

“...” Chân mày vương gia nhăn lại. Lòng trầm xuống. Ta nói lời không nên nói rồi. Vương gia đem ta từ Đoạn Tụ cư đi, vốn không hợp phép tắc, đương nhiên là mong muốn ta có thể thoát khỏi thân phận trước đây. Hôm nay ta lại muốn trở lại, hắn sẽ nghĩ như thế nào.

“Ta, ta chỉ nói vậy thôi. Không cần, ta cũng không muốn đi.” Ta vội vàng đính chính.

“Ngươi thực sự muốn trở lại?” Vương gia cất tiếng. Không nghe ra tâm tình nào.

“Không phải.” Ta nhỏ giọng đáp. Từ sau lần đó, ta rất khó khăn đội lại cái mặt nạ lúc trước, cái bộ dạng nịnh nọt giả tạo trước kia, ngược lại, bản tính nhút nhát lại lộ ra rõ ràng.

“Ngày mai ngươi đi đi. Có cần ta gọi xe và người theo ngươi không?”

Ta kinh hỉ nhìn Vương gia: “Cảm tạ vương gia. Ta ngày mai tự mình đi là tốt rồi.” Rồi chợt nghĩ tới, vội vàng nói: “Ta không chạy đâu, ta thật sự là tới Đoạn Tụ cư.”

“Ta biết rồi, biết rồi. Được rồi, ngủ đi.” Vương gia ôm lấy ta, sau đó nằm xuống.

Sáng sớm thức dậy, ta rửa mặt chải đầu xong, tới chào Vương gia, hỏi rõ hướng đi Đoạn Tụ cư, rồi một mình tìm đến nơi đó. Gió sớm mai mơn man trên mặt, thoải mái không thể nói thành lời. Trên đường, người bán hàng bắt đầu bày sạp, bắt đầu rao to. Ta bị cảnh tượng hiếm khi thấy được làm vui vẻ. Đi ba bước lại dừng, đi bảy bước lại đứng lại, phải mất đến một canh giờ, ta mới đến Đoạn Tụ cư.

Lúc này, Đoạn Tụ cư thật im ắng, cửa đóng im lìm. Hai cái ***g đèn treo trước cửa đứng đưa theo gió.

Giờ hẳn họ còn đang ngủ a. Không biết ta có tới đúng lúc hay không. Nếu như bọn họ không muốn nói chuyện cùng ta thì phải làm sao. Lòng lại do dự. Thế nhưng, để biết rõ tình cảm của chính ta, ta muốn thỉnh giáo hắn. Ý nghĩ này chiến thắng nội tâm đang dao động của ta, ta đi đến, kiên quyết đập cửa.

“Ai đó, sáng sớm a. Có biết giờ không mở cửa không?” Tiếng Tần Khắc thủ môn (bảo vệ) tức giận vọng ra.

Ta lấy lại bình tĩnh, nói: “Là ta, là ta Hợp Hoan.”

Cửa kêu “két” một tiếng, rồi mở ra. Tần Khắc đưa mắt lảo liên quan sát một hồi, mới lúng búng nói ra một câu: “Chờ một chút.”

Ta lại đứng ở cửa. Thỉnh thoảng có người bán rong tò mò, thấy ta đứng chỗ này, lộ ra những ánh mắt khinh thường. Cười khổ một chút, ta chỉ có thể đứng nơi đó, một âm thanh cũng không bật ra.

Cửa lần thứ hai lại mở, Cửu nương đứng đó, mặt lạnh lùng nhìn ta: “Làm cái gì vậy? Chạy tới đây, bị người ta phát hiện thì phải làm sao?”

“Ta đã xin Dư thân vương tới đây, hắn đã đồng ý rồi.”

Cửu nương đưa bộ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn ta, rồi lộ ra nụ cười như chỉ có bản thân mới hiểu, tựa như muốn nói: bản lĩnh không nhỏ a, quả nhiên đúng là sinh ra cho người ta cười. “Muốn nói gì? Không phải đã nói hết với người rồi sao, ngoan ngoãn ở trong vương phủ, khiến mọi người đều nghĩ người thật trung thành tận tâm với vương gia?”

“Ta, ta, ta là tìm Thanh Vũ nên mới đến.”

Cửu nương biểu tình như gặp quý. Quan sát ta một hồi rồi mới tránh ra, ý bảo ta tự đi mà vào.

Ta tới trước cửa phòng Thanh Vũ, do dự một hồi, cố gom cho đủ dũng khí, gõ gõ cửa.

“Tiến vào.” Tiếng Thanh Vũ lãnh liệt vang lên. Ta nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vào.

Thanh Vũ đã tỉnh, nhưng vẫn còn nằm trên giường, hắn rất kinh ngạc khi nhìn thấy ta, khẽ di động. Lúc này ta mới thấy rõ, trên giường hắn còn có người khác. Là ân khách của hắn sao? Mặt ta tức thì đỏ ửng.

Người trên giường giật mình, lộ ra nửa gương mặt, ta thấy rõ, là Tu Tiêu. Vì sao hai người bọn họ lại ngủ cùng một chỗ, hơn nữa còn đều xích lõa.

“Có chuyện gì sao?” Thanh Vũ lễ độ hỏi.

“Ta, ta có chút chuyện muốn thỉnh giáo người. Cho nên, cho nên.. vô ý quá, ta sẽ đi ra ngay.”

“Chờ một chút! Người quay lại.” Thanh Vũ gọi ta lại. Tu Tiêu đang ngủ say sưa, mở mắt ra, thấy ta ở đó, bị dọa thất kinh, lập tức trùm mắt, lạnh lùng nói: “Người ở chỗ này làm gì!”

“Tiêu, đừng như vậy!” Thanh Vũ kêu lên.

“Hanh. Sáng sớm lại tới, muốn gì? Ta đây không muốn nhìn hắn, thì sao nào...” Định nói tiếp, nhưng đã bị Thanh Vũ bịt miệng, hai người họ ngay trước mặt ta, môi kề môi.

Ta sợ ngây người. Bọn họ, ta, ta, đầu óc ta loạn thành một mớ hỗn loạn, đang muốn đi ra ngoài, lại nghe tiếng Thanh Vũ vang lên bên tai: “Người có chuyện gì không?”

Ta lại đi tới, theo Thanh Vũ ra hiệu mà ngồi xuống. Suy nghĩ một chút, rồi mới đem vấn đề của ta ra khỏi miệng.

Thanh Vũ nghe xong bài tự thuật ngắt ngứ của ta, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng bắn ra tia nghiêm túc, lại lập tức ôn nhu, cúi đầu nhìn Tu Tiêu đang ở trong lòng hắn, ánh mắt họ giao hòa, căn phòng yên tĩnh bỗng tràn đầy nhu tình mật ý, khóe miệng kiên nghị khẽ nhếch lên. Lúc ấy trông Thanh Vũ thật hạnh phúc, thật vô cùng ôn nhu.

Một lúc lâu sau, Thanh Vũ mới đem ánh mắt lưu luyến không rời dứt khỏi Tu Tiêu, quay sang ta, điềm đạm mở miệng: “Một người suốt đời sẽ gặp qua đủ kiểu người muôn hình vạn trạng, có người sẽ lưu lại trong lòng người một vết tích, có người lại chỉ là khách qua đường, gặp rồi thôi, tiêu tán mất, rồi sẽ bị quên đi.

Thế nhưng cho dù gặp bao nhiêu người, cho dù rơi vào cảnh đam mê bao sâu, trong lòng, thủy chung chỉ có thể có một người. Nếu như lòng người bởi vì bị sương mù mê hoặc mà không nhìn thấy lối, vậy thì, hãy dùng dũng khí của mình, dùng hai mắt của mình mà đón nhận ánh mắt đối phương. Chỉ cần một cái nhìn, lòng người sẽ nói cho người rõ chân tướng...”

Từ Đoạn Tự cư đi ra, trong đầu ta vẫn còn vang tiếng Thanh Vũ: “Dùng hai mắt của mình mà đón nhận ánh mắt đối phương. Chỉ cần một cái nhìn, lòng người sẽ nói cho người rõ chân tướng...”

Tiếng vó ngựa vang lên rầm rầm, một đoàn cờ kiếm thật lớn. Ta ngẩng đầu, nhất thời sững sờ tại chỗ, là vương gia, là nghi trượng(4) của Lễ thân vương.

Tâm không thể đè nén được kinh hoàng, mồ hôi thoáng chốc ướt lòng bàn tay. Ta đã hơn ba tháng không gặp hần, vương gia hiện giờ ra sao, có ngủ ngon hay không, có được vui vẻ không?

Ngay khi vừa nghĩ đến đó, xe của vương gia đã tới trước mặt ta. Đúng lúc ấy, một bàn tay ngọc nhấc màn xe lên, gương mặt vương gia xuất hiện trước mắt ta, hai con ngươi hổ phách vẫn lạnh như vậy, tĩnh như vậy, sáng như vậy.

Trong nháy mắt, ánh mắt ta và hần giao nhau, ngực nhất thời bị một cảm giác kịch liệt sôi trào lấp đầy, hô hấp nhanh chóng ngưng lại, trong đầu, chỉ còn vương gia và ta lắng đọng lại. Cảm giác này quá mức mạnh mẽ, siêu việt hơn tất thảy.

Tiếng Thanh Vũ lần thứ hai vang lên bên tai, ta đã hiểu: cho dù Dư thân vương đối với ta có tốt như thế nào, cho dù ta không muốn rời xa hần như thế nào, tất cả đều kém với sức nặng Lễ thân vương trong lòng ta. Đời này kiếp này, Hợp Hoan ta chỉ vì thân vương mà sống.

4. Chương 4

Chú thích:

(1): Hàn mai ngạo tuyết: mùa đông, hoa mai vẫn nở khinh thường tuyết lạnh

Ngày đến vương phủ vẫn là mùa xuân cây cỏ xanh um, thế mà chỉ trong nháy mắt đã thấy cảnh đông hàn mai ngạo tuyết(1).

Đã rõ lòng mình, ta khôi phục bộ dạng trước kia, tuyết không để bản thân vì Dư thân vương dịu dàng chăm sóc mà đắm chìm, hàng ngày hoặc ở trong vương phủ an nhàn hoặc sẽ chạy đến Đoạn Tụ cư tìm Thanh Vũ trò chuyện.

Thanh Vũ có khí chất vô cùng đặc biệt, khiến người ta có chuyện gì trong lòng đều không kìm được mà nói hết với hần. Tu Tiêu mỗi lần thấy ta, đều không giữ được nét hòa nhã nào. Nhưng ta biết, hần hiện giờ đã không còn khinh rẻ ta như lúc ban đầu, đơn giản là đang ghen ta lại chạy đến tìm Thanh Vũ mà thôi.

Thật ao ước được như hai người bọn họ, mặc dù ở trong hoan quán, nhưng bọn họ vẫn có thể cùng người trong lòng cùng một chỗ. Thanh Vũ nói bọn họ còn cần tiền, chờ khi gom đủ bạc rồi sẽ rời Đoạn Tụ cư, sống một cuộc sống bình thường. Lúc nào ta mới có thể được như vậy đây?

Cửu nương mỗi lần thấy ta đều căn dặn ta phải khiến cho mọi người trong vương phủ cho rằng ta thật trung thành tận tâm với vương gia. Nhưng đến nay mà nói, người trong vương phủ rất coi thường ta. Ta thực không biết phải làm thế nào mới thể hiện được sự trung thành. Mỗi ngày đều thỏa mãn dục vọng của Vương gia sao? Cái này có tính không?

Nhiều ngày nay, hạ nhân trong Dư thân vương phủ trở nên rất bận rộn.

Mai trong Mai viên Dư thân vương phủ đã nở rộ, hương thơm bay bốn phía, khoan khoái nói không nên lời, đẹp dễ không cách gì mô tả được. Vì vậy vương gia mở đại yến đãi tân khách, mời các công khanh quý tộc tới phủ thưởng mai. Nhưng thưởng mai là hư, củng cố quan hệ mới là thực. Tuy một năm nay ta trong vương phủ vẫn an phận thủ thường, nhưng nhiều ít cũng biết được một số chuyện không nên biết.

Chẳng hạn, Dư thân vương vẫn chiêu binh mãi mã bốn phương, chẳng hạn, Dư thân vương có ít nhiều bất mãn với thái tử đương triều... Chẳng hạn... Có điều ta hiểu, Dư thân vương chỉ là muốn sau này khi tân hoàng kế vị, có thể giữ lấy quyền thế hiện tại, vốn không có ý định mưu phản gì.

Có điều, thế sự nhân gian, thật khó nói. Mặc cho người muốn hay không muốn, kẻ khác vẫn sẽ cố ý tìm người gây phiền phức – nhất định vậy. Bằng không, sao ta lại ở đây. Không sớm thì muộn vương gia của ta cũng sẽ dùng những việc kia đưa phiền phức đến cho Dư thân vương. Nhưng những thứ đó ta không muốn quan tâm, hiện giờ ta nên quan tâm đến, có lẽ phải là thứ đang liên tục ra vào hậu đình mới phải.

“Tiểu yêu tinh, lại thất thần rồi, xem ra ta còn chưa đủ nỗ lực... Ân...” Vừa nói là đến, vài xung động mạnh mẽ đẩy tới, hung hăng thúc nào chỗ mẫn cảm của ta, lần này, không cần phí sức giả vờ, ta buột miệng phát ra khiêu thanh “A, ân a, a...”

Ta toàn thân trần trụi, sống áo bừa bãi trên bàn lớn trong thư phòng vương gia, nhưng cả trọng lượng toàn thân lại đang nhờ hậu đình chống đỡ. Ta đang ngồi trên người vương gia, tiếp nhận sủng ái của ngài.

Dư thân vương vẫn quần áo chỉnh tề, chỉ là lộ ra nam căn thô to nóng rực, ở trong thân thể ta mãnh liệt tàn phá, đến nỗi dường như muốn đem đẩy hết lực phủ ngũ tạng của ta ra đường miệng. Mà nam căn của ta bị hấn dùng lụa cột tóc buộc lại, cứng dần lên trước bụng, vừa đỏ lại vừa căng ra, rất khó chịu.

Thứ đã dâng tràn đến lại bị người ta ngăn lại, tích lũy dần dần tại nơi vốn không lớn, sắp bức ta vào tuyệt cảnh rồi. Phía sau bị tiến nhập càng mạnh mẽ, nhưng ta không có chút cảm giác vui sướng nào, toàn thân đều không có cảm giác gì, tất cả lực chú ý có được đều bị dồn lại tại nơi bị trời buột đó mất rồi.

“A, cứ chặt thế này, thật sướng... a...” Vương gia gầm nhẹ rồi lần thứ ba bắn dịch vào trong cơ thể ta, cuối cùng cũng có lòng tốt tháo bỏ ràng buộc, tay hấn ở nơi đó ma sát vài cái, ta chỉ cảm thấy trước mặt bạch quang lóe lên, khoái cảm bị kìm nén đều phun ra, cả người lâng lâng như ở trên mây, sau đó thì hôn mê bất tỉnh.

Đến khi tỉnh lại ta phát hiện ra mình đang nằm trên giường nhỏ, sắc trời đã ngả, vương gia đang ngồi bên bệ trước bàn. Nhức nhích một chút, mới phát hiện cả người mềm nhũn vô lực.

Nhưng chính động tác đó lại quấy nhiễu Dư thân vương, hấn quay đầu nhìn ta cười: “Tỉnh rồi? Có đói bụng không?”

Bỗng dưng nhớ lại ngày còn nhỏ. Khi đó trẻ con ham chơi, bình thường sẽ ở bên ngoài nghịch ngợm cả ngày, sau đó sẽ lăn ra một gò đất hoang nào đó mà ngủ gục. Mỗi lần tỉnh lại, sẽ lại thấy mình đang nằm trong nhà ấm áp khô ráo, rồi cha sẽ ở bên cạnh cười hỏi: “Bảo nhi, dậy rồi? Có đói bụng không?” Sau đó người sẽ ôm lấy ta, bế đến bàn cơm đồ ta ăn.

Nghĩ đến đây, một nỗi thương cảm lại dâng lên trong ngực. Khoảng thời gian này, Dư thân vương cũng ôn nhu với ta ta như thế, trong lòng ta đã nghĩ hấn là phụ thân, lại nghĩ sẽ có một ngày nào đó, ta sẽ gây nên chuyện bất lợi cho hấn. Lòng ta lại không nhịn được khổ sở. Giường nhỏ rung động, hoàn hồn nhìn lại, vương gia đã ngồi xuống bên cạnh mình.

“Lại nghĩ đến chuyện gì? Nhớ gì sao?”

Ta chớp mắt tự suy xét một chút, xem chừng nói thật là cũng không dễ gì lộ ra sơ hở nào. Vì vậy dùng thanh âm ai oán ủy khuất mà nói: “Ta nhớ đến chuyện khi còn nhỏ. Mỗi lần ra ngoài chơi mệt quá ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại nhất định là đã ở nhà. Sau đó, cha sẽ hỏi ta: “Đã tỉnh rồi? Đói bụng không?”

“A a. Người xem ta là cha người sao?”

“Hợp Hoan quá phép rồi, thỉnh vương gia thứ tội.”

“Không sao cả. Tuổi người vốn không khác tiểu nhi tử của ta là bao, lại rất hợp ý ta, hay ta nhận người làm nghĩa tử thì sao nhỉ? Có điều, ta nhất định sẽ luyện tiếu ngắm nhìn người, chạm vào người. Chờ xem ta hết hứng thú với người rồi hẵng nói nha.”

“Vương gia trêu đùa rồi, ta cũng không dám trêu cao. Vương gia nếu như chán ghét ta, không đem ta thưởng cho hạ nhân đã là phúc đức của Hợp Hoan rồi. Hợp Hoan nào dám có mộng tưởng không an phận nào.”

“Lại nữa rồi. Ta không thích bộ dạng ai oán này của người. Yên tâm đi, ta sẽ không làm như vậy. Đến lúc đó, ta đưa người trở lại Đoạn Tự cư thì sao? Người đã chuộc thân những vẫn thường trở lại, hấn là cũng có chút thích nơi đó đi. Sau này có trở lại hấn cũng thoải mái chút.”

“Tạ ơn vương gia. Hợp Hoan chỉ là cùng Thanh Vũ nói chuyện rất hợp ý, nên mới thường xuyên tìm Thanh Vũ mà thôi.”

“Ta biết. Đói bụng không. Cũng nên dùng bữa tối rồi. Cơm xong hãy tắm rửa một chút rồi nghỉ ngơi. Ngày mai có rất nhiều khách quý tới. Người cũng nên đến xem một chút.”

“Ta cũng đi? Thế thì còn ra thể thống gì. Hơn nữa, vương phi hẳn sẽ không vui.”

“Ngày mai các nàng sẽ không xuất hiện. Ta muốn người đi thì cứ đi, ai dám nói gì?”

Ta có muốn đi không? Nhiều nhân vật lớn như vậy. Vương gia nhà ta liệu có tới không? Nếu hẳn thấy ta như vậy liệu có tức giận? Chắc không đâu, hẳn cần bản không để ta vào mắt, làm sao có thể tức giận. Chỉ là ta đi lâu như vậy, vẫn không thực hiện được yêu cầu của hẳn, hẳn hẳn sẽ tức giận rồi.

Nắng ban mai bao phủ không trung, bóng người lay động. Sáng sớm, toàn bộ vương phủ đã bắt đầu bận rộn. Nô tài lớn nhỏ đều mang hết tâm sức ra chuẩn bị. Chỉ cần một người sơ sót, sẽ làm hỏng hết chuyện, chịu đòn đã là nhẹ, rơi đầu mới đáng sợ. Ta và vương gia cũng đã thức dậy từ sáng sớm.

Giúp vương gia chải đầu, mặc trường bào xám ẩn hiện những hoa văn vân long bằng chỉ bạc, đi một đôi giày mềm trắng màu gạo. Xong xuôi ta cũng ngồi xuống chải đầu, chậm rãi chỉnh sửa trang phục. Vương gia đứng dựa vào thành giường nhìn ta.

Phản chiếu trong gương, khuôn mặt vương gia lạnh lùng nghiêm nghị, góc cạnh rõ ràng, tuy rằng đã bốn mươi, nhưng nhìn vẫn chỉ như mới hơn ba mươi tuổi. Nếu không phải ta gặp vương gia nhà ta trước, sợ rằng ta sẽ giao trái tim cho hẳn. Nhưng việc đời khó định, chỉ hận gặp gỡ không đúng thời điểm. Vương gia dường như nhận ra hướng ta đang nhìn, cũng từ trong gương nhìn lại. Ta vội vàng quay đi, chăm chú chỉnh sửa y phục cho xong.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chợt nghe tiền đình bắt đầu huyền ảo. Hẳn khách khứa đã tới rồi. Ngực lại thấy bất an. Ngày hôm nay tới đây đều là những đại nhân vật, ta đi ra ngoài xem bọn họ có thật được không? Nhưng vương gia không cho phép ta nghĩ linh tinh nữa, đã đưa ta ra phía ngoài, khiến ta lộ diện trước mặt mọi người.

Xem ra ta đã quá lo lắng rồi. Nhà công khanh nuôi vài nam sủng cũng không phải là chuyện gì đặc biệt. Những đại nhân đó thấy ta, một chút phản ứng cũng không có, chỉ lo chạy đến trước mặt vương gia chào hỏi. Nếu có, cũng chỉ là khen dung mạo ta xinh đẹp, ý tứ ngầm khen vương gia ánh mắt thật tốt.

Thân thể khó lắm mới thư giãn được lại nghe tiếng hô chào Thân vương đến bên tai, lại căng thẳng gấp mười, tim đập gấp gấp, trước mắt cái gì cũng không thấy rõ.

Giữa ánh mặt trời chói lòa, vương gia của ta cứ như thiên thần đi tới trước mặt ta. Vương gia vẫn như thế, mặt như quan ngọc, phong thần tuấn lãng, ta không nghe được xung quanh nào động, cũng không thấy trước mắt người người đông đúc, chỉ có thể thấy người ta yêu thương đang dùng phong thái không ai bì được tới thỉnh an Dư thân vương. Sau đó, lại cả nhìn cũng không ban cho ta một cái, theo hạ nhân đi mất.

Tâm, lại thêm một lần như rơi xuống vực.

Mai viên hôm qua thanh lãnh u tĩnh, hôm nay nơi nơi đều rộn rã tiếng cười nói. Nơi đây ra vẻ phong nhã uống rượu xướng ca, làm thơ chơi chữ. Nơi kia không chút để ý hình tượng, ngang nhiên liếc mắt ve vãn tỳ nữ vương phủ, nào động đến độ đất đá cũng run lên. Chỉ có vương gia của ta đơn lẻ, im lặng uống rượu. Cao quý như vậy, thật không giống người thường.

“Sao vậy? Sắc mặt người kém quá?” Bên tai nghe được thanh âm Dư thân vương. Từ khi bắt đầu yến hội, hẳn vẫn mang ta bên người, khiến ta sát kề bên hẳn.

“Không phải, Hợp Hoan chỉ nghĩ nơi đây náo loạn quá, có chút không quen mà thôi.”

“À, người thích yên tĩnh, ta thật sơ sót.”

“Không sao cả. Hợp Hoan chỉ là chưa từng gặp cảnh như thế này bao giờ. Các vị đại nhân nơi đây đều tước hào phú quý, không ngờ lại cũng giống phổ phường tiểu dân đến vậy.”

“Ha ha, nói đúng lắm. Nhưng chính vì bọn họ chẳng khác phổ phường tiểu dân là mấy, cũng đều tham lam cả, nên mới có thể để ta sử dụng.”

Ta cười cười, lắng sang chuyện khác. Ta cũng không muốn biết nhiều mà làm gì. Biết quá nhiều, hẳn sẽ không còn mê luyện coi trọng ta nữa. Hẳn muốn, là một Hợp Hoan không màng thế sự.

Cứ như vậy một hồi, đã không còn thấy vương gia của ta ở chỗ cũ nữa. Tâm, chơi vui. Rất muốn gặp hần, được cùng hần nói chuyện, được hần ôm lấy. Tuy rằng trong đầu có một thanh âm kiên quyết bảo: “Không được, không thể đi tìm hần. Như vậy quá nguy hiểm.” Nhưng bên tai ta đã nghe thấy tiếng chính mình vang lên: “Vương gia, Hợp Hoan có thể lui ra một lát không?”

“Khó chịu sao? Có cần mời đại phu?”

“Không phải, Hợp Hoan chỉ muốn yên tĩnh một chút. Chốc nữa sẽ trở lại bên vương gia, được không?”

“Vậy người đi đi. Ta không theo được. Nếu thấy khó chịu thì về nghỉ ngơi đi. Tối ta sẽ đến bồi người.”

“Vâng.”

Ta mềm yếu nhu thuận từ trên người vương gia lui xuống. Nhưng vừa thoát khỏi tầm mắt Dư thân vương, bước chân ta không tự chủ được đã trở nên gấp gáp. Vương gia, Ưu của ta, người ở nơi nào? Ở nơi nào?

Chung quanh không có lấy một bóng người. Dư thân vương phủ rộng đến vậy, ta ruốt cuộc phải đi đến nơi nào tìm vương gia của ta đây? Không biết chừng, hần chỉ ra ngoài đi tiểu, một chốc sẽ trở về. Cảm giác mất mát bao phủ lấy toàn thân, ta nhơ ngẩn đứng đó, không biết đi nơi nào.

“Tìm ta?” âm thanh trầm ấm bỗng vang bên tai. Tim ta muốn vọt ra khỏi ngực, ta thấp thỏm quay người về phía tiếng nói. Vương gia, vương gia của ta vẫn khí thế phi phàm như thế đứng ngay phía sau ta, dùng đôi mắt sắc bén thăm trầm của hần soi dõi ta.

“...” Tận tâm muốn gọi hần hàng nghìn ngàn vạn lần, nhưng khi thực sự thấy hần, ta lại không thể nào mở miệng, một tiếng cũng không nói được.

“Hanh. Sao vậy? Không nhận ra ta rồi?” Vương gia nhìn ta một chút, rồi cười châm chọc: “Xem ra người ở nơi này hưởng thụ không ít. Không nhận ra ta cũng là bình thường.”

“Không, không phải! Ta không phải!” Thanh âm mất đi đã trở lại. Dù như thế nào, cũng không thể để hần hiểu lầm ta. Ta nóng lòng, chỉ mong biểu lộ sự trung thành của mình với hần.

“Không ư? Theo ta thấy, hình như không phải như vậy.” Thanh âm vương gia sao mà băng lãnh.

Hần bỗng nhiên bước tới, ngay đến trước mặt ta, dùng tay siết lấy cằm, nhẹ giọng nói: “Hợp Hoan, đừng quên thân phận của mình. Người có ngày hôm nay, là do ai mang lại. Người đi đã lâu như vậy, ta cũng chỉ cho người một việc. Nhưng người ngay cả chuyện đơn giản thế cũng làm không xong. Người nói xem, ta có nên tức giận không?”

Lời vương gia lạnh quá, lạnh quá. Lòng ta run lên. Ta gật đầu, lại lắc đầu: “Ta sẽ làm tốt. Ta sẽ làm tốt. Vương gia, Hợp Hoan sẽ không để người thất vọng đâu.”

Vương gia buông ta ra, nói: “Nói được làm được. Người chậm chạp như vậy, khiến ta rất phiền lòng. Thế nên, ta sẽ giúp người một chút. Đợi lát nữa, người có thể ở trước mặt công chúng, mà biểu hiện người rất trung tâm.”

“...” Ta im lặng nhìn hần, không thể hiểu ta phải làm cái gì.

“Mau trở lại đi. Chờ lát nữa, nếu như người có chút thông minh, sẽ tự biết phải làm như thế nào.”

Hoảng hoảng hốt hốt trở lại yến hội, Vương gia đã trở lại chỗ ngồi, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn ở nơi đó lặng lẽ rót rồi lại uống.

“Khá hơn chưa?” Dư thân vương ân cần quan tâm.

Ta gật đầu, ngực vẫn không ngừng tự hỏi vương gia vừa rồi, là ý gì đây?

“Kẻ nào?”

“Người đâu? Mau! Có thích khách!”

“Mau bắt hần lại!” Giữa lúc ta còn đang hoảng hốt, tiếng la hỗn loạn vang lên, bên tai là tiếng mọi người la hét, tiếng Dư thân vương hét mạnh.

Ta giương mắt nhìn, một bóng áo đen khí thế như sấm vang chót giạt tràn đầy sát khí. Nơi vừa đi qua, thi thể vô số. Khách đến hôm nay đều là các đại nhân vật, như chỉ là tới ngắm hoa mà thôi. Thế nên đề phòng cũng không nghiêm ngặt. Không ngờ lại có thích khách.

“Đợi lát nữa, người có thể ở trước mặt công chúng, mà biểu hiện người rất trung tâm!”

Bên tai chợt truyền đến lời Ưu vừa nói. Ta quay đầu, nhìn về phía hắn. Quả nhiên, ánh mắt hắn rõ ràng đang nói với ta: “Ta đang chờ xem người đó.”

Ta hiểu rồi, hiểu rõ rồi. Muốn ta dùng cách đó biểu hiện lòng trung thành sao. Ta sẽ nghe lời. Chỉ là, nếu ta bị thương, người liệu có thể có chút nào thương tiếc?

Thích khách đã gần ngay trước mặt, thanh đao sắc bén lạnh lẽo sáng, thẳng hướng Dư thân vương đâm tới. Lập tức, ta bằng người tới, một cảm giác lạnh buốt đâm xuyên cơ thể ta.

Thật sự rất khó chịu. Lần thứ hai nhìn về phía vương gia của ta, ánh mắt hắn có ý tán thưởng, có ý cười. Thật tốt quá, ta đã khiến người hài lòng rồi.

“Hợp Hoan!” Bên tai truyền đến tiếng hô của Dư thân vương. Rồi hắc ám cứ thế trùm lấy ta. Một mối quá!

Đau quá, nóng quá, đau đớn muốn thiêu cháy ***g ngực, khó chịu quá. Mất thân, mất thân, Bảo nhi rất khó chịu. Mất thân, người sao lại bỏ Bảo nhi lại? Bảo nhi rất đau, rất khó chịu, sao người không đến xem ta? Bảo nhi làm sai cái gì rồi? Là tại Bảo nhi không ngoan nên phải chịu thống khổ như vậy sao? Nóng quá, mất thân...

Ta không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy nơi ngực như có một đám lửa, thiêu đốt mãi khiến ta khó chịu, ta cũng không hiểu vì sao ta lại khó chịu như vậy. Ta vẫn luôn nghe lời mà, ta chưa hề tổn thương người khác bao giờ, tại sao ta lại phải chịu đau đớn như vậy.

Chịu đựng một hồi thiêu đốt hành hạ, ký ức ta bắt đầu dần khôi phục. Những gì diễn ra hai ngày trước sáng tỏ trước mắt. Ta đã đem chính mình ra đỡ lấy nhát đao ấy. Tuy vết thương vẫn đau đớn như thế, nhưng tâm lại không còn nhức nhối nữa. Ta là vì người ta yêu mà thụ thương mà, chỉ cần nghĩ đến ngày hôm ấy Ưu nở nụ cười tán thưởng, ta sẽ thấy ngọt ngào từ tận đáy lòng.

Hiện tại xung quanh ta vẫn chỉ là bóng tối dày, tuy không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, nhưng giờ ta đã có thể cảm nhận được bên ngoài rồi.

Có lẽ, Dư thân vương phủ hắn là bị đảo tung cả lên rồi. Không biết kế sách này của vương gia có cần đến ta nữa không? Nếu không thì phải làm sao bây giờ? Lỡ như vương gia cho rằng ta đã vô dụng, không còn coi trọng ta nữa, ta liệu còn có thể trở lại Lễ thân vương phủ?

Không, không, không thể nào. Ta sẽ nỗ lực làm tốt mọi việc, đừng vứt bỏ ta, hãy để ta quay lại, quay trở về Lễ thân vương phủ. Ưu, van cầu người, hãy cho ta trở lại. Ta vẫn còn hữu dụng mà, Ưu...

“Hợp Hoan, Hợp Hoan, Hợp Hoan! Người tỉnh rồi? Hợp Hoan?”

Ai, là ai đang gọi ta?

“Hợp Hoan? Mở mắt đi mà, Hợp Hoan?”

Ánh sáng mất bao ngày cuối cùng cũng phá bỏ được màn sương dày đặc, xé rách tấm màn đen trước mắt ta, giống như dao nhọn đâm vào mắt. Đau quá. Ta lại nhắm mắt lại. Qua một hồi lâu, ta mới có thể mở mắt ra lần thứ hai, trước mắt, là khuôn mặt vui sướng của Dư thân vương.

“Hợp Hoan! Người cuối cùng cũng tỉnh!”

“Vương gia...” Ta yếu ớt gọi hắn một tiếng, cổ họng khô rát, chỉ có thể phát ra tiếng thều thào vô dụng, ngay cả ta cũng không thể nghe ra mình đang nói cái gì.

“Thật tốt quá, người rốt cuộc cũng tỉnh! Người đâu, mau mời Vương thái y! Mau lên!”

Theo tiếng Vương gia kêu lớn, một vị cung phụng lục phẩm (người hầu hạ trong cung, tước lục phẩm, trên hệ cửu phẩm) cũng kính tiến đến, hành lễ trước vương ra một cái, rồi cầm lấy tay ta bắt mạch.

Một lúc lâu sao, hần mới buông tay ta ra, nghiêng ngả một chút rồi mới nói với vương gia: “Khởi bẩm Vương gia, Hợp Hoan công tử tuy thương tích nghiêm trọng, nhưng đã được cứu trị cẩn thận, không còn đáng ngại. Chỉ cần ăn uống chú ý thêm một chút, không nên ăn đồ có nhiều dầu mỡ quá, uống thuốc đúng giờ, sẽ không có vấn đề gì cả.”

“Được rồi. Thôi Nhị, đưa Vương thái y trở về, đưa phong bì thưởng hậu!”

“Tạ ơn vương gia ban thưởng!” Vương thái y cảm tạ, rồi cùng quân gia Thôi Nhị ra ngoài.

Căn phòng vừa âm ỉ đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại ta và Vương gia.

Dư thân vương vẫn còn mang vẻ mệt mỏi, nhưng lại có vẻ hưng phấn đi lại, ngồi xuống bên cạnh ta. Vừa mới tỉnh lại, ta không biết nên làm cái gì cả, chỉ ngây ngốc nhìn hần ngồi xuống, sau đó vươn tay, chạm đến gương mặt ta. Nhẹ nhàng vuốt ve, rồi mở miệng: “Đứa bé ngốc này, nghĩ gì mà lại thay ta đỡ đao? Chút nữa thôi là cả mệnh cũng không giữ được. Thấy người vừa rồi phải kêu mẫu thân lên như vậy, rất đau phải không.”

Dư nói sao mà ôn nhu. Tâm tưởng thoáng chốc trở lại ngày còn nhỏ. Khi đó ta vẫn còn có thể được coi là một đứa bé trai thật sự.

Có lần, theo A Mao ca nhà cạnh bên ra ngoài chơi. Hần lừa ta trèo lên một cây thật cao, sau đó chạy mất, để lại ta một mình trên đó không thể trèo lên, không thể trượt xuống. Ta cuống cả lên, thấy trời sắp tối tới nơi, chẳng còn cách nào đành chậm rãi trượt xuống. Lúc đó còn cách đất một đoạn cao, nhưng tay ta đã mỏi nhừ, không giữ được nữa, thế là từ trên cây rơi xuống.

Đau quá a! Đau nhức kịch liệt khiến ta khóc âm lên!

Ta khóc đến lúc trời đã tối đen rồi, thì một đôi tay dịu dàng ôm lấy ta, lau đi nước mắt: “Bảo nhi ngoan nào, đừng khóc, rất đau sao? Bảo nhi nhà ta là ngoan nhất, một lát là không đau rồi.” Tay cha thật ấm áp, thật ôn nhu. Nhớ tới đó, viền mắt ta nóng lên, nhưng lại vẫn khô khốc như cũ, nước mắt vẫn như thế không cách nào chảy ra được.

Vương gia bỗng nhiên ôm lấy ta, cẩn thận tránh đụng tới miệng vết thương, nói: “Vì sao cảm thích khách giúp ta?”

Ngây ngốc lắc đầu, nhẹ giọng đáp: “Ta cũng không biết!” Dẫu sao cũng không thể nói cho người biết là vì vương gia của ta được.

“Người a. Càng ngày càng khiến ta khó hiểu rồi. Hợp Hoan a Hợp Hoan, ta dường như động tình với người rồi, phải làm sao bây giờ? Thấy người ướm những mẩu nằm trong lòng ta, tâm ta vô cùng đau đớn, thậm chí không màng cả việc bắt thích khách, chỉ một lòng muốn cứu người. Hợp Hoan a Hợp Hoan, người là nam sủng đầu tiên khiến ta động tình đó.”

Vậy sao? Người có tình với ta rồi? Một nam sủng hèn mọn như ta cũng có thể có người yêu thương sao? Ta cao hứng, rồi lại bi ai. Xin lỗi, ta không thể nhận tình cảm người được rồi. Tâm chỉ có một, đã cho đi rồi, không thể cho người thứ hai được nữa. Dư thân vương, đời này người ta phải xin lỗi nhiều nhất, chỉ sợ là người rồi.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt chỉ có thể giả bộ kinh hỉ vạn phần, mắt hàm lệ long lanh nhìn hần: “Vương gia quá yêu thương rồi. Hợp Hoan nào dám vọng cầu tình cảm của người, chỉ cần có thể thường xuyên là bạn bên người ta đã mãn nguyện lắm rồi.”

“Ai. Hợp Hoan! Có đôi lúc ta thực sự thấy người mơ hồ quá, thật khó nắm được. Ta không thích người nói như vậy, không hợp với người đâu. Hợp Hoan, người rất cuộc là kẻ như thế nào?”

“Vương gia...”

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Người vừa mới tỉnh lại, còn rất yếu, ngủ đi.”

Sao cảm giác như đang nằm mơ vậy, vừa tỉnh giấc, chuyện gì cũng thay đổi.

Ta vẫn là Hợp Hoan, là nam sủng được Dư thân vương yêu thích nhất. Nhưng trong mắt người trong phủ, ta tựa hồ như đã thay đổi thành một người khác. Trong mắt họ không còn ý khinh khi mà nhìn ta nữa, mà mỗi người đều cung kính với ta đến nỗi không thể tưởng tượng được, khiến ta không biết phải làm sao.

Ngay cả Vương phi trước kia hận ta tới không thể ăn tươi nuốt sống sau trưa ngày hôm đó cũng “đột ngột” xuất hiện, cho ta một đồng thuốc bổ, một đồng bảo bối tinh xảo, luôn miệng kêu ta là kẻ trung thành nhất trong vương phủ.

Trung thành nhất ư? Đúng vậy, trung thành nhất. Đáng tiếc, người mà ta trung thành nhất không phải Dư thân vương vẫn dùng mọi cách yêu thương chiều chuộng ta, mà là Lễ thân vương trong mắt trước giờ luôn giữ hình bóng một kẻ khác.

5. Chương 5

Mùa xuân lại đến. Từ ngày Dư thân vương bị “ám sát” đó đến nay đã qua một tháng rồi. Như Dư thân vương đã nói, lúc đó hắn chỉ lo cứu ta, nên đã để thích khách chạy mất, vụ ám sát đó ngay cả một đầu mối cũng không có.

Đứng trong hoa viên trắng hoa nở rộ, bỗng nhớ ra ta đã đến Dư thân vương phủ một năm rồi.

Một nỗi sợ hãi không rõ tên bỗng bao phủ lấy ta. Ta sẽ còn ở lại đây bao lâu nữa?

Ta đã mười sáu tuổi, chỉ ở được trong Lễ thân vương phủ có một năm rồi bị đưa tới nơi này. Ta có thể đảm bảo sẽ mãi mãi yêu thương hắn, nhưng còn hắn? Hắn có nhớ tới ta không? Bỗng nhiên phát hiện, Lễ thân vương phủ với ta, chỉ phẳng phất như một hồi ức đã xa xôi, hư ảo khó nắm bắt. Vừa nghĩ tới đó, ta liền không thể áp chế được suy nghĩ muốn nhìn thấy hắn. Đúng! Muốn gặp hắn!

Kể vốn nhất gan như ta không hiểu sao lại nảy ra ước vọng như thế. Thật muốn được nhìn thấy Ưu tín nhiệm ta, cổ vũ ta. Vì vậy, trong một sáng xuân tươi đẹp, ta lấy cớ muốn về Đoạn Tự cư, đi ra khỏi vương phủ.

Hôm nay ta đã không còn như xưa không rõ đường rõ phố. Từ lâu ta đã thuộc đường xá nên chẳng cần tốn nhiều công sức cũng tìm được Lễ thân vương phủ. Cẩn thận men theo cửa nhỏ, ta len lén đi vào.

Cửa này xung quanh khá tĩnh lặng, vốn ít người biết. Bình thường chỉ có người trong phòng bếp là hay ra vào, mà giờ này chung quanh cũng như thường vắng vẻ không thanh âm.

Theo trí nhớ, ta theo hướng phòng ngủ của Lễ thân vương mà đi. Vương gia lúc này hắn đã hạ triều rồi. Nếu theo thói quen hằng ngày, hắn sẽ nghỉ ngơi nơi đó một lát rồi mới tiếp tục xử lý công vụ.

Nếu vương gia có hứng thú, có thể sẽ gọi người tới thị tẩm.

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhiên chần chừ. Nếu cứ như vậy chạy tới, vương gia sẽ tức giận đúng không? Nếu như hắn đang cùng người khác giao hoan, bị ta phá quấy, chắc chắn sẽ tức giận, nhưng nghĩ thì vẫn nghĩ, còn chân thì vẫn cứ tiếp tục đi tới phòng nghỉ của vương gia.

“Đứng lại” Tiếng quát vang lên bên tai, ta quay đầu nhìn lại, là Lý Trung đang ở phía sau ta. Nhận ra ta, hắn rất giật mình, chẳng khác gì trông thấy quỷ. Vội vàng tiến tới kéo ta đến chỗ khuất: “Người làm thế nào trở về đây? Vào bằng cách nào? Có chuyện gì sao?”

“Ta, ta muốn gặp vương gia!” Ta thành thật nói.

Lý Trung không thể tin nổi nhìn ta một lát, kéo ta tới trước phòng ngủ vương gia.

Nam nhân trước mắt vẫn như xưa tuấn mỹ thoát tục. Ta chỉ cần nhìn thấy hắn, thì trong lòng đã ngập tràn thứ hạnh phúc không thể nêu tên. Nhìn thấy ta, dường như hắn cũng không hề kinh ngạc, phát tay bảo Lý Trung lui ra, sau đó mới nhìn đến ta, không nói lời nào. Vui sướng ban đầu biến thành sợ hãi, có phải ta đã thực sự khiến hắn tức giận rồi không?

“Nói đi, lần này trở về, ngươi muốn gì? Theo ta biết, hiện giờ ngươi ở Dư thân vương phủ giả dối cũng khá lắm.”

“Ít nhất mỗi người giờ nhắc đến Hợp Hoan sẽ nghĩ tới hành động vĩ đại của người, sau đó nói người trung thành tận tâm. Xem ra kế sách của ta rất hữu hiệu, đúng không?”

Ta im lặng gật gật đầu, thấp đầu thì thầm: “Ta, ta chỉ mong được gặp vương gia một lát thôi.”

Bỗng nhiên trời đất đảo lộn, một lực kéo ta đè xuống. Đến khi ta phục hồi tinh thần, đã bị Ưu đặt ở dưới thân rồi.

“Muốn gặp ta? Muốn ta dùng thứ đó ra sức đâm vào cái mật huyết *** đang của người?”

Tuy rằng bị hấn nói đến mức mặt đỏ tai hồng, nhưng ta vẫn gật đầu.

“Thực là đưa quỷ *** đang. Dư vương thúc không thể thỏa mãn người hả?”

“Chỉ có, chỉ có vương gia, chỉ có vương gia là thỏa mãn Hợp Hoan được thôi!” Mặc kệ tất thấy, ta chỉ muốn hấn sủng ái ta, khiến ta có thể thực sự cảm nhận sự tồn tại của hấn.

Ưu dường như rất thỏa mãn với câu trả lời của ta, khó nhịn được bắt đầu cởi quần áo ta ra, nâng thân thể ta lên một chút, sau đó, đưa cự đại của hấn tiến vào.

“A...ân.... Thật thoải mái...” Ta nghe được tiếng chính mình. Khác với lúc ở dưới thân Dư thân vương giả dối rên rỉ, đây là lời thật từ trong tâm ta. Thứ nóng rực to lớn kia đi thật sâu vào trong cơ thể, khiến ta cực độ vui thích.

Thật tốt quá, Ưu, Ưu hấn đang ở bên trong ta. Đúng, tiến đến, tiến đến nữa đi. Dùng hình cự rất lớn đó nghiêm phạt ta đi, đem thứ chất lỏng *** đang đó bắn sâu vào huyết động tham lam của ta đi!!!

Khoái cảm đã lâu khó có được đưa ta tới cực lạc, sau đó ta lả đi ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, thân thể đã được rửa sạch, y phục cũng đã ở trên người. Vương gia vẫn còn bên cạnh ta như lúc trước. Cảm giác hạnh phúc một lần nữa rót đầy thân thể ta.

“Tỉnh rồi?” Thanh âm trầm thấp gọi cảm mê người của vương gia lại vang lên.

“Lần này niệm tình người đang bị thương khó chịu được mệt nhọc như vậy, nên ta đã giúp người tẩy rửa rồi. Lần sau người còn dám ngất xỉu trên giường nữa, ta sẽ ném người ra khỏi cửa.”

Ta vội vàng gật đầu, sẽ không có lần sau đâu. Sau này, ta sẽ luôn luôn bên cạnh người, sẽ không để người sống như khô kiệt thể này.

Tay vương gia bỗng chạm khẽ lên mặt ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chỉ có người là tốt nhất. Người đi rồi, ta không dậy nổi hứng thú với nha đầu nào cả. Có điều lần sau không được một mình chạy về đây. Ta sẽ an bài tốt chuyện của người hiện giờ. Yên tâm, rất nhanh là người có thể quay về rồi. Vụ ám sát lần trước người không chỉ khiến người trong Dư thân vương phủ tín nhiệm, mà còn khiến Dư thân vương bắt đầu hoảng sợ.”

“Hiện tại hấn đang mở rộng chuyện chiêu binh mãi mã. Lập tức thôi, ta sẽ khiến hấn thành quá khứ. Đến lúc đó, người có thể trở về bên ta rồi. Cố chịu đựng, ta còn cần người giúp. Hợp Hoan yêu thương nhất của ta!”

Vương gia ôn nhu quá. Ta đã hoàn toàn đắm chìm vào cái bấy ngọt ngào đó rồi. Dù biết rõ đó chỉ là giả dối, ta vẫn không hề quan tâm. Dư thân vương, người chỉ có thể tự cầu phúc thôi.

Dường như bị nước sông cuốn đi, khiến ta chỉ có thể giẫy dụa trong vô vọng, mặc cho dòng cuốn trôi. Chuyện chung quanh diễn ra quá nhanh, khiến ta không thể hiểu nổi. Ta dường như chẳng phải là ta, chỉ theo ý chí người mình yêu mà hành động.

Ngẩng đầu, rèm xanh vẫn như hôm nào rủ xuống, thật không khác gì một năm trước. Đồ đạc bày biện bốn phía vẫn như khi ta ra đi, ngay cả thất lưng lụa hôm đó quên mang theo để ở trên chân cũng không hề thay đổi. Nếu không phải toàn bộ căn phòng sạch sẽ không có lấy một hạt bụi, ta còn tưởng gian phòng này từ khi ta đi không có người đến nữa.

Trong lòng sùng sốt, vương gia thực sự không muốn vứt bỏ ta sao.

Đúng vậy, nơi ta đang ở là căn phòng nhỏ của ta ở Lễ thân vương phủ. Cuộc sống suốt một năm qua ở Dư thân vương phủ, được sùng ái nhất, được người người xung quanh tôn trọng, dường như chỉ là mộng. Đúng, là mộng, là giấc mộng bị chính tay ta bóp nát!!!

Ngồi xuống giường, đến tận bây giờ cơ thể ta vẫn không thể ngừng run rẩy. Lạnh quá, lạnh quá. Ta không muốn đâu, ta không hề muốn hãm hại người. Nhưng mà Hợp Hoan không còn cách nào khác cả!! Vừa nghĩ đến gương mặt phẫn nộ, thất vọng rồi khiếp sợ của Dư thân vương, tâm dường như bị băng giá vây lại, mất hết dũng khí. Kẽ xấu như ta, nhất định sẽ bị đẩy xuống địa ngục.

Mười ngày trước, cả thủ đô Đông Dương quốc đã trải một ngày kinh hoàng.

Thái tử điện hạ cao quý bị tập kích ở bãi săn. Nếu không phải nhờ Uy Dương Công thế tử Công Tôn Hoàn liều mình bảo vệ, chỉ sợ thái tử đã trở thành một oan hồn rồi.

Mà mọi đầu mối đều tập trung vào một mình Dư thân vương.

Vì nếu thái tử chết, quyền kế thừa vương vị sẽ ngay lập tức rơi vào tay Dư thân vương. Thế nên mọi điều tra lục soát đều hướng tới Dư thân vương cả. Lại thêm chuyện Dư thân vương từ trước đến nay âm thầm chiêu binh mãi mã cũng rơi vào tay bộ hình, thế nên thượng thư bộ hình Trương Kiếm ngày ngày đều thẳng đường thẩm vấn hấn.

Thực buồn cười. Bọn họ chắc không thể nghĩ ra rằng, hành động lần đó tuyệt đối không phải do Dư thân vương làm đâu? Xem ra, những đại nhân vẫn tự cho mình là thông minh kia, cũng dễ dàng bị giả dối che mờ mắt? Hay nên nói, vương gia của ta che giấu quá tài?

Không sai, ngay khi vừa nghe tin ta đã biết việc đó là do vương gia của ta gây nên.

Có điều, vương gia nhà ta làm vậy cũng không phải vì muốn trừ khử thái tử. Làm sao hấn lại muốn trừ khử thái tử được? Trên thế giới này, người duy nhất Ưu sẽ không bao giờ làm hại, ngoài hấn ra chỉ có một mình thái tử mà thôi.

Con người cao quý thanh lãnh như thế, mỹ lệ đến kiêu sa như vậy nên mới có thể hấp dẫn ánh mắt vương gia được. Ý định của vương gia, hấn là muốn diệt trừ Dư thân vương và Uy Dương Công thế tử. Nói ra thực khôi hài, kẻ chân chính gây án, lại phụ trách điều tra toàn bộ vụ án. Hạ nhân trong vương phủ đều bị bắt riêng thẩm tra, kể cả ta cũng vậy.

Nghe nói, lúc Dư thân vương nghe nói ta bị mang đi đã rất giận dữ, ngày ngày đều phái người nghe ngóng tin tức của ta, rất sợ ta chịu khổ. Hấn không ngờ được ta khi đó lại đang ở trong lòng Ưu phiên vân phúc vũ (cách nói khác của hoan ái). Xin lỗi, xin lỗi. Ta không xứng được với lòng tin của người rồi. Tại sao lại tốt với ta như vậy? Ta chỉ là một kẻ mang tai họa đến cho người mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm nay, ta bị đưa đến trước Kim Loan điện, đứng trước mặt rất nhiều người. Lúc đó, ta tự nhiên như không, nói một tràng dối trá. Cái gì mà Dư thân vương vốn đã sớm có tâm mưu phản, cái gì mà Dư thân vương say rượu lỡ lời tiết lộ việc ám sát thái tử. Những điều vớ vẩn đến cả ta cũng không thể tin, tại sao các người lại tin tưởng. Chẳng lẽ bởi vì ta vốn “trung thành tận tâm” với vương gia, đã từng đỡ cho hấn một đao đoạt mệnh sao?!

Thực không ngờ được, Dư thân vương lại không hề bác bỏ lời ta, cũng không gào thét với ta điều gì. Nhưng ánh mắt hấn nhìn ta lại chẳng khác gì dao đâm xuyên qua ngực đau không chịu nổi!!

Đừng như vậy, đừng như vậy! Van cầu người hãy nguyên rửa ta đi, van cầu người hãy đánh ta đi, đừng nhìn ta như vậy! Lạnh quá, lạnh quá! Tâm như bị đâm thủng một lỗ lớn, không thể nào ngăn nổi cảm giác chua chát được. Đừng mà!

“Người đang làm gì!” Lời nói lạnh buốt vang lên bên tai ta, kéo ta ra khỏi hồi ức trở về hiện tại. Ưu lạnh lùng nhìn ta, ta mới phát hiện mình đã đem chân vo lại, có người kéo hết về một góc giường.

Thả tay ra, vội vàng ngồi dậy, ta không nói gì cả mà nhìn Ưu. Trên mặt hấn chợt có một tia dao động, bỗng nhiên đi tới ôm lấy ta vào lòng. Hạnh phúc đột ngột phun trào, khiến nỗi hổ thẹn của ta tan biến không thấy bóng dáng. Ta cả người cứng nhắc dựa sát vào Ưu, sợ hãi nhìn hấn.

“Không nên có vẻ mặt này, ta ghét nhất như thế. Trông người chẳng khác gì đang bị người ta khi dễ cả.”

“...” Ta vội vàng muốn thay đổi nét mặt, nhưng lại không biết làm thế nào, chỉ luôn nhớ tới đôi mắt như đao nhọn của Dư thân vương kia, không thể nào lộ ra vẻ mặt lấy lòng được cả.

“Chỉ còn ngày hôm nay nữa là xong. Biểu hiện của người bạn này tốt lắm. Dư thân vương đã bị bắt vào thiên lao. Có lẽ năm ngày nữa sẽ xử tử. Vương phi và toàn bộ thị thiếp kia có lẽ sẽ bị chôn cùng hắn.”

Ta kinh hoàng, sợ hãi nhìn Ưu. Tại sao, tại sao cả bọn họ cũng phải chết?

Ưu dường như đã hiểu lầm về sợ hãi của ta, dùng thanh âm êm ái chưa bao giờ thấy nói với ta: “Không phải sợ. Người có công vạch trần tội của Dư thân vương, nên ta đã xin hoàng thượng miễn cho người tội chết.”

Ta ngẩng đầu cười cười, lại vui đầu vào ngực Ưu.

“Người rất sợ sao?” Ưu lại hỏi ta.

Ta không trả lời, chỉ càng tựa sát vào hắn. Dù là chút ôn nhu này là bổ thí, thậm chí là lừa gạt, cũng xin ở lại bên ta thêm một chút đi.

“Lần đầu, có cảm giác như vậy cũng là bình thường.” Thanh âm Ưu vẫn ôn hòa như thế.

Nhưng chỉ một khắc sau, hắn đã đẩy ta ra, bắt ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thanh âm Ưu bỗng trở nên nghiêm khắc: “Nhưng mà Hợp Hoan người nghe cho kỹ! Nếu người muốn tiếp tục ở bên ta, hãy tập quen với những chuyện như vậy đi. Dù là giúp ta lấy lòng kẻ khác, dùng chính thân thể người giúp ta, hay giống như lần này hãm hại người khác, người đều phải quen! Ta sẽ không giữ phế vật lại. Vì đây là lần đầu tiên của người, ta cho phép người thương tâm, còn an ủi người. Nhưng sau này, ta tuyệt không cho phép trên mặt người có biểu hiện yếu đuối này. Ta không muốn chỉ vì sự hoảng sợ của người mà hỏng mất công sức bấy lâu! Nghe rõ chưa?”

Nặng nề gật đầu. Chỉ cần là chuyện người muốn ta làm, ta sẽ không khiến người thất vọng.

“Tốt lắm. Ta đi ra ngoài một lát. Người nghỉ ngơi đi.” Vương gia dứt lời liền đứng lên, không quay đầu đi ra khỏi cửa. Tâm lại như rơi vào vực thẳm. Ưu, người đến chỗ thái tử điện hạ sao? Ưu, lúc nào người có thể nhìn lại bên cạnh người, có một Hợp Hoan đây?

“Phanh...” Từ phòng vương gia truyền ra tiếng mở cửa lớn quá. Vương gia đã trở về rồi sao. Nhưng ồn ào như vậy, hẳn là hắn ở chỗ thái tử điện hạ đã bị chọc giận rồi. Ta đứng dậy, đi về hướng phòng vương gia. Cứ khi nào vương gia tức giận thái tử điện hạ, khi trở về sẽ trút lên ta. Tuy rằng rất sợ, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn đi đến chỗ vương gia.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, sợ hãi nhìn vào trong vương gia đang thống khổ nằm trên giường. Trong lòng đau xót, hẳn cũng chỉ vì yêu một người mà ngốc đến như vậy. Kỳ thực chúng ta đều giống nhau, người mình yêu lại không hề yêu mình. Không chỉ là không yêu, mà thậm chí còn không buồn để mất.

Có điều bất đồng là, vương gia có khả năng đoạt lấy người hắn yêu. Còn ta, chỉ có thể vô lực chờ đợi, chờ một ngày hắn có thể quay lại thấy ta có tồn tại, hoặc là, đợi đến khi trở thành vô dụng, bị hắn vứt bỏ.

Nhẹ nhàng lại gần, ôm lấy đầu vương gia, ta cẩn thận hôn lên.

Đúng lúc này, vương gia đột nhiên mở mắt. Trong lòng hoảng sợ, ta muốn buông ra, nhưng vương gia bỗng nhiên đem ta ép xuống dưới thân, ráng sức lột sạch y phục, cuồng nhiệt mà hôn, tay cũng cấu lên hai nhũ hoa trước ngực. Ta không tự chủ được, mở rộng hai chân, trước mặt vương gia lộ rõ nơi tư mật.

Vương gia ngay cả nhìn cũng không, tay kia mạnh mẽ thọc vào ba ngón tay. Tiểu huyết chặt chẽ khô khốc không chịu nổi giày vò như vậy, ta cảm thấy phía dưới chịu một cơn đau đớn đến tận xương tủy, dưới hạ thân ướt át ấm nóng. Chảy máu rồi. Ngoại trừ lần đầu tiên, vương gia chưa từng khiến ta chảy máu, xem ra lần này thái tử đã khiến vương gia vô cùng tức giận.

Dù đau đến chảy nước mắt, ta vẫn đội lấy vẻ mặt mị hoặc nhất, ôn nhu kêu: “Vương gia...”

“Gọi Ưu, Ưu, gọi Ưu!” vương gia phiền loạn kêu lên, vừa nói vừa móc ra nhục đao đã sưng to cứng ngắc, cố sức nhét vào tiểu huyết vẫn đóng chặt của ta.

“Ồ...” Đau quá. Nhưng không thể so được với nỗi đau trong lòng. Ngón tay nắm chặt lấy y bào vương gia, ta nghe lời hấn kêu lên cái tên trong lòng đã gọi hàng trăm hàng nghìn lần. “Ưu, Ưu...”

“Nói người yêu ta, nói người yêu Ưu đi! Là Ưu!” Ưu chuyển động điên cuồng, nhục đao tàn nhẫn xé rách mật huyết non mềm, máu chảy đỏ ra thay dầu trơn khiến hấn ra vào dễ dàng, ngón tay thô bạo lưu lại trên người ta loang lổ những vết hồng, nhưng lại bỏ mặc phân thân trắng nõn đã ngẩng cao ướt át.

Lúc này, ta chỉ có thể kêu lên đầy thâm tình: “Ưu, ta yêu người!”

Ưu, người có nghe được không. Đó là tiếng lòng ta đó, Ưu. Nước mắt chảy ngược vào trong. Đáng quá, đau quá. Tại sao ta lại yêu thương người. Nếu như không yêu người, dù là một nam sủng thấp hèn, vẫn có thể sống được.

Thanh Vũ nói rất đúng, tâm chỉ có một, mất đi rồi thì sẽ không còn gì cả. Thế nhưng Thanh Vũ à, khi người nói lời này, trông người rất hạnh phúc, bởi người trong lòng người cũng vô cùng yêu thương người. Còn ta, ta thật khổ sở.

Thất lựng Ưu đẩy mạnh thêm lần nữa. Một dòng nóng bỏng bắn vào sâu trong cơ thể ta. Đôi mắt cuồng loạn của Ưu cuối cùng cũng bình thản hơn, mộng và thực cách nhau xa lắm, hấn không chút lưu luyến đem phân thân kéo ra khỏi người ta, gục đầu xuống ngủ.

Tâm lại trống rỗng. Ta không muốn chỉ được hấn coi như một thể thân, lại lưu luyến được đối xử như vậy, tình nguyện làm một thể thân. Thực mâu thuẫn. Thân thể vẫn khô nóng khó chịu, chỗ đó của ta vẫn ngẩng cao, hạ thể cũng đau đến không còn cảm giác.

Chậm đưa tay xuống nơi đó, tưởng tượng Ưu đang gọi tên ta kêu: “Bảo nhi, Bảo nhi, người là bảo bối của ta.” Nóng quá, sướng quá, Ưu, Ưu... Trước mắt bạch quang hiện lên, dịch thể mỏng manh bắn ra, tim đập liên hồi.

Qua một lúc lâu, ta mới có thể bình phục lại. Ưu nhắm chặt hai mắt, dường như đã ngủ. Thế nhưng ta biết, hấn vẫn đang đợi. Đợi ta giúp hấn tẩy rửa.

Mặc kệ dịch thể vẫn còn bên trong thực khó chịu, ta tự mình ra hồ nước nóng phía sau phòng lấy nước trong lại, trước giúp Ưu lau đi mồ hôi trên mặt, cẩn thận lau phân thân mềm nhũn lộ ra ngoài y phục thật sạch sẽ, cởi áo ngoài của Ưu ra, giúp hấn chỉnh lại cho thật gọn gàng, cuối cùng mới ra khỏi phòng tự tẩy rửa thân thể sạch vật của bản thân.

Trước khi ra khỏi phòng, ta quay đầu nhìn lại gương mặt tuấn lãng mỹ lệ tuyệt trần, dường như còn đang ngủ say, nhắm chặt hai mắt, lòng thấy vừa bị thương, vừa thâm tình, người ta yêu à!

Dù cho trong mắt người, ta chỉ là một đứa trẻ bị mua lại, là thể thân không hoàn chỉnh cho con người cao quý kia. Nhưng ta yêu người, vì người, ta có thể ép bản thân dựa vào lòng kẻ khác miêng cường vui cười, có thể tàn nhẫn đẩy người bất hạnh vào chỗ chết. Kể cả sau này, ta nhất định vẫn sẽ vì người mà làm bất kể chuyện đại nghịch bất đạo gì.

Hôm nay là ngày Dư thân vương bị xử trảm. Với ta, đây cũng là một ngày cực kỳ trọng đại.

Cũng ngày này mười sáu năm trước, ta đã ra đời trên thế giới này. Cha mẹ đặt cho ta cái tên Bảo nhi, ý rằng ta là bảo bối quan trọng nhất của họ. Từ ngày đó đến hôm nay đã qua mười sáu năm, ta lại là một tên nam sủng chuyên lấy việc hấp thụ dịch thể nam nhân mà sống, hơn nữa lại là một kẻ vong ân phụ nghĩa, lòng dạ nham hiểm.

Đã là người quả không nên làm chuyện xấu. Dư thân vương bị xử trảm đúng vào ngày sinh nhật ta, rõ ràng đây là thiên ý không phải sao. Phật tổ đang nghiêm phạt ta. Từ nay về sau, sinh nhật mỗi năm ta đều không thể an lòng. Ngày đáng ra là vui nhất với người ta, lại là ngày ta đau khổ nhất. Bỗng chợt nhớ ra, việc này với ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì. Ta hiện tại đã không thể có sinh nhật nữa rồi.

Trầm mặc khoác y phục vào, sau đó đem nước tới phòng vương gia. Dọc đường đi, ta lo nghĩ, có nên thỉnh cầu vương gia cho ta đi gặp Dư thân vương? Lắc đầu, tại sao phải tự mình chuốc lấy khổ cực. Hơn nữa, gặp hần rồi thì sao? Cầu xin hần tha thứ? Đùng ngu ngốc, Hợp Hoan à. Người là kẻ tội ác tày trời, còn mong được tha thứ sao?

Khi tới phòng vương gia, vương gia đã tỉnh, mở mắt nằm trên giường chờ ta. Ta vội đi lên, nâng vương gia dậy, hầu hạ hần rửa mặt, thay quần áo, rồi chậm rãi giúp hần chải đầu.

“Hợp Hoan!” vương gia đột nhiên gọi.

Ta căng thẳng, lược ngay lập tức bị rơi xuống đất. Trong gương vương gia nhau chặt mây lại. Ta vội vàng nhặt lên, hoảng sợ nhìn hần. Trong mắt vương gia bỗng nhiên thoáng vẻ phức tạp, bỗng nở nụ cười. “Hợp Hoan, không cần lo lắng như thế, Hôm nay dù sao cũng là sinh nhật ngươi mà.”

“...” Ta kinh ngạc vô cùng. Vương gia làm sao lại biết được ngày sinh của ta.

“Hừ. Không điều tra rõ lai lịch của ngươi, ta có thể yên tâm đem ngươi vào phủ, giao cho ngươi những chuyện cơ mật thế sao?”

Ta lập tức vội vàng gật đầu, trong lòng không hiểu sao lại dậy lên chút hi vọng nho nhỏ.

“Có điều, Dư thân vương hôm nay cũng bị xử trảm phải không?” Thanh âm vương gia chợt dài ra. Tâm nẩy lên mãnh liệt, ta thấy trong gương mặt ta thoáng chốc trắng bệch.

Vương gia nhìn bộ dạng này của ta, bỗng bật cười mỉa mai: “Có vẻ như ngươi thực sự quan tâm Dư thân vương nhỉ. Sao vậy? Yêu rồi sao? Hối hận sao?”

Ta vội vàng lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ hoảng hốt. Ưu bỗng đứng lên, một tay nắm lấy ta, nắm chặt cằm, con mắt nheo lại, lóe lên vẻ nguy hiểm.

“Hợp Hoan, ta không thích ngươi nghĩ đến người khác. Đùng quên, ngươi chỉ có thể là của ta. Ta có thể đem ngươi cho bất cứ ai, nhưng ta không nói ta sẽ vứt bỏ cho ngươi. Ngươi vĩnh viễn ở trong lòng ta, cũng chỉ có thể vĩnh viễn thuộc về ta mà thôi. Ta không thích chút do dự nào cả. Ngươi nói vậy có đúng không?”

Ta vội vàng gật đầu, trong lòng cười khổ, trước mặt ngươi, ta thật chẳng khác nào búp bê, lúc nào cũng không gật đầu thì lắc đầu.

Lực siết chặt nơi cầm buồng lỏng ra, Ưu ngồi xuống cứ như thể chưa phát sinh bất cứ chuyện gì: “Tốt xấu gì ngươi và Dư thân vương cũng đã ở chung một năm rồi, dù sao hần cũng đã chăm sóc cho ngươi nhiều. Hôm nay hần lên đường rồi, ngươi cũng nên đi tiễn hần một đoạn chứ.”

Ta kinh ngạc nhìn Ưu chăm chăm. Có thể sao, ta thực sự được phép gặp hần?

“Mau chuẩn bị đi, Hiện giờ còn có thể đến thiên lao gặp hần một lần. Buổi trưa sẽ chém, không còn cơ hội nữa đâu.”

Ta gật đầu, khẩn trương về phòng mình thay y phục. Lát sau, Ưu đã đưa ta tới thiên lao.

Đứng trước cổng thiên lao, ta không khỏi lo sợ. Dư thân vương thấy ta, sẽ có phản ứng ra sao đây?

6. Chương 6

Chú thích

(1): ác thiên khí: khí tà ác

Vì Lễ thân vương đã đích thân đến, nên chúng ta rất dễ dàng tiến vào thiên lao.

Vừa bước qua đại môn, mùi hôi thối tanh nồng đến buồn nôn xộc vào mũi, khiến ta hít thở không nổi. Quay lại nhìn vương gia, hần chỉ đưa tay áo lên lại, trên mặt xuất hiện vẻ chán ghét. Ta lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng hít sâu vài cái, thích ứng với mùi nơi đây hơn một chút.

“Tại sao chỗ này khó ngủ như vậy?” Vương gia không nhịn được, cất tiếng hỏi.

“Khởi bẩm Vương gia. Đây là nơi giam giữ tù nhân, kẻ điên người dại, nếu không cũng là dở điên dở dại, dầu sao cũng chỉ vài ngày là phải chém. Những kẻ này vốn là lũ nhơ nhớp, làm sao có thể sạch sẽ” Giám ngục thiên lao mau chóng thưa.

Wương gia nhíu mày, dường như đang suy nghĩ có nên đi vào không.

Tuy rằng chỗ này thực khó chịu, nhưng ta nhất định phải gặp được Dư thân vương. Thấy vương gia tựa hồ bắt đầu do dự, ta bất chấp thân phận, thấp giọng cầu xin: “Wương gia thân thể ngàn vàng không nên tới chốn ô uế này, để Hợp Hoan một mình đi vào vậy. Ta sẽ không gây rắc rối, chỉ một lát sẽ đi ra.”

Trong mắt vương gia tức thì lóe lên ánh sáng lạnh buốt, khiến ta cũng vì thế mà phát lạnh sống lưng, nhưng cuối cùng hắn cũng không biểu lộ gì thêm, chỉ nói: “Người có tâm vậy sao. Muốn gặp Dư thân vương đến vậy sao? Quả nhiên theo hắn lâu một chút, đã quên mất mình là ai rồi?”

Cảm giác ám ức tràn ra, tại sao ta làm cho người nhiều như vậy mà người lại có thể không thấy.

Tâm tình kìm nén đã lâu rất muốn tìm một đường thoát ra. Nhưng ngay khi ta muốn hét lên, ta lại gặp ánh mắt băng lãnh của vương gia. Cảm xúc nóng bỏng tựa như nham thạch bỗng chốc nguội lạnh.

Vì sao vậy? Vì sao ta lại có ý nghĩ như vậy? Vì sao lại dám tức giận với vương gia. Người chẳng phải đã quá rõ địa vị của mình rồi sao? Chỉ cần có thể ở lại bên vương gia, còn có gì là khổ sở chứ. “Vui vẻ lên chứ Hợp Hoan, đừng mong trèo cao làm gì. Vương gia không thích một kẻ có tham vọng đâu.”

Ta lắc đầu với vương gia. Cầu người hãy nhìn vào mắt ta đi, chỉ cần nhìn kỹ một chút, người sẽ biết ngay, trong đó ngoại trừ tình cảm với người, cái gì cũng không có.

Do dự một lát, vương gia không vui vẻ gì nhưng cũng gật đầu, nói với giám ngục: “Dẫn hắn đi gặp Dư thân vương.”

Cảm kích nhìn vương gia một cái, rồi ta vội vàng theo giám ngục đi vào bên trong.

Càng đi vào sâu, ác thiên khí lại càng nồng đậm(1). Bên trong những cổ xà lim kia, là những vật thể đã khó có thể gọi là người nữa rồi. Họ trước kia có thể là phú hào giàu nhất nước, hay quan tướng quyền cao chức trọng, nhưng hiện tại đều như những con chuột phải chui rúc trong những ***g sắt nhỏ bé nơi đây, ánh mắt dại đi, miệng trào nước dãi.

Lòng ta chua xót. Ta không muốn thấy Dư thân vương cũng trở thành như vậy.

Cuối cùng ta tới nơi sâu nhất trong thiên lao. Giám ngục chỉ về phía trước, ý bảo ta tự mình đi đi.

Chần chừ một chút, ta cố gom đủ dũng khí, chậm rãi đi tới. Khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy rõ.

Dư thân vương đơn độc ngồi chính giữa một lao phòng, mà người trong nhà hắn, thế tử cùng một loạt những người bị liên lụy ngồi kín mấy gian phòng xung quanh. Trên tường như bắn tóe lại thành từng mảng, mùi tỏa ra cực kỳ khó chịu.

Tất cả mọi người chỉ có thể ngồi bệt dưới đất, bên chân, chuột bỏ hết chạy ra lại chạy vào. Tiểu thế tử chỉ có thể cố gắng nép sát vào trong lòng ca ca, sợ hãi đóng đầy mắt, chực tràn. Dư thân vương tuy rằng một mình một nơi, những cũng phải chịu như nhuốc khắp nơi, dơ bẩn tới cùng cực.

(Thật lòng làm đến đây ta không dám edit tiếp nữa, vì ta nhớ đoạn sau em sẽ bị chửi, bị ngược còn thảm hơn. Tại sao ta lại edit ngược thế!

Bạn beta dth* đáng yêu: Vì nàg là “Trâu đội lốt người:D))

Lòng xót xa, người coi trọng sạch sẽ như vậy mà phải cùng chuột bỏ ở chung một nơi thế này, thật khiến lòng người chua xót. Mà nguyên nhân tất thấy, lại chính là ta.

Thấy ta tới, những người vốn đang cảm lạnh kia chợt căng lại như dây đàn, rồi bật dứt, tất cả đồng loạt lao tới cửa chửi bới

“Tên dê tiện không biết xấu hổ, bán chủ cầu vinh...”

“Quả nhiên loại nam sủng này không đáng tin cậy mà. Tiếc công sức Vương gia vẫn luôn bảo vệ người như vậy, bị người hám lợi lừa gạt rồi...”

“Mau cắt, người tới làm gì? Về lại cuộc sống tươi đẹp của người đi...”

“Thấp hèn...”

“Đê tiện...”

Ngôn ngữ ác độc như nước đổ ra khỏi miệng những công tử, môn sinh vốn được giáo dục cẩn thận. Ta gần như không thể chịu đựng, nhưng một lời biện bạch cũng không có nổi.

Cũng chỉ có thể mặc bọn họ dùng lời lẽ độc ác nhất mà nguyên rửa ta thôi. Cứ mắng chửi đi, mắng chửi đi, nếu như vậy có thể giảm bớt chút nào tội nghiệt này. Giữa những tiếng chửi bới đó, ta đi tới trước lao của vương gia.

Vương gia vẫn yên lặng ngồi nơi đó, không nhúc nhích nhìn chằm chằm ta, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Ta ngậy người, rồi lấy lại quyết tâm, hai chân quỳ xuống mặt đất bằng lãnh dơ bẩn. Tuy rằng giờ có làm như vậy cũng không mang lại ý nghĩa nào, nhưng ta hi vọng có thể thử biểu lộ day dứt và hối hận muộn màng trong lòng.

Sau một lúc, vương gia mới đứng dậy, đến gần ta. Mặc dù bị ngày tháng lao tù hành hạ, mặt dù sinh mệnh hắt hắt như đèn dầu sắp cạn, nhưng vẻ cường thế cao ngạo vẫn không hề thay đổi.

“Quỳ làm gì? Đứng lên đi.” Dư thân vương thấp giọng nói.

Ta lắc đầu, vẫn quỳ như cũ, chỉ là ngược lên nhìn, trái tim kích động muốn giải bày vô số điều với hắn, nhưng lời vừa đến cổ họng lại không sao thoát ra được, đôi môi yên lặng mấp máy. Lòng đau đón tới cùng cực, vành mắt phát nóng lên, nhưng lại khô khốc dị thường, cả một giọt nước mắt cũng không rơi xuống được.

Nhìn ta như vậy, Dư thân vương thở dài một tiếng, ngồi xuống trước song lao. Người thần sắc phức tạp nhìn ta nửa ngày, rồi lắc đầu mà rằng: “Hợp Hoan, nói ta biết, tại sao lại làm như vậy? Lẽ nào ta đối với người còn không đủ tốt hay sao?”

Liều mạng lắc đầu, ta ghen ngào mới miệng: “Không, không phải. Ngoại trừ phụ mẫu vương gia là người tốt với ta nhất... Chỉ là, ta, ta, ta là...” những lời còn lại ta không sao nói ra nổi.

“A. Người là người của Vệ Ưu?”

“...” Gật đầu. Ta cúi đầu thật thấp, không dám nhìn mặt hắn.

“Quả thế. Nguyên lai các người đã sớm sắp đặt hết rồi. Nhưng mà Hợp Hoan, người vừa nói ngoại trừ phụ mẫu, ta là người tốt với người nhất, vậy vì sao người vẫn muốn vì Vệ Ưu bán mạng?”

“... Tâm Hợp Hoan chỉ có một, đã đem cho rồi không có cách nào hối lại. Mặc dù Lẽ thân vương có quá đáng với ta thế nào, ta chỉ có thể giúp hắn. Huống chi, khi đó hắn mua ta lại, cứu ta khỏi bước đường cùng... Hợp Hoan biết rằng chỉ có thể xin lỗi Dư thân vương mà thôi, ta cũng không dám trông mong được tha thứ. Đời này ta nợ người, xin để kiếp sau hoàn trả.”

“A, đứa nhỏ si tình...” Dư thân vương nhìn ta, lắc đầu.

Chung quanh nhất thời im lặng, chúng ta cũng lặng im, ai cũng không nói. Thời gian từng khắc từng khắc trôi đi, tiếng bước chân vang lên. Giám ngục bước tới, nói với ta: “Đã đến giờ rồi. Mau ra ngoài. Chậm trễ giờ mất.”

Trong lòng kinh hoàng, nhanh như vậy sao? Nhìn về phía Dư thân vương, trên mặt hắn cũng lộ vẻ kinh dị khó thấy. Dẫu sao thì, biết là một chuyện, nhưng trải qua lại khác rất nhiều.

Dư thân vương nhìn ta, nói: “Đi đi. Hợp Hoan. Chung quy cũng phải đến. Đừng nghĩ nhiều làm gì, chuyện lần này, Ưu từ lâu đã có kế hoạch hoàn hảo rồi. Nếu không có người, hắn cũng sẽ có cách hạ ta. Một mảnh chân tình của người, không biết hắn có thể cảm nhận hay không. Dã tâm Vệ Ưu quá lớn, người cứ tiếp tục ở lại bên người hắn sẽ không hay đâu. Hãy tự lo cho chính mình.”

Đừng nói đến kiếp sau, đời này không phải người nợ ta. Biết tại sao ta tốt với người như vậy không? Năm xưa ta cũng từng yêu một người. Đáng tiếc ta lại không biết quý trọng, làm hấn tổn thương, khiến hấn phải ôm hận mà chết. Dung mạo hấn và người cũng thật giống nhau. Thế nên khi đó lần đầu tiên trông thấy người, ta còn tưởng hấn đã quay trở lại. Xem ra trời xanh có mắt, đây là Khả Nhi muốn ta trả giá bằng cái mạng này. Hợp Hoan, sống cho tốt, sống cho vui vẻ, cũng xem như đã bồi thường cho ta rồi.”

Ngơ ngạc ra khỏi ngực lao, vương gia vẫn còn bên ngoài chờ ta. Tuy rằng hấn trông khó chịu, nhưng vẫn không rời đi. Thấy trên đầu gối ta dính bẩn, hấn lộ vẻ không hài lòng, nhưng dám chiêu một chút lại không nói gì cả.

Xe ngựa nhanh chóng rời thiên lao, trong đầu còn lưu lại câu nói cuối cùng đáng sợ của Dư thân vương. “Xem ta trời xanh có mắt, đây là Khả Nhi muốn ta trả giá bằng cái mạng này. Hợp Hoan, sống cho tốt, sống cho vui vẻ, cũng xem như đã bồi thường cho ta rồi.”

Đang còn ngơ ngạc, chợt có thứ gì mát lạnh chạm vào gương mặt ta. Ngẩng đầu lên nhìn, vương gia đang cầm trong tay một chuỗi ngọc tinh mỹ đến trước mặt. Hai viên ngọc nhỏ kề một viên ngọc lớn, một viên giọt lệ ở giữa, long lanh chẳng khác nào sương sớm căng tròn đang muốn về với vòng tay ấm áp của đất mẹ. Dây bạc trắng nối chúng lại, dịu dàng giản đơn, mỹ lệ tự nhiên.

Ta ngốc nghếch nhìn vương gia, không biết nên làm cái gì/

“Cầm lấy, quà sinh nhật của người.”

Bất chợt bị lời này làm cho căng tràn, quà sinh nhật, vương gia tặng quà sinh nhật cho ta! Ngơ ngạc đưa tay nhận lấy, lại bị vương gia ôm vào lòng, ngọc thạch chạm vào da thịt mát rượi, khiến tâm can bất an như có lửa đốt cũng dịu lại. Hơi thở vương gia phả lên đầu ta. Trong chớp mắt, ta thực muốn khóc.

“Được rồi.” Vương gia buông tay, ta xoay xoay trong ngực hấn, nhìn vào mắt hấn.

“Rất hợp với người.” Vương gia chỉ nói có thế, rồi thả ta ra. Nhưng ta chắc chắn trong một khắc đó, vương gia lộ ý cười.

Thế là đủ rồi. Có thể nhận về một chút đáp trả, đã là hạnh phúc rồi. Dư thân vương, người sai rồi. Khả Nhi không thể lấy mạng người. Hấn nhất định đang ở trên trời yên lặng nhìn người, chờ đợi đến ngày hai người đoàn tụ. Chỉ mong hai người có thể tương phùng, kiếp sau tốt đẹp.

Sinh nhật mười sáu tuổi dữ dội của ta đã qua như vậy đó.

Bóng tối dày đặc, ta không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì, càng không thể cảm nhận bất cứ điều gì. Đây là đâu? Ta mở miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh nào. Mồ hôi lạnh từng giọt chảy xuống, trái tim bắt đầu kinh hoảng, hô hấp cứ như đang bị một đôi tay bóp nghẹt. Khó chịu quá.

Đây là đâu? Ta bước đi, muốn thoát khỏi nơi khiến ta không thở nổi này. Tại sao không đi được?

A... một đôi tay dính đầy máu tím chập lẩy chân ta, là ai?

Dư thân vương!

Trên mặt Dư thân vương đây là máu, con mắt dữ tợn nhìn chăm chăm ta. A, đầu của hấn, đầu của hấn sắp lìa ra. Đừng, đừng nhìn ta như vậy. Mồ hôi lạnh ướt đầm thân thể. Có ai, cứu với?

Mây khói mệnh mông trước mặt, bóng người như ẩn như hiện.

Ai? Ai ở đó?

Nương!

Nương từ trong mơ hồ hiện ra, dịu dàng yêu thương nhìn ta.

Nương, nương à, cứu con với. Ta cảm lạnh đi về phía mẫu thân, cầu xin cứu giúp, hai tay mở rộng về phía nàng. Nhưng mẫu thân chỉ đứng yên ở đó, ở phía xa xa lẳng lẳng nhìn ta. Nương à, là con đây, con là Bảo

nhi đây. Cứu con với. Đôi con mắt nương bỗng nhiên rơi lệ, hai hàng nước mắt đỏ như máu in trên gương mặt trắng bệch của nàng khiến người ta hoảng sợ.

Thân hình mẫu thân chợt lay động, rồi cách ta càng ngày càng xa. Nương, nương à....

A! Cảm giác quay lại cơ thể cứng nhắc, ánh sáng thoảng chốc phá tan trở ngại ủa về trước mắt, tai nghe thấy tiếng chính mình kêu kinh hoảng. Cơ thể lạnh lẽo, quần áo dính sát lại trên người, thật khó chịu. Con mắt mờ lung dần lấy lại sự rõ ràng, tia sáng mờ nhạt chứng tỏ giờ đây đang là tầng sáng. Trên đầu, một đôi mắt thâm trầm đang lạnh lẽo nhìn ta. Vương gia!

Thấy ta tỉnh lại, đôi mắt Vương gia chợt sáng lên, mở miệng nói: “Cuối cùng cũng tỉnh, bản vương đã đợi nửa ngày rồi...” Ngón tay vương gia lướt trên khuôn mặt ta, đầu ngón tay ấm áp, hơi thô ráp, khiến lạnh lẽo cũng bị đẩy lui đi. Ta nghĩ không chừng mình đã đổ lỵng lên rồi.

“Gặp ác mộng sao?” Vương gia nhẹ nhàng hỏi, giọng chắc chắn khẳng định. “Mơ thấy ai?”

Vương gia hỏi, đôi mắt trầm tĩnh sâu không thấy đáy.

Ta do dự một chút, mới mở miệng thì thầm: “Dư thân vương...”

Trong mắt vương gia chợt nổi cuồng phong, ngón tay thon dài đang đặt trước ngực ta túm lấy áo vải, khẽ dùng lực, nhấc ta lên giường. Gương mặt ngài phóng đại trước mắt, môi mỏng khẽ nhếch lên, như muốn nói gì đó. Trông vào con người dữ tợn của vương gia, ta thấy gương mặt mình tái nhợt kinh sợ, môi trắng bệch lại, không một chút huyết sắc.

Vương gia lặng yên, dường như lời muốn nói đến miệng lại thôi, tay buông lỏng, khiến ta ngã xuống giường. Quay ra ngoài gọi: “Người đâu!”

Một nha đầu thanh lệ lập tức xuất hiện trước cửa.

“Đến nhà bếp, kêu người lập tức làm một bát canh an thần, nhanh lên!” Vương gia phân phó.

“Vâng!” Cô gái trả lời, quay người đã không thấy bóng. Thực là nhanh nhẹn.

Vương gia lần thứ hai đưa tay vuốt ve trên mặt ta, trong mắt khôi phục vẻ thâm trầm không thấy đáy kia. “Hợp Hoan, chỉ có lần này thôi. Nhớ cho rõ, người sau này chỉ có thể nghĩ đến một mình ta. Dư thân vương đã chết rồi! Dù là mộng, người cũng chỉ được phép nghĩ đến ta!” Vương gia dứt lời, chăm chú nhìn ta một hồi, rồi đi khỏi phòng.

Trời dần sáng.

Tuy rằng ngủ không ngon, cảm giác cơ thể rất uể oải, nhưng ta vẫn ngồi dậy, chậm rãi thay y phục.

Vừa lúc, chợt thấy nha đầu thanh lệ ban nãy bước vào, trên tay nâng một bát canh nóng. Thấy ta đã đứng dậy, nàng hơi kinh ngạc, lập tức đặt khay trên tay xuống bàn, chạy tới nói: “Hợp Hoan công tử, người đã dậy rồi? Nô tỳ lập tức chuẩn bị nước, người hãy uống canh trước đã.”

Thanh âm trong trẻo rõ ràng, dứt câu thì dừng lại một chút, dễ chịu như tiếng suối trong khe núi. Vừa dứt lời, đã xoay người muốn đi. Ta vội vã kéo nàng lại, xoay lại nhìn cho rõ. Nàng ngạc nhiên nhìn lại, ta cũng ngơ ngác, lúc này, mới nhìn kỹ dung mạo nàng.

Đôi con ngươi to tròn như hạt nhãn rất hồn nhiên trong sáng, mũi nhỏ nhắn không cao trông rất đáng yêu. Đôi môi đỏ hồng căng mọng, cả người đều toát lên vẻ mộc mạc. Dung nhan không đẹp, nhưng lại rất hoạt bát, đáng yêu.

Các nha đầu Lễ thân vương phủ hầu như đều có một đôi phượng mâu hẹp dài, làn môi mỏng, theo như sở thích của vương gia, không hề giống như cô gái trước mặt này. Thực khiến ta kinh ngạc. Ngơ ngác nhìn nàng, ta thực không biết nên mở miệng thế nào.

Một nụ cười rạng lên trên gương mặt nàng, lần thứ hai nàng mở miệng cũng liến thoảng như trước: “Hợp Hoan công tử không nhận ra ta phải không? Ta là nha đầu mới được mua về, tên là Vũ Điểm nhi, vương gia nói ta chuyên hầu hạ người. Có chuyện gì người cứ sai bảo ta là được rồi. Nếu có chỗ nào không đúng, người có thể nói ta.”

Riêng hầu hạ ta? Sao có thể? Ta cũng chỉ là một tiểu nhân nho nhỏ trong phủ, sao lại có thể khiến người hầu hạ. Nghĩ vậy, ta nhẹ giọng đáp “Người lắm rồi, ta không cần người khác hầu hạ.”

“Lắm!” Vũ Diễm nhi kêu to, đôi mắt tròn xoe mở thật lớn, vẻ mặt không chịu: “Chính miệng vương gia nói với ta mà, sao có thể lắm được!”

Ta ngại không muốn cãi cộ với nàng làm gì, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta không cần người khác hầu hạ ta, người tìm việc khác mà làm đi!”

“Sao được chứ! Là vương gia nói! Ta sao có thể đi làm việc khác được...”

Ngay lúc hai người chúng ta còn mải cãi cộ, một thanh âm ôn hòa vang lên bên ngoài: “Người để nàng ở lại đi!” Theo sau tiếng nói, Yên Vũ đẩy cửa bước vào, mặt còn vương nụ cười.

Yên Vũ là người trong phủ đối với ta tốt nhất.

Nàng là đại a đầu trong phủ, được lão phu nhân đặc biệt yêu thích. Có đôi khi nàng nói, vương gia cũng phải nghe. Trước kia, nàng cũng cho ta là một tiểu quan tham lam phú quý, nên mới vào phủ, vẫn khó dễ ta. Nhưng có một lần nàng nghe ta nửa đêm trong phòng khóc, thế là thương cảm, rồi đối với ta không khác gì đệ đệ.

Nàng nói nàng đáng lẽ cũng có một đệ đệ ngang tuổi ta, nhưng đáng tiếc đã sinh bệnh qua đời. Năm đó chính vì cần tiền chữa bệnh cho đệ đệ, nên nàng mới bán mình lấy hai mươi lượng bạc, chịu làm nô cả đời trong phủ. Hai chúng ta đồng bệnh tương liên, nên đối nhau rất tốt.

Vũ Diễm vừa nhìn thấy nàng, lập tức tiến lại kêu: “Yên Vũ tỷ tỷ, người nói giúp ta đi!”

“Hợp Hoan, người đừng từ chối, để nàng ở lại đi. Bình thường có người ngồi nói chuyện cùng cũng tốt, có đúng không?”

Ta chịu thua nhìn các nàng.

Vì sao các người lại không hiểu? Ta không phải công tử thiếu gia, ta chỉ là một kẻ thân đầy tội nghiệt, có tư cách gì nhận ý tốt của người ta? Ta không cần người khác hầu hạ, ta chỉ hy vọng có thể ở lại bên cạnh vương gia, hầu hạ hần thay quần áo, ăn uống, phục vụ dục vọng của hắn. Nếu như ta cũng có người hầu hạ, sao có thể hầu hạ vương gia đây?

Thế nhưng, trước ánh mắt tràn ngập chờ mong của Vũ Diễm nhi, ta thực sự không đành lòng đuổi nàng đi, chỉ đành gật đầu đồng ý giữ nàng ở lại.

7. Chương 7

Mở mắt ra, vẫn là một mảng tối tăm như trước. Đưa tay lên cổ, đã ướt đầm những mồ hôi lạnh. Trong yên tĩnh, tiếng tim ta đập kịch liệt và tiếng thở dồn dập vang lên. Nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trong mơ, tim ta càng đập nhanh hơn.

Mấy tháng nay, cơn ác mộng này trở đi trở lại rất nhiều. Mặc dù đã là nửa đêm, cơ thể bải oải, nhưng ta không muốn ngủ. Ngủ tiếp, giấc mơ đó sẽ lại trở lại. Xoay người, dị vật trong cơ thể khiến tim ta lại đánh trống ngực loạn lên, nhớ ngay đến cuộc ái ân cuồng nhiệt ban nãy cùng vương gia. Mặt ta như có lửa thiêu nóng bừng.

Đã không ngủ được, thì nhân tiện đi tẩy rửa một chút cũng tốt. Ra khỏi phòng, vừa định chuẩn bị múc nước, thì tiếng Vũ Diễm nhi từ trong căn phòng sát cạnh vang lên: “Công tử, người ngủ không được sao?” Theo tiếng nói, Vũ Diễm nhi đang còn ngái ngủ kéo cửa đi ra, không ngừng ngáp dài.

Thực kỳ quái, ta đã rất cẩn thận không để phát ra âm thanh, tại sao lần nào Vũ Diễm nhi vẫn nghe được?

“Công tử tuy rất nhẹ chân, nhưng tất nhiên vẫn phát ra tiếng. Vũ Diễm nhi biết công tử ngủ không được, nên cũng tỉnh ngủ lắm. Công tử, người đói bụng hay khát nước không?”

Ta lắc đầu, nhẹ nhàng nói “Ta muốn múc nước rửa một chút.”

Vũ Điểm nhi hơi sững sốt, rồi khuôn mặt xinh xắn hồng rực, lập tức nói: “Ta đi lấy nước. Công tử chờ một lát!”

Thực là một người tràn đầy sinh lực. Nhớ lại mấy tháng qua, dù cho có chuyện gì, Vũ Điểm nhi đều có thể cười lạnh lãnh, dường như trên đời không có chuyện gì có thể làm khó nàng. Mặc dù cũng có thân thể bị thâm như thế, nhưng nàng vẫn luôn giữ thái độ lạc quan mà sống, thực khiến ta xấu hổ.

Mặc vào quần áo sạch sẽ thoải mái, ta đi tới trước thư phòng vương gia. Ngài đang ngồi cạnh bàn sửa công văn.

Từ sau khi lật đổ Dư thân vương, vương gia càng bận rộn hơn so với trước kia. Muốn dùng mọi thủ đoạn, đem vây cánh còn lại của Dư thân vương thu lại trong tay.

Thấy ta đến, mắt vương gia sáng lên một chút, tỏ ý bảo ta đến bên người hắn. Vừa mới đến gần, đã bị vương gia kéo ngồi trên đùi, ngón tay thon dài rất nhanh tuột hết quần áo ta xuống, vội vã mơn trớn chỗ yếu hại trên người, vòng ra phía sau mẫn cảm. Dừng lại một chút, rồi ngón tay thon dài kia chen vào mật huyết.

Mềm mại bật ra một tiếng kêu, cơ thể đã được huấn luyện nhanh chóng có phản ứng, trở nên nóng bỏng mềm mại. Mật huyết phía sau cũng tự động chảy ra niêm dịch, khéo léo hút lấy ngón tay vương gia.

Nhưng vương gia rút tay ra ngay. Ta yếu ớt nằm đó không thể thấy vẻ mặt ngài, nhưng thanh âm băng lãnh thì không một chữ nào ta không nghe rõ.

“Đã tẩy rửa rồi? Xem ra người dậy rất sớm! Hợp Hoan, ta nhớ ta đã nói rồi, người chỉ được phép nghĩ đến ta, dù là trong mộng, cũng không được phép nghĩ đến Dư thân vương! Nhưng người lại không xem lời nói của ta ra gì!”

Thân thể thoáng chốc bay lên, rồi nặng nề rơi xuống đất. Kinh hoảng ngẩn đầu, gương mặt tuấn mỹ của vương gia đầy buồn bực, tay đưa ra nắm lấy cằm ta, khiến ta không thể né tránh mà phải nhìn thẳng vào đôi mắt phủ đầy khói mờ ấy.

Đăm chiêu một hồi, vương gia dường như đã thông suốt điều gì, đột ngột buông tay.

“Hợp Hoan, người chỉ là không quen sống như thế này. Không cần lo, ta sẽ khiến người quen. Lui ra đi, tối nay, ta sẽ sắp xếp.”

Ta vội vàng lồm cồm đứng dậy, lảo đảo đi ra khỏi cửa.

Cánh cửa thư phòng vừa khuất bóng ánh mắt băng lãnh của vương gia, ta đã ngã ngay xuống đất, không thể động dậy. Sức lực trong người tưởng như bị thổi đi hết, bụng quặn lại, cổ họng nghẹn đặc, ta không kiềm được bắt đầu nôn khan. Cơ sở hải đến lạnh người phủ khắp cơ thể, nghĩ đến loại sắp xếp vương gia vừa nói, toàn thân run sợ.

Mặc dù không biết đó là chuyện gì, nhưng trực giác nói cho ta biết, chắc chắn đó không phải là chuyện tốt...

Mặt trời mà ta cầu cầu mong mong giữ lại cứ nặng nề rơi xuống. Nền trời từ trắng chuyển sang hồng, rồi đêm đen kéo đến không cách nào cản được. Không gian chỉ có một màu đen, trăng cũng giấu mình sau lớp mây dày, không thấy bóng, chỉ phảng phất làn ánh sáng nhàn nhạt, khiến cảnh vật sao thê lương.

Có lẽ bởi tâm trạng không tốt, bóng cây vốn thướt tha dập dềnh kia dưới ánh đèn sao trông thật đáng sợ. Trước bất an của ta, thời gian chậm rãi trôi đi, thân thể ta cũng ngày càng lạnh, càng cứng lại. Nhưng ta không dám đi tẩy rửa, cũng không dám trở lại giường, chỉ cứng ngắc đứng ở trước cửa sổ, chờ vương gia phái người tới.

Rốt cuộc, một ngọn đèn lắc lư chậm rãi lại gần. Gió thổi qua. Người đó đi đến phòng ta, thấy ta đang đứng trước cửa sổ, gật đầu, nói: “Đi theo ta.”

Cẩn mòi, cơ thể không tự chủ được run lên, ta cảm nhận phía trước có nỗi sợ hãi ta không thể đoán được chờ đợi. Ta không muốn đi, nhưng gặp ánh mắt sốt ruột của người kia, ta chỉ có thể vâng lời theo sau.

Qua hành lang, rồi qua Khải Minh hiên, vòng qua Vũ hồ, người đón ta đưa đến trước Thính Hương Văn Vũ tạ. Tỏ ý bảo ta đi vào.

Khách phòng? Vì sao? Sợ hãi mơ hồ trong lòng dần rõ ràng, ta sợ đến mức muốn la lên. Nhưng chỉ có thể theo thói quen mà nín nhịn. Gió lại nổi.

Trong Thính Hương Văn Vũ tạ không thấp đèn, dưới mái hiên hai ***g đèn mờ nhạt lắc lư theo gió. Đứng trong phòng, ta nhờ tia sáng nhỏ bé chực tắt đó quan sát, sợ hãi càng tăng, đây là phòng cho khách nhân tôn quý đến tầm hoan. Sắp tới sẽ có chuyện gì, ta đều không có cách nào trốn tránh.

Quả nhiên, khi ta vừa ngồi xuống giường, thì cửa phòng bật mở. Một dáng người quen thuộc bước vào.

Tâm chợt nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng vừa thấy kẻ xa lạ bên cạnh người thì tim ta thất lại.

“Ở đây.” Vương gia thấp sáng ngọn nến trong phòng, ánh sáng ấm áp nhờ thế mà lan tỏa. Nhưng dưới ánh nến lay động đó, ta không thể thấy rõ gương mặt vương gia, chỉ cảm thấy ánh mắt người đang chăm chú trên người ta một hồi mới thôi.

“Lý đại nhân, sao lại đứng ngoài cửa không vào vậy?” Tiếng vương gia vang lên, trong căn phòng vắng lặng thật sắc nhọn, sắc nhọn chẳng khác dao cửa vào lòng ta.

“A? Nga! Thất lễ rồi! Bỗng nhiên nhìn thấy một tuyệt sắc như vậy, không kịp lấy lại tinh thần, khiến vương gia chê cười rồi.”

Vương gia bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cầm ta, khiến ta phải quay mặt đối diện Lý đại nhân, lực tay rất mạnh, dường như muốn bóp nát ta luôn “Vậy, Lý đại nhân hài lòng?”

“Hài lòng, tất nhiên hài lòng!”

Tâm thoáng chốc chìm đáy vực.

“Hợp Hoan, hầu hạ Lý đại nhân cho tốt!”

Vì sao? Vì sao? Vương gia, người sao có thể đối với ta như vậy? Vì ta không nghe lời người sao? Không, vương gia, không đâu, van xin người đừng vứt bỏ ta mà.

Không hề nhìn đến ánh mắt vầu xin của ta, vương gia liếc mắt một cái, thu tay, nhanh chóng đi khỏi.

Thân thể đột nhiên nặng nề, không tự chủ được mà ngã xuống giường. Lý đại nhân kia không thể chờ đợi nổi lập tức trèo lên, miệng sặc mùi rượu hôn lên khuôn mặt ta, đầu lưỡi nhớp nháp dán lên, phát buồn nôn.

Thân thể theo bản năng muốn giãy dụa, muốn tránh né nam nhân đầy hơi rượu kia. Nhưng Lý đại nhân vừa giữ chặt lấy người ta vừa nói: “Tiểu bảo bối, yên nào. Lễ thân vương quả là hào phóng, tuyệt sắc thể này cũng không tiếc. Nếu là ta, ta chắc sẽ không nỡ rồi.”

Vương gia, vương gia! Đúng, ta là luyện đồng của vương gia, là con rối của hắn. Chỉ cần hắn ra lệnh, ta sẽ không thể làm trái lại. Hôm nay, cũng là sắp xếp của vương gia, nên ta chỉ có thể nhận lấy thôi.

Nghĩ thông rồi, ta không giãy dụa nữa, thân thể cũng lặng đi, mềm mại trên giường, mặc cho nam nhân nóng nảy kia làm gì thì làm.

Trên người từng trận đau đớn, dị vật chặn lại trên đỉnh, nóng nực đến nỗi ta chỉ muốn nôn. Nhưng ta chỉ lẳng lặng nằm đó, mặc cho bị thương không ngừng lan ra, lan ra...

Khi ta tỉnh lại, bầu trời đã đổi nền trắng toát. Người nam nhân tối qua vừa giày vò ta đã nhắm mắt, tiếng ngáy như tiếng sấm, ngủ không biết trời trăng nữa rồi. Cẩn thận ngồi dậy, cả người từng khớp xương đều đau đớn rã rời, đau đớn đến từng thớ thịt cũng đều tỉnh táo.

Cẩn chặt rằng, ta cố sức đi, từ trên giường ngã xuống đất. May mắn dưới đất trải lớp thảm thật dày, nên cũng không đến nỗi nào. Nhặt lên y phục đã là một mảnh vải rách từ lâu, ta miêng cưỡng che lại nơi riêng tư như bản, sau đó, không quay đầu chạy khỏi Thính Hương Văn Vũ tạ.

Toàn thân trên dưới đều đầy mùi máu, đau đến như đâm vào tâm can, khiến chúng cháy tan. Nhưng tất cả đều không ngăn được quyết tâm trở về của ta. Kéo lê thân thể rách nát, ta chỉ một lòng muốn trở về. Trên đường những phó dịch nhìn thấy ta, đều lộ vẻ kinh hãi.

Cười đi, xem đi. Hợp Hoan ta vốn là dùng để mua vui cho người ta, là đồ chơi cho người ta, tất cả đều có thể chê cười ta mà. Vương gia, vương gia, người sao có thể đối với ta như vậy!

Phần nộ chưa từng có gặm nhấm ta, đau đớn trải ra trong lòng, va chạm, muốn tìm một đường mà thoát ra.

Nhưng khi ta vừa bước vào tiểu viện của mình, thì cái giận đã không còn nữa. Trong lòng chỉ một mảng hư vô, mờ mịt không có lối thoát. Sức lực giữ ta đứng cũng không còn nữa, ta cũng không cách nào cố hơn được, ngã mạnh xuống mặt đất lạnh lẽo. Muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi. Bên tai vang lên tiếng Vũ Điểm nhi hoảng hốt: “Công tử, người làm sao vậy?”

Vũ Điểm nhi dùng hết sức chín trâu hai hổ mới đỡ ta lên giường được. Y phục tan nát tuột ra, thân thể bị hủy hoại cứ như thế mà lộ ra trước mắt nàng.

Trong đôi mắt kinh hãi của nàng, ta thấy bóng mình. Làn da vốn nhẵn nhụi tràn đầy vết thương, trên ngực không rõ là máu thịt. Dấu răng, vết cào nổi khắp. Nơi đó vẫn thẳng đứng, trên đầu bị cấm ngọc trầm lục bích, du đã mờ nhạt màu máu, vẫn cấm chặt bên trong. Muốn rút nó ra, nhưng chẳng còn sức lực. Mật huyết phía sau tuy nhìn không thấy, nhưng chắc chắn vô cùng thâm hiểm.

Thấy như vậy, ta cũng không có chút cảm giác nào, tựa như thể xác tôi đã không phải là ta vậy. Đôi mắt to đen lay lắt của Vũ Điểm nhi tràn ra từng hạt nước mắt trong suốt, bỗng nhiên ôm lấy ta, kéo đầu ta tựa vào lòng nàng khóc ứa: “Công tử, công tử! Họ sao có thể làm như vậy? Công tử, người khổ quá...”

Nước mắt trong suốt cứ từng giọt rơi xuống trên mặt ta, giống như ta đang chảy nước mắt vậy. Đúng rồi, ta cũng có nước mắt, nhưng luôn giấu trong lòng không nhìn thấy được, ghen ứ lại không thể trào ra. Giờ thật tốt, có người khóc thay ta, có người bộc lộ thay ta, ta sẽ không còn cảm thấy khổ sở nữa.

Ngực Vũ điểm nhi rất mềm mại, thực ấm áp, dễ chịu như lòng mẹ vậy. Lặng lẽ nằm trong đó, thì tất cả đau khổ đều tiêu tan, người như bay bổng trên mây an lành thoát tục.

Thanh âm băng lãnh phá vỡ một giây an bình đó, vương gia phần nộ hét lên ngoài cửa

“Các người đang làm cái gì!!! Hợp Hoan, không ngờ ngươi không chỉ biết câu dẫn nam nhân, còn câu dẫn cả nữ nhân! Ngươi dám sau lưng ta cùng nữ nhân sao! Ta thật muốn xem, cơ thể ngươi như vậy thì làm sao thảo mãn nàng!”

Vừa dứt lời, thân thể Vũ Điểm nhi đã bay khỏi giường, nặng nề rơi xuống bàn, rồi ngã xuống đất. Đầu ta cũng tuột khỏi mép giường, hai mắt hoa lên. Đang hoảng hốt, dường như vương gia đang bước đến, bỗng nhiên dừng lại, có tiếng hít sâu.

Chịu tra tấn một đêm, ta không tài nào cố gắng hơn được nữa, bóng tối trong thoáng chốc bao phủ ta, bên tai thật lặng yên.

Khi tỉnh lại, ta đang nằm trên giường. Những vết thương trên người đã được băng bó cẩn thận, ngọc trầm khiến ta đau đớn muốn chết cũng đã được rút ra, hậu đình bị thương cũng được thoa được. Mát lạnh sạch sẽ, khiến đau đớn như lửa đốt đã không còn thấy bóng.

Thở dài một hơi, ta chậm chạp vương người, muốn xuống đất cho khoang miệng khô khốc uống chút nước. Chưa kịp làm gì, cửa phòng đã mở. Vương gia xuất hiện trước cửa. [beta: Anh lúc nào cũng xuất hiện đúng ngày đúng giờ]

Thấy ta tỉnh lại, mắt ngài lóe sáng, bước nhanh tới ấn ngã ta xuống giường, trầm giọng hỏi: “Định làm gì?”

Liếm liếm đôi môi khô khốc, ta lắc đầu.

Vương gia nhướng mày, bước tới cạnh bàn, đem một chén nước kê miệng ta, nhẹ nhàng giúp ta uống. Vị ngọt nơi đầu lưỡi nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Vương gia ngồi xuống bên giường, tay xoa cằm ta, nặng nề hỏi: “Hắn làm?”

Khẽ gật đầu, ta không muốn nhắc lại chuyện này.

Ánh mắt vương thật lạnh lẽo, gương mặt như phủ một tầng sương: “Người vất vả rồi, làm rất tốt! Người yên tâm, ta sẽ giúp người đòi lại món nợ này. Nhưng hiện tại ta còn dùng hấn... Sau này, phải nhờ người rồi!”

Tim đập loạn, tay chân thoáng chốc lạnh lẽo.

Đường như cảm thấy ta đang hoảng sợ. Vương gia bỗng ôm lấy ta, không nói một lời, chỉ lẳng lặng ôm ta.

Nhắm mắt lại, cảm nhận hơi thở của vương gia bao bọc ta. Cứ như vậy, chỉ như vậy là đủ rồi. Hợp Hoan không cầu gì nhiều, chỉ cần vương gia ôm lấy ta là được rồi. Chỉ cần vương gia không chán ghét Hợp Hoan, Hợp Hoan sẽ rất hài lòng. Dù vương gia muốn ta làm chuyện gì, ta sẽ không do dự, không chối từ.

Vũ Điểm nhi rời đi. Vương gia gả nàng cho con trai Tứ tổng quản, trở thành Huyện lệnh phu nhân. Dù thương tiếc ta, nhưng Vũ Điểm nhi cũng đành chịu bị người ta sắp xếp, mặt đầy nước mắt mà ly khai. Ngỡ ngàng một chút, một người thân thiết đã rời ta rồi, mang đi cả tiếng cười khanh khách, cả vẻ lạc quan kia. Ta, lại một mình.

8. Chương 8

Chú thích: (1): Ý cụm từ “không mời mà đến” này là không mời mà vào tâm vủa Vệ Ưu, là chỉ Vệ Ưu không mong muốn yêu một nam sủng như Hợp Hoan

Chỉ chớp mắt hai năm đã qua.

Ngày đó trong sinh nhật mười sáu tuổi của ta, cả nhà Dư thân vương năm mươi chín người đã bị xử trảm, ta bắt đầu hay mất ngủ, thường xuyên giật mình tỉnh giấc giữa đêm, sau đó thì không tài nào ngủ lại được, chong mắt đến bình minh.. Vương gia rất không vừa lòng bộ dạng ta lúc này. Vì thường xuyên mất ngủ, sắc mặt ta càng ngày càng tái nhợt, trông rất thiếu sức sống.

Trái ngược với cơ thể dần suy nhược của ta, quyền thế vương gia hai năm nay lại phát triển rất mạnh. Hiện giờ hấn nắm giữ một phần tư binh quyền, những đại nhân trước kia vẫn dựa vào Dư thân vương đều quy phục thành môn hạ của hấn. Lễ thân vương hôm nay, thế lực đã vượt xa Dư thân vương năm nào, trở thành đại quan nhất phẩm quyền hạn bậc nhất trong triều.

Có điều, trong mắt ta, Ưu vẫn là Ưu trước kia, không hề thay đổi. Vẫn tha thiết yêu thương cái người mỹ lệ cao cao tại thượng kia, vẫn theo đuổi địa vị người kia. Phủ đệ của hấn, vẫn như năm nào ta nhập phủ, thu liễm kín cẩn, trang nghiêm cao quý, không hề có lấy một chút khoa trương. Kỳ thực, những điều này với hấn, vốn không hề vướng bận.

Vương bận duy nhất của hấn, từ trước đến giờ vẫn không thay đổi.

Hôm nay là sinh nhật thứ ba mươi của Vương gia. Sáng sớm, người đến mừng đã kéo đến ùn ùn muốn phá luôn cửa vương phủ mà vào. Toàn vương phủ chỗ nào cũng có bóng dáng đám người dưới bận rộn, bốn đại tổng quản lo lắng đến sứt đầu mẻ trán, chỉ sợ sai sót hồng việc. Còn ta? Ta đương nhiên cũng bận rồi. Bận rộn trang điểm, bận rộn thay đồ, bận rộn múa vũ, bận rộn... hầu hạ vương gia.

“Ân, a, dừng... nhanh lên... Ân...” Ngọa thất vương gia nằm sâu trong phủ, ằm ỉ bên ngoài một tia cũng không lọt đến, chỉ có một chuỗi tiếng kêu buông thả kiêu mị.

Đó là tiếng kêu của ta.

Ta quỳ rạp trên giường, chân chống trên nền đất, móng loa lơ trong không khí. Mặt huyết *** đang đang nỗ lực ngậm lấy nam căn thật lớn của vương gia. Mỗi lần động đều đâm thẳng rút mạnh, tưởng như muốn kéo luôn ruột gan ta ra ngoài, phân thân nóng rực mỗi lần tiến nhập đều khiến ta đạt cao trào mê loạn, khiến ta không thể không ngừng rên rỉ.

Vương gia mặc áo bào chín rồng bay lượn, y sam chỉnh tề, chỉ nhắc vạt áo lên, lộ ra phân thân kinh người, liên tục ra vào cơ thể ta.

“Vương gia, ân, tiệc mừng sắp bắt đầu rồi. A, nhanh lên, tiến vào điểm đó đi, vương gia, nên... a...” Trong mê loạn, đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày nào, tuy rằng biết chắc sẽ không hiệu quả, nhưng vẫn cất tiếng nhắc nhở vương gia. Nhưng lời nhắc nhở này lẫn trong tiếng kêu *** loạn của ta thật yếu ớt làm sao.

Ưu cứng rắn mạnh mẽ, thật dài liên tục ra vào, khiến những lời còn lại không sao thốt ra được.

“Hạ tiện, bản vương làm gì còn cần người nhắc sao! Hôm nay người là nhân vật chính a. Biểu hiện cho tốt, nhất đẳng chiến tướng Phiêu Kỵ ánh mắt rất cao đó. Người phải gắng sức mà hầu hạ.” Dứt lời lại thô bạo mãnh liệt vận động.

Mặc dù đã sớm biết, nhưng ngực ta vẫn đau đớn đến co lại, tâm can đau đớn cùng cực. Lại bị mang đi tặng cho người ta ư. Vương gia đã bắt đầu kế hoạch rồi, hẳn muốn dùng ta xen vào giữa thái tử và nhất đẳng chiến tướng Phiêu Kỵ, chia rẽ quan hệ hai người họ.

Vương gia à vương gia, chẳng lẽ Hợp Hoan trong lòng người cả chỗ đứng cũng không có sao? Người đem ta cho chiến tướng Phiêu Kỵ, rồi cuối cùng sẽ ném ta đi đâu? Người để ta biết phải làm sao đây. Nhưng nghĩ thì cứ nghĩ, ta vẫn chỉ cảm lạnh, hoàn thành tốt chuyện vương gia giao cho vô điều kiện.

Thỏa mãn xong vương gia đứng dậy. Ta nhanh chóng dựng người dậy, giúp vương gia chỉnh lại y phục. Một bàn tay nắm lấy cảm ta, bắt ta phải nhìn thẳng về phía vương gia. Ngoài cửa sổ ánh trời chiều chói lóa, khiến ta không thể thấy rõ biểu tình của ngài. Nhưng cảm giác vương gia cho ta lúc đó lại khác với bình thường.

Nhẹ thở dài một hơi, vương gia lấy tay xoa gương mặt ta, nhẹ nhàng nói: “Bản vương biết người khó chịu, nhưng Hợp Hoan, Công Tôn Huân là một kẻ ôn nhu, hẳn sẽ đối xử tốt với người. Huống hồ người lại giống Mẫn, hẳn lại càng không thể bạc đãi người. Chờ việc thành công, ta sẽ đón người trở về như trước.”

Thanh âm ôn nhu trầm thấp đầu độc ta, khiến ta không tự chủ được gật đầu. Tay vô ý thức đặt lên cổ, lễ vật năm mười sáu tuổi vẫn luôn sát bên mình.

“Ta biết người vẫn vâng lời ta nhất. Đứa nhỏ ngoan, nhanh chuẩn bị đi. Ta chờ mong màn biểu diễn của người.”

Vương gia đi ra ngoài, ta cũng bắt đầu chuẩn bị. Nhưng mà, người kia sẽ muốn như thế nào. Tuy rằng từ lâu đã nghe đại danh hắn vô số lần, nhưng người như vậy làm sao có cơ hội gặp mặt đâu. Đến tột cùng là nhân tài mức nào mà có thể khiến vương gia nóng ruột nóng gan, ngày nghĩ đêm mơ như vậy đây?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, ta len lén chạy tới phía ngoài, trốn sau cây cột lớn. Khách mời dường như đã đến cả rồi, khoảng sân rộng như vậy mà đông nghịt toàn người là người. Vương gia đứng trước sảnh lo lắng nhìn chung quanh. Thì ra thái tử còn chưa tới. Lẽ nào hắn sẽ không tới? Nghĩ tới đây, lòng ta chợt nhẹ nhõm.

Nếu thái tử không đến, thì chiến tướng Phiêu Kỵ sẽ không đến. Như vậy ta cũng sẽ không phải đi đâu cả. Cảm giác thoải mái bao phủ toàn thân, ta xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Chợt xôn xao, yến hội chính thức bắt đầu rồi. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng hô: “Thái tử điện hạ giá lâm. Nhất đẳng Phiêu Kỵ chiến tướng giá lâm!”

Ta cả kinh, xoay người nhìn lại, cả một bầy người ồn ào vừa rồi còn ầm ĩ như cái chợ, giờ thoáng chốc đã yên lặng. Gương mặt vương gia thoáng chốc xuất hiện vẻ mừng rỡ phát cuồng, rút ba bước thành hai mà đi đến cửa lớn. Trong lòng đau xót, không muốn phải chứng kiến nữa, ta xoay người trở về phòng.

Tinh tế trang điểm thật kỹ, nhìn không ra sai sót gì, ta đứng dậy trở lại đại sảnh. Ngoài đó, sau khi màn ca vũ kết thúc, sẽ đến lượt ta. Xoay người nhìn lại một chút, cố nén cảm giác hổ thẹn, ta cởi áo ngoài đưa cho nha hoàn.

Trên người ta chỉ có một tầng sa mỏng, toàn thân da thịt đều hiện rõ ràng. Nơi riêng tư chỉ có một chút vải bao lấy. Những người bên ngoài đi vào, thấy bộ dạng này của ta, đều không nhìn được mà quay đầu nhìn, rồi ra vẻ đã hiểu, ra vẻ khinh rẻ.

Lúc này, vương gia đứng dậy vỗ tay ba cái, toàn trường nhất thời yên tĩnh, chăm chú nhìn ngài. Vương gia cao giọng nói: “Hôm nay chư vị đến Lễ thân vương phủ này mừng sinh nhật tiểu vương, tiểu vương thật không chịu nổi vinh hạnh này. nên thân là chủ nhân, tự nhiên phải đem thứ tốt chia sẻ cùng các vị.. Tiểu

vương có một loan đồng Hợp Hoan, vốn năm đó là ái sủng của Dư thân vương, hôm nay, để hân đến biểu diễn cho chúng ta một phen.”

Trong sân mọi người đều lộ vẻ hưng phấn. Nhất là những kẻ ưa nam phong, càng lộ rõ vẻ thích thú. Ta nghĩ muốn chạy trốn, nhưng cầm sư đã ôm đàn đi ra, ta cũng không có nơi trốn, chỉ có thể chuyển thân đi vào cửa, theo tiếng nhạc chuyển động. Trong lúc múa, ánh mắt ta nâng lên tìm kiếm, muốn thấy cho được bảo bối trong lòng vương gia.

Vị trí chính giữa đại sảnh là vương gia ngồi, nhưng lại thiết kế không chỉ cho một người, hẳn nơi đó vốn được dự định là dành cho thái tử. Các vị đại nhân khác đều ngồi riêng lẻ, dãn ra giữa sảnh.

Nhưng mà, vị trí của thái tử điện hạ không hề có người.

Trong lòng ta nghi hoặc, con mắt lướt qua phía bên phải, nơi đó có hai người đang ngồi, trong đó một người thân thiết dựa vào lòng người kia. Tuy rằng không thấy rõ diện mạo họ, nhưng ta biết, nhất định đó là thái tử và chiếu tướng Phiêu Kỳ.

Tuy rằng từ lâu đã nghe thái tử không hề câu nệ lễ tiết, thế nhưng trước mặt bao nhiêu người lại tự nhiên dựa vào trong lòng chiếu tướng Phiêu Kỳ như thế kia, thật sự là quá thoải mái. Tập trung lại, không để tâm đến bọn họ nữa, ta chuyên tâm tiếp tục bài múa của mình.

Kết thúc vũ điệu, ta cả người đầy mồ hôi, thở gấp, nhu thuận đi đến quỳ xuống bên cạnh vương gia, nằm trong lòng hắn.

Tay vương gia đỡ lấy gương mặt ta, đứng lên nói: “Chư vị thỏa mãn màn biểu diễn này?”

Những người đang ngồi gật đầu không ngừng.

Vương gia quay sang nói cùng chiếu tướng Phiêu Kỳ: “Chiếu tướng Phiêu Kỳ, Hợp Hoan biểu diễn có khiến người hài lòng không?”

Chiếu tướng Phiêu Kỳ trầm giọng đáp: “Quả thật là cực phẩm hiếm có.”

Vương gia mới đáp: “Nếu chiếu tướng Phiêu Kỳ vừa ý Hợp Hoan, ta sẽ đem hân tặng cho người. Hợp Hoan, còn không mau qua đi.”

Lời nói này của vương gia, khiến cho mọi người hoặc tiếc hận, hoặc ước ao. Thái tử vốn vẫn dựa vào trong lòng chiếu tướng Phiêu Kỳ, nghe những lời này, cũng thẳng lưng dậy, cảm tức nhìn vương gia, mà nguyên soái Phiêu Kỳ cũng kinh ngạc.

Ta liếc trộm vương gia, rồi nhìn sang phía chiếu tướng Phiêu Kỳ. Vương gia một chút biểu cảm cũng không có, đấu tranh hơn nửa ngày, ta cuối cùng cũng đứng dậy đi tới phía chiếu tướng Phiêu Kỳ.

Mỗi bước đi chẳng khác nào lên núi đao, chậm mà nặng nề, khi ta tới trước bàn, đang định ngồi xuống cạnh chiếu tướng phiêu kỳ thì thái tử bỗng nhiên đứng dậy đập một cước, đem ta đá xuống đất.

“Lẽ vương gia, đem kẻ thấp hèn như vậy tặng cho chiếu tướng Phiêu Kỳ, e là không thích hợp.”

Thanh âm thật trong trẻo mà lạnh lùng. Lúc này tuy chỉ thoáng qua, nhưng ta đã trông rõ thái tử. Khuôn mặt trái xoan trắng bạch, mày cong như lá liễu, con mắt hẹp dài tinh anh, môi đỏ mọng kiêu diễm, nhưng lại không hề nhu nhược kiêu mị như ta, mà lại lạnh lùng thanh cao, mạnh mẽ kiên cường. Chỗ bị đá phát đau, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Lúc này, một đôi tay ấm nóng đỡ ta dậy. Ngẩng đầu nhìn lên, là chiếu tướng Phiêu Kỳ. Thật là một người ôn nhu.

Thái tử vốn đã tức giận, lại nhìn thấy động tác của chiếu tướng Phiêu Kỳ như vậy, cơn giận càng lên cao. Hân không hề suy nghĩ, dùng hết sức tát cho chiếu tướng Phiêu Kỳ một cái. Một cái tát khiến tất cả mọi người ngây dại. Ánh mắt chiếu tướng Phiêu Kỳ tức thì ngơ ngác.

Thái tử nhìn lại bàn tay mình, nguyên bàn tay vốn đẹp như bạch ngọc giờ đỏ bầm. Đôi mắt xinh đẹp mọng đầy nước, hân mím môi, chạy thẳng về phía hoa viên sau vương phủ.

Chiều tướng Phiêu Kỵ thấy vậy, lập tức hướng vương gia nói: “Lễ vương gia đã quá ưu ái rồi. Đáng tiếc Huân không có sở thích long dương, đành từ chối ý tốt của Lễ vương gia rồi.” Dứt lời liền lập tức đuổi theo thái tử.

Bị đá một cước ta đau đớn không chịu nổi, nên chiều tướng Phiêu Kỵ vừa buông tay, ta lại lập tức ngã xuống đất. Vương gia lạnh lùng liếc ta một cái, nói: “Vừa rồi đã khiến chư vị mất hứng rồi. Bản vương hôm nay cũng đã mệt mỏi, yên hội đành kết thúc thôi.”

Mọi người nhanh chóng đứng dậy, nói vài lời nịnh hót, rồi một người lại một người rời Lễ vương gia. Còn vương gia, lập tức đuổi theo thái tử.

Ta cô đơn một thân ngồi lại trong sảnh, sườn vẫn còn đau đớn. Một cơn gió lạnh thổi qua, ta gần như chẳng mặc gì không chịu nổi rừng mình. Dùng hết khí lực đứng dậy, ta bám lấy cạnh bàn, chậm rãi trở về phòng. Khí lực toàn thân đều hao hết trên đoạn đường trở về ngăn ngủ. Ta vội vàng gục xuống giường. Trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

Mơ hồ ngủ đến nửa đêm, bên sườn đau đớn khiến ta tỉnh lại. Chung quanh đen kịt, yên ắng hoàn toàn.

Tối nay, ta chưa hề ăn gì, cảm giác cồn cào đến muốn đốt cháy ruột gan. Ta cố sức đứng dậy, cố bò xuống giường, muốn đến phòng bếp kiếm chút gì. Đứng thẳng cũng không nổi, nghiêng thân về phía trước, vội vàng chụp lấy cạnh bàn. Nhưng chỗ bị thương bị va đập, một tia nóng ấm vọt khỏi miệng, phun ra ngoài.

Nóng ấm, nhầy nhầy, là máu rồi. Người ta nói, tuổi trẻ mà thổ huyết, mệnh không được dài. Ha ha, quả nhiên, quả nhiên, ta không thể nào sống lâu được. Kỳ thực vậy cũng tốt, ta có thể gặp lại mẹ cha sớm hơn một chút.

Thân thể mềm nhũn đi, ta không chịu nổi nữa, ngã xuống mặt đất. Bóng tối, lại một lần nữa bao phủ ta.

Thật ồn ào, cứ như có cả ngàn con ong đang đập cánh bên tai vậy, khiến ta không thể yên ổn được. Thần trí dần khôi phục, mí mắt nặng trĩu lại, ta nỗ lực muốn mở mắt, nhưng không có một chút sức lực nào, mấy lần thất bại. Phải một lát sau, ta mới dành được chút sức lực, mở mắt ra. Mọi thứ dường như đều chẳng có gì rõ ràng, đầu óc trống rỗng. Chớp chớp mắt, ta cố tập trung lại, những chuyện trước khi ngất đi quay trở lại.

Ta nhớ rõ lúc đó ta ngất xỉu ngã xuống đất, nhưng nhìn xung quanh là màn trướng bạch sắc, chăn ấm phủ lên người mềm mại tựa như không có trọng lượng. Đây... đây không phải phòng ta, là phòng của vương gia.

Tại sao lại có thể như vậy. Ta rõ ràng là ngất xỉu trong phòng mình mà.

Lay động cơ thể, bên sườn vẫn còn đau, nhưng không đến nỗi như dao cắt như lúc nãy nữa. Sờ chỗ bị thương, thì ra đã được quấn băng gạc, mùi thuốc bắc nhàn nhạt bay ra.

Lúc ta còn kinh ngạc trước những sự việc trước mắt thì có một âm thanh từ ngoài truyền vào: “Còn không tỉnh sao?” tuy giọng bình thản như nước, nhưng trong thanh âm vẫn bao hàm chút lo âu.

Là vương gia, là vương gia, vương gia quan tâm tới ta.

Không chờ đến ta đáp trả, vương gia đã đi tới bên giường, màn trướng bỗng bị giật mở, gương mặt tuấn dật của vương gia hiển hiện trước mặt.

Một đôi mắt hiền hòa đập vào mắt ta, vương gia đầu tiên là sưng sốt, sau đó lập tức xoay người hô: “Mau, gọi đại phu lại đây. Hợp Hoan đã tỉnh.”

Một tiếng dạ ran, một bóng người vụt chạy ra ngoài.

Vương gia ngồi xuống, khuôn mặt trầm lặng nhìn ta, một lời cũng không nói. Ta ngây ra nhìn hấn. Không khí xung quanh lặng cả xuống. Có điều tim ta thực âm áp, thực thư thái. Trong trí nhớ những lúc ta được ở bên vương gia chưa từng có phút giây an tĩnh như thế này. Đây là món quà trời ban cho, ta sẽ thực quý trọng, sẽ không phá vỡ nó.

Một lát sai, vương gia bỗng vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt ta, thực ôn nhu, đến nỗi nước mắt ta không nhịn được tràn cả ra. Vương gia à vương gia, nếu người cứ ôn nhu thế này với ta, thì dù ta vì người mà chết, cũng đáng thôi.

Đường như nhận ra mình đang làm gì, vương gia thu tay lại, ho khan hai tiếng, bầu không khí yên bình nhất thời tan thành mây khói. Ngoài cửa truyền đến tiếng Yên Vũ: “Vương gia, đại phu đã tới.”

“Mau vào.” Vương gia cất tiếng.

Lý thái y chuyên phục vụ vương phủ đã gần sáu mươi tuổi bước vào. Ông đưa mắt nhìn vương gia, ngạc nhiên cực độ. Lý thái y từ trước đến nay chỉ chăm sóc cho vương gia, lão phu nhân, em gái bà và các chủ nhân, hạ nhân như chúng ta đã có đại phu khác xem bệnh. Giờ để Lý thái y xem bệnh cho ta, thật khiến ta không biết phải làm sao.

Lý thái y bắt mạch cho ta, cẩn thận kiểm tra vết thương, rồi đứng dậy. Vương gia liền đi theo nghe Lý thái y phân phó. Thêm một hồi lộn xộn, trong phòng mới bình tĩnh trở lại, chỉ còn lại vương gia và ta.

“Bị thương sao không nói! Đại phu nói vết thương đã ảnh hưởng đến nội tạng, nếu ta không truyền người gọi người, chỉ sợ không có ai phát hiện. Người có biết người ngủ bao lâu không? Tròn ba ngày. Người biết ta thấy người bất động một chỗ đã lo lắng thế nào không?”

Trái tim trong chớp mắt đập liên hồi, thực kịch liệt đến nỗi ta nghi ngờ phải chăng nó muốn nhảy khỏi ***g ngực. Máu toàn thân đều vì một câu nói của vương gia mà sôi trào lên. Vương gia nói hấn lo lắng cho ta, vương gia hấn nói hấn lo lắng cho ta!

Vương gia dường như cũng bị lời nói của mình làm kinh ngạc, sững sốt một hồi, rồi ngữ khí lại lãnh đạm đi: “Người là bảo bối quan trọng của ta, trước khi ta thành công, ta sẽ không rời bỏ người. Ta cũng không muốn mất đi công cụ quan trọng như vậy.” Nói xong, vương gia nhìn ta thật sâu, rồi ra ngoài.

Tuy vương gia nói có khó nghe, nhưng ta đã rõ ràng.

Ta đã biết, vương gia à, Hợp Hoan cuối cùng cũng lưu lại chút dấu vết trong lòng người. Người đã thực sự quan tâm đến ta. Bằng không, người sẽ không để ta ở trong căn phòng này, sẽ không để ta ngủ trên giường người. sẽ không để Lý thái y khám cho ta. Hiện tại người đang trốn tránh, trốn tránh kẻ không mời mà(1) đến này, nên mới mâu thuẫn như vậy.

Không sao cả, không hề sao cả. Hợp Hoan giờ đã rất thỏa mãn, rất thỏa mãn rồi.

Yên Vũ sau khi vương gia rời khỏi mang tới một chén thuốc. Ta nhận lấy, chậm rãi uống cạn. Yên Vũ ngồi xuống bên giường.

“Hợp Hoan a, người thật làm ta sợ muốn chết. Ngày đó vương gia truyền người lại, ta đứng ngoài cửa phòng kêu tới nửa ngày cũng không thấy người trả lời, lòng ta nghĩ sự không hay. Đẩy cửa ra xem, người nằm rạp trên đất, khóe miệng còn vương máu. Lúc đó, ta sợ ngạt người, còn tưởng rằng người đã... sau đó ta cuống cuống chạy đi kêu cứu.” Nói xong, hồi thần vỗ ngực.

Cười cười nhìn nàng, xem ra nàng đúng là đã rất sợ hãi. Còn chưa kịp mở miệng, Yên Vũ đã nói tiếp: “Có điều, Hợp Hoan, vương gia có lẽ thật sự thương người. Người không biết, khi ta thừa lại với vương gia, khi hấn thấy bộ dạng không sức sống của người, liền ngất ngốc ở đó, không biết suy nghĩ điều gì. Rồi thoáng cái sắc mặt đã tối lại, bế lấy người mà chạy về phòng hấn, còn gọi người thỉnh Lý thái y.

Sau đó vương gia mãi vẫn không thấy người tỉnh, lo lắng đến độ cả phủ rối tung. Hợp Hoan a, trước đây chúng ta đều đinh ninh trong lòng vương gia không có người. Nhưng ta thấy, người tốt như vậy, nghe lời như vậy, vương gia đã sớm cất người vào lòng hấn rồi. Chỉ có điều, vương gia không thiếu quyền thế, nhưng hấn không biết tình là gì ái là gì, hấn căn bản cũng không biết người đã ở trong lòng hấn, thế nên mới bắt nạt người. Hiện giờ được rồi, người bệnh một cái, hấn lập tức lo lắng, phát hiện ra sự tồn tại của người. Giờ mới biết, Hợp Hoan này, đã ở trong lòng hấn lâu rồi.” Yên Vũ nói như vậy đấy, và mắt ngập ỷ cười.

Đưa chén thuốc đã cạn cho nàng, sóng lòng nổi lên cuộn cuộn. Tuy biết sự việc cũng không như những lời Yên Vũ nói, nhưng trong ngực ngọt ngào như uống một chén mật.

Vài ngày sau, ta được chăm sóc không chê vào đâu được. Vương gia không ngủ lại thư phòng, mà về phòng mình cùng ta ngủ. Nhưng cũng không để ta thị tẩm, chỉ ôm lấy ta ngủ say.

Thương đã khỏi, ta cũng không trở lại phòng mình.

Ta ở trong phòng vương gia, bắt đầu cùng người chung chăn chung gối. Vương gia cũng đã quen việc ôm lấy ta ngủ. Mấy ngày này, là những ngày vui sướng nhất kể từ khi ta vào vương phủ.

Tháng tư hoa nở, Dạ Ma Quốc bắt đầu tiến đánh phía đông. Kể như ta vẫn đi theo vương gia bấy lâu, đương nhiên biết kẻ sau màn khơi mào cuộc chiến này là ai. Xem ra, vương gia đã bắt đầu kế hoạch của hắn rồi. Những ngày bình thản, liệu có được dài?

9. Chương 9

Beta reader: Tsuki 831(cảm ơn, yêu ~)

Từ khi nước ta khai chiến với Dạ Ma Quốc, tính tình vương gia trở nên hỉ nộ vô thường, bởi đây là nước cờ cực kỳ quan trọng. Để đạt điều hằng mong muốn, vương gia đã nỗ lực rất nhiều, có những lúc tưởng chừng không thể chịu đựng nổi. Thời gian này, vương gia càng thêm gần gũi ta.

Tuy rằng hắn không nói lấy một lời, nhưng hành động của hắn khiến ta nhìn ra hắn đang dựa dẫm vào ta. Ta có thể xoa dịu tâm tình xao động của hắn. Nghĩ tới đây, trong lòng ta lại cảm thấy ngọt ngào.

Hiện tại, trong phòng mờ tối, vương gia ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, mặt khuất trong bóng tối, khiến người ta không thể thấy rõ vẻ mặt hắn.

Còn ta, trần như nhộng quỳ trước người hắn, môi đỏ mọng cổ sức mở to, chăm chú hút lấy phân thân tràn ngập mùi vị nam nhân của vương gia. Dương vật thật dài đâm thẳng vào yết hầu, hai mắt mơ hồ ngập nước.

Để lấy lòng vương gia, ta hao hết tâm tư di động đầu lưỡi trong vòm miệng tràn đầy, cho vương gia kích thích tuyệt đỉnh, nước bọt trong miệng không thể nuốt xuống, chảy dọc theo khóe miệng. Hai tay một trước một sau vừa xoa nắn tiểu nhục trụ bị quấn chặt đến sưng đỏ, tay kia cố đưa vào sâu trong mật huyết ướt đầm không được lấp đầy.

Ta nghĩ, gương mặt ta bây giờ chắc chắn vô cùng *** mỹ.

Một góc phòng khác, một nam nhân cả người toàn mồ hôi, đang khom người trả lời những câu hỏi của vương gia. Tuy không hề quay lại xem hắn, nhưng ta vẫn có thể cảm thấy đôi mắt kia đang bắn ra những tia nhìn *** tục quét xuống thân dưới ta. Mặc dù cực kỳ khó chịu, nhưng để an ủi vương gia, ta đã không quan tâm người khác xem ta thế nào. Cuộc sống một sủng vật bao năm qua đã khiến ta chai sạn rồi.

Đảo chính.... đợi đến ngày vương gia đạt được ước vọng, liệu ai sẽ còn nhớ đến đã từng có một nam sủng tên Hợp Hoan nữa đây?

Trên đỉnh đầu có một tiếng hừ lạnh, vương gia mở miệng: “Mọi việc đều chuẩn bị tốt? Không có cơ hội cho các người làm bậy. Nhất định không được phép có sơ sẩy!”

Nam nhân đằng sau mau chóng đáp lời: “Vâng! Mọi chuyện đều đã sắp xếp tốt! Chỉ cần kế hoạch lần này thành công, chương ngại lớn nhất sẽ bị dọn sạch. Vương gia nhất định sẽ thành công!”

“Hừ! Thôi nói dễ nghe đi. Nhất định phải làm đến không một dấu vết, không sót kẻ nào!”

“Vâng! Vâng!” Nam nhân phía sau nhất định đang gật đầu như trống bỏi. Nhưng ánh mắt vẫn đang dán lên người ta càng lúc càng nóng rực.

Lúc này, cơn giận của vương gia chợt bùng phát, đẩy ta ra phía trước, hừ lạnh nói: “Vương đại nhân đường như rất có hứng thú với sủng vật của ta nhỉ!”

Vương đại nhân phốc một tiếng quỳ xuống: “Vương gia tha tội! Vương gia tha tội!”

Ngồi dưới đất, ta xoay người nhìn lại. Chỉ thấy vương gia dùng một tay nhắc người đàn ông kia lên, nụ cười dữ tợn phủ lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn: “Bản vương ghét nhất kẻ dám mơ tưởng đoạt của ta cái gì! Trừ phi bản vương đã muốn bỏ đi, bằng không..... Cút!” Nam nhân vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Một niềm vui sướng như điên bủa lấy ta. Chuyện ngày hôm nay ta đã trải qua nhiều, thậm chí còn trước mặt người ta cùng vương gia giao hoan, nhưng vương gia chưa từng lưu ý đến ta, xem ta chẳng khác gì đồ vật, nếu không thì đem ta tặng cho người khác, để ta lấy lòng họ.

Nhưng hôm nay.... chẳng lẽ nào.... Mộng đẹp còn chưa hình thành, ta đã bị thô bạo kéo đến, nhận một cái tát xấp mặt xuống đất.

“Tên thấp hèn. Hầu hạ bản vương thì sao không thấy người *** đàng như vậy, có kẻ khác ở đây lại ra sức mê hoặc người! Đê tiện!” Vương gia phẫn nộ quát tháo. Còn chưa kịp thương tâm, vương gia đã áp ta, đưa phân thân cứng rắn xuyên vào cơ thể, kịch liệt ma sát.

Thân thể mẫn cảm lập tức có phản ứng, khoái cảm cuồng loạn trong thân thể, muốn phát tiết, nhưng nơi đầu quan trọng vẫn bị thắt chặt lại. Dù rất khó chịu, nhưng ta cũng không dám tự ý cởi dây buộc ra. Xem ra phải chờ vương gia phát tiết ta mới có thể tự mình giải quyết.

Một bàn tay từ phía sau đột nhiên vươn ra, tháo dây buộc ở ngọc hành, ôn nhu vuốt ve. Ngọc hành đã đạt được cao trào từ lâu lập tức phun ra, mật huyết phía sau cũng co rút lại, phân thân của vương gia bị kích thích, mãnh liệt phun đầy bên trong...

Kế hoạch của vương gia rất thuận lợi. Uy Dương công thể như chẻ tre đoạt lại thành lũy, bắt đầu cùng những người khác thương thảo tiến đánh thành Khi Lăng phương bắc.

Khi Lăng thành dễ thủ khó công, phòng thủ rất kiên cố. Vì vậy quân ta đã quyết định chia binh làm hai. Một thẳng hướng Khi Lăng thành, nhằm đánh lạc hướng. Một cánh quân theo Uy Dương công đi đường vòng tập kích.

Để tiếp cận Khi Lăng thành từ hướng tây, phải vượt qua một ngọn núi. Khi Lăng thành dựa vào sự hiểm trở của ngọn núi, khó công, do đó phía tây phòng thủ yếu nhất. Nhưng trong quân có một hiệu úy từng có thời gian làm thầy lang chuyên hái thuốc ở Hốt Lan sơn, thời gian lâu dài cũng tìm được một đường xuống núi dốc. Vì vậy Tuất Quốc chiếu tướng nhận một cánh quân theo hướng tây đột kích.

Một kế hoạch hay, đáng tiếc, toàn bộ đều bị gian tế báo cáo cho vương gia, mà vương gia ngài.... lại đem thông tin đó cho người Dạ Ma quốc...

Uy Dương công mắc mưu lọt vào thành, quân Dạ Ma kiên trì lấy quân số gấp bốn lần vây lại. Mà đạo quân Tuất Quốc chiếu tướng dẫn đầu đã sớm bị chặn giết, toàn quân bị diệt.

Uy Dương công mấy lần cử sứ giả liều chết phá vòng vây trở lại kinh thành cầu cứu viện. Nhưng đưa đến chỗ vương gia đều bị ếm nhem, nên việc không thành. Vương gia lại lấy lý do chiến sự khẩn cấp, chậm trễ tiếp tế lương thảo, từ chối xuất binh. Uy Dương công kiên trì thủ thành hơn một tháng, đến khi lương thực sắp cạn, quyết định tử chiến, liều mạng mà xông ra đánh giết.

Nghe đâu, trong loạn quân, Uy Dương công dẫn đầu, chém địch mở đường, uy phong không kể được. Đáng tiếc cuối cùng lại bị loạn tiễn bắn chết. Dù vậy, vẫn ra sức chiến đấu cho đến tận hơi thở cuối cùng, chết trận sa trường.

Sau khi Uy Dương công tử trận, Đông Dương quân đều tràn ngập phẫn nộ, mở đường máu đưa thi thể Uy Dương công ra. Nhưng binh lực đã hao tổn lại mất thành, ra được đều là tàn binh, thương binh, tập kết tại Uy Lan thành. Tin chiến sự lúc này mới từ đó đến kinh thành.

Nghe xong báo cáo, vương gia vội vã tiến cung diện thánh nhan. Ta một mình cô độc trong viện, yên lặng một lúc lâu, mới hạ được quyết tâm. Ta xách theo lư hương, đồ cúng, yên lặng dâng hương trong một góc nhỏ tây viện, cầu khẩn cho linh hồn Uy Dương công và những chiến sĩ Đông Dương chết oan.

Tuy rằng vương gia đã làm rất nhiều chuyện không đúng, tuy rằng vương gia gây điều đại nghịch bất đạo, nhưng vương gia cũng khổ sở nhiều lắm. Thế nên van cầu các người, đừng nên trả thù vương gia, nếu muốn người có kẻ đền mạng, ta nguyện ý thay vương gia hứng chịu hình phạt. Nếu một mạng không đủ an ủi vong linh các người, thì mạng sống của ta kiếp sau, kiếp sau nữa, xin nguyện đời đời không được chết già....

Bóng tối dần bao phủ, rồi tan đi. Ánh sáng phá tan tấm màn đen dày đặc, xé rách đánh tan, không còn lại một vết tích. Mặt trời đỏ rực vươn mình lên, rạng rỡ chiếu sáng muôn vạn trượng. Buổi sáng của Đông Dương đã đến rồi. Vương gia bận rộn suốt một đêm giờ mới một mình trở về. Vốn định rời đi, tránh quấy rầy vương gia, thì ngài lại đột nhiên gọi ta lại, muốn ta thị tẩm.

Ta ngoan ngoãn dựa vào người vương gia, thân thiết hôn môi. Vương gia bỗng nhiên kéo ta xuống, giam ta trong vòng tay hắn, nhưng chỉ có vậy, chỉ nằm lặng lẽ. Ta vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc đến cứng đờ người. Một chút thương tiếc phủ lấy gương mặt vương gia: “Hôm nay im lặng nghe ta nói chuyện một chút đi.”

“....” Ta không đáp lại, chỉ có thể gật đầu, hạnh phúc dâng tràn trong lòng.

“Người biết không? Hoàng thượng băng hà rồi!” Vương gia bình thần nói ra tin tức kinh thiên. Ta kinh hãi nhìn vương gia. Vương gia cười với ta: “Không cần kinh ngạc. Chính bản vương đã khiến hắn tức chết.”

“Người không biết, khi ta nói cho hắn biết tất cả kế hoạch, ta muốn đoạt đế vị Đông Dương, ta còn muốn đoạt con hắn, thì hắn trông kinh hãi đến mức nào.”

Đáng tiếc đã chậm mất rồi, dù hắn cố giết ta, nhưng lực bất tòng tâm rồi. Vốn ta còn tưởng có thể trì hoãn thời gian thái tử đăng cơ, nắm chắc thế cục trong tay đã. Đáng tiếc kế hoạch của bản vương lại bị hoàng hậu quấy nhiễu. Ngần tính vạn tính, lại quên mất hoàng hậu. Không thể nghĩ tới nàng lại quyết đoán như thế, một cuộc nói chuyện khiến ta sa lầy ở đó, tiến không được, lui cũng không xong.”

Ta chỉ lẳng lặng nghe, lẳng lặng mê muội nhìn nam nhân ta yêu. Lúc này, trên mặt hắn tỏa ra khí thế đứng trên thiên hạ, uy thế cai quản giang sơn, rực rỡ đến lóa mắt.

“Năm ngày sau Mẫn sẽ lên ngôi. Hiện ta chỉ còn cách đẩy binh tạo phản thôi. Có điều tên họ Công Tôn kia đã nắm binh quyền, lại có lời đồn hắn bí mật huấn luyện binh mã, khắp nơi tuyển người, muốn hắn trung với Mẫn, không phải là dễ.”

Thế nhưng theo tính tình của hắn chắc chắn sẽ đi đánh Dạ Ma quốc, khi đó cơ hội của ta sẽ đến. Chỉ cần có thể khiến hắn tách khỏi kinh thành hai tháng, ra sẽ nắm chắc phần thắng. Hai tháng sau, ta sẽ lên làm hoàng đế, có thể đoạt được Mẫn rồi!”

Tiếng vương gia càng lúc càng lớn, càng lúc càng đặc ý. Hân hoan trong ta phút chốc tan biến, bị thương lan tràn khắp lòng.

Vương gia a vương gia, Hợp Hoan chỉ mong có thể lưu lại một chút dấu vết trong lòng người. Để đến khi đó, người thỉnh thoảng có thể nhớ tới Hợp Hoan, Hợp Hoan đời này đã cảm thấy đủ rồi.

Không muốn để vương gia thấy gương mặt bị thương của ta, ta dụi mặt vào ngực vương gia, lại bị nâng cằm lên: “Người yên tâm, người đã tận tâm hầu hạ bản vương nhiều năm như vậy, bản vương sẽ không vứt bỏ người. Đến lúc đó ta nhất định sẽ phong Mẫn làm hoàng hậu, còn người phong thành quý phi được không?”

Ta tận lực diễn vẻ lẳng lơ hấp dẫn, vương gia quả nhiên cũng vui vẻ. Sau đó ôm ta ngủ sâu.

Nhìn gương mặt ngủ say của vương gia, nước mắt nhiều năm không cách nào rơi giờ yên lặng chảy ngang gò má, trái tim đau đớn lại có cảm giác hạnh phúc. Vương gia không muốn vứt bỏ ta! Nhưng mà vương gia, Hợp Hoan không có phúc hưởng rồi. Ngày người khởi binh thành công, thì cũng là ngày Hợp Hoan đã tiêu thất khỏi cõi đời này.

Tân hoàng đế đăng cơ, dân chúng hân hoan, khắp chốn mừng vui. Dù ở yên trong vương phủ không ra ngoài, ta cũng có thể cảm nhận được cảm giác vui sướng đơn thuần phía bên ngoài bức tường cao. Nhưng người trong vương phủ này, không thể cảm nhận được chút vui vẻ nào. Vương gia cả ngày cau chặt mày, thường cũng đến mấy ngày không trở về phòng nghỉ, chỉ ở trong thư phòng suy xét, bàn bạc.

Uy Dương công tử, hiện tại là Uy Dương công rồi, được hoàng thượng phong làm nhất đẳng Phiêu Kị đại nguyên soái, dẫn binh xuất chinh.

Nội tâm không khỏi thở dài, người ôn nhu như vậy, biết rõ đây là kế điệu hổ ly sơn của vương gia, lại bị trách nhiệm của mình phải rời xa kinh thành. Nhưng tâm tình vương gia cũng không thoải mái, hắn chỉ

còn hai tháng chuẩn bị, hiện giờ đang tranh đoạt từng chút thời gian với đại nguyên soái.

“Vương gia...” Nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, chỉ nhìn thấy vương gia hai tay nắm chặt, mắt nhắm nghiền, đang ngủ say.

Nhẹ nhàng bước tới, đặt chén trà trong tay xuống, nhìn bốn phía tìm áo khoác lông cừu, phủ tạm lên vai vương gia. Bỗng nhiên thấy trời đất xoay chuyển, bình tĩnh lại đã nằm trong lòng vương gia rồi. Vương gia cúi đầu một chút nhìn áo lông cừu trên người, tay đặt trên cơ thể ta, nét mặt nghiêm khắc, hai lông mày cũng nhíu lại.

Tâm thoáng chốc run lên, ta vội mở miệng: “Vương gia thứ tội, ta chỉ mang trà cho ngài, thấy ngài đang ngủ, sợ ngài lạnh nên mới lại gần bàn sách, muốn giúp vương gia...” Bàn tay trên người đột ngột vòng lấy, ôm chặt đến nỗi ta gần như không thở nổi, ngẩng đầu nhìn vào mắt vương gia, trên gương mặt tràn đầy nỗi tức giận không hề che giấu.

“Ta, ta thực sự không biết. Ta không hề cố ý. Ta không biết vương gia đang làm việc quan trọng, ta không được phép vào...”

“Người chỉ ăn mặc thế này thôi sao?” Giọng nói trầm thấp của vương gia cắt ngang lời ta.

Ta ngây ngốc nhìn hắn, không hiểu nổi ý vương gia.

Hai lông mày vương gia càng nhíu chặt: “Ta hỏi người trời lạnh như vậy mà người chỉ ăn mặc thế này thôi sao?”

Cúi đầu nhìn quần áo trên người, mấy mùa đông này ta vẫn ăn mặc như vậy. Bên trong chỉ có một lớp áo đơn, bên ngoài là áo ngủ hơi dày một chút, đều rất rộng, rất dễ kéo xuống. Bên dưới, cũng không có mặc quần, để vương gia có thể dễ dàng “sử dụng”. Gật đầu, trả lời câu hỏi của vương gia.

Vương gia bỗng nhiên kéo ta lại gần, khóa ta trong ***g ngực hắn, cầm đặt trên đỉnh đầu ta, đem áo lông cừu rộng thênh bọc lấy thân thể ta. Trong phổi tràn ngập mùi của hắn, một dòng nước ấm áp chớp mắt lan khắp tứ chi cơ thể, tràn ra khóe mắt.

Chớp chớp mắt, từ sau lần khóc đó, gần đây ta dường như muốn khóc bù cho những năm tháng kia hay sao, hơi một chút là sẽ rơi nước mắt, thật là xấu hổ.

“Hợp Hoan a, có đôi lúc bản vương cũng không biết nên đối với người thế nào bây giờ. Nếu không phải người ngoan ngoãn như thế, không phải người khiến người ta dễ thương yêu như thế, ta đã sớm vứt bỏ người rồi. Nhưng người quá nhu thuận lại khiến ta không biết làm sao cả. Mặc kệ thế nào, Hợp Hoan, ta nghĩ ta tạm thời sẽ không rời người đi.”

Yên lặng lắng nghe, trong lòng đầy cảm động. Hợp Hoan rõ thân phận của mình, rất rõ. Vương gia hiện không muốn rời xa ta, nhưng một khi vương gia đạt được mong muốn của người, đạt được người yêu thương, sẽ quên Hợp Hoan ngay thôi. Hợp Hoan cũng không có gì bắt mãi hết....

Những ngày bình đạm luôn qua rất nhanh. Chỉ chớp mắt, đại nguyên soái đã xuất chinh hơn nửa tháng rồi. Hơn nửa tháng này, vương gia hành động rất cẩn mật. Nhưng tối nay, vương gia đột nhiên hạ lệnh cho kẻ dưới quyền mở hai cửa đông tây, để bốn đội quân bí mật đóng ngoài ngoại ô vào thành, nổi dậy sớm hơn.

Trong thư phòng vương gia, đèn nền sáng trưng, những đại nhân trung thành với vương gia tập hợp đầy đủ trong đường, nghe vương gia phân phó. Bởi vì lần hành động này, liên quan đến tính mạng cả nhà bọn họ. Thành công thì một bước lên mây; thất bại, lao đầu vực thẳm.

Hội nghị trọng yếu cơ mật là vậy, vương gia lại đem ta vào phòng, ôm trong lòng. Mặc dù những người ở đây đều lộ ra ánh mắt khinh thường, nhưng không ai dám nói một lời. Xem ra, những kẻ này cũng chỉ biết nịnh nọt cầu vinh mà thôi. Vương gia sao có thể dùng họ củng cố vương quyền, làm hoàng đế tốt được đây?

Nhìn quần áo trên người, lại càng khiến ta sợ hãi. Sau buổi nói chuyện trong thư phòng hôm ấy, vương gia liền sai làm vô số quần áo ấm tinh xảo cho ta, không cho phép ta phơi hạ thân mặc áo choàng thùng thình như trước nữa. Ba ngày trước, còn đem áo lông chồn Bắc Cương tiến cống cho ta.

Lông chồn thực xinh đẹp, mềm mại vô cùng, trắng thuần như tuyết, không hề có một chút pha tạp nào, thậm chí từng sợi lông cũng ngắn dài đồng đều. Áo lông quý hiếm như vậy lại đem cho Hợp Hoan, không thấy đáng tiếc sao.

Nhưng vương gia lại kiên quyết muốn ta mặc.

Vương đại nhân người đầy mỡ là kẻ mở miệng trước tiên: “Vương gia vì sao lại bắt đầu sớm hơn dự định? Chúng ta chưa chuẩn bị hoàn hảo. Động binh lúc này, quá nóng vội rồi.”

Một người cường tráng mặc trang phục võ tướng cũng nói theo: “Đúng. Đại quân chia làm bốn đạo, sáu đạo trên đường, sức chiến đấu giảm đi đáng kể. Đợi thêm nửa tháng nữa, chúng ta có thể chuẩn bị tất cả rồi.”

Vương gia nhìn một lượt những kẻ trong phòng, trầm giọng nói: “Các người nói đều có lý. Nhưng qua nửa tháng nữa, Công Tôn Huân nhất định sẽ dẫn binh trở về. Đến lúc đó, toàn quân hợp nhất, chúng ta sẽ không có nhiều phần thắng.”

“Không thể nào. Quân đội không phải đang ở An Nhược thành giằng co với quân Dạ Ma sao?” Vương đại nhân thốt lên. Dù là mùa đông, nhưng trán hần lấm tấm mồ hôi. Theo ta biết, hần phụ trách tin tức, nếu lộ ra nhảm lẫn lộn như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt rồi.

“Lúc Công Tôn Huân đuổi người ta cài vào trong quân ra, ta đã biết có trá rồi. Hoàng đế vẫn để ta theo dõi chiến sự, chính là để khiến ta bất ngờ, hần cũng không phải kẻ dễ đối phó như vậy. Quan trọng hơn là, Dạ Ma quốc đến giờ không phải sứ giả đến.

Vì sao à? Khẳng định là do bị theo dõi, không muốn để ta biết tin tức thật sự. Thế nên ta liên tục phái người đi dò xét, nhưng không một kẻ nào quay về. Ba ngày trước, mới có kẻ liều mạng chạy về nói đại quân đang tập hợp ở U Du thành, Huân cũng sẽ đến đó ngay. Vậy nên ta mới quyết định, nhất định hôm nay phải khởi binh. Nếu không thì không kịp nữa rồi.”

Thì ra là vậy.... Mặc dù không tường tận những chuyện hành binh dụng tướng này, nhưng bên vương gia một thời gian, ta cũng hiểu được một chút.

Người của vương gia đều tướng quân của Uy Dương công vẫn còn ở An Nhược thành chiến đấu, bọn họ vẫn còn thời gian mà chuẩn bị. Ai ngờ Uy Dương công lại có thể dẫn Dạ Ma quân về U Du thành. Từ U Du thành về kinh đô, địa hình bằng phẳng, không gì che chắn, nếu U Du thành thất thủ, thì kinh thành khó giữ, có thể thấy đại quân Đông Dương đã đặt quyết tâm tử chiến đến cùng.

Mà Dạ Ma quân nếu vào đến U Du thành nhất định sẽ lo lắng về lương thảo, người kiệt sức, ngựa mệt mỏi, chỉ có thể mặc người ta làm gì thì làm. Vương gia đã đoán được trận chiến này Dạ Ma quốc nhất định thua, nên mới kiên quyết phát binh lúc này.

Quả nhiên, những người trong phòng đều nghiêm sắc mặt, gạt đầu hô vang.

“Triệu Du!”

“Có mặt tướng!” Hán tử cường tráng ban nãy đáp.

“Lần này công thành giao cho người.”

“Vâng!”

“Nhớ kỹ, không được phép tổn thương bệ hạ! Bằng không, đừng trách ta không khách khí!” Tay Ưu vô thức siết lại lại, nắm chặt lấy ta.

Ta cảm thấy đau đớn, nhưng chỉ vùi mặt trong lòng vương gia, nỗi đau thân xác có là gì so với nỗi đau trong lòng. Lúc này lòng ta đau như cắt. Qua ngày hôm nay nữa thôi, thì không lâu, Ưu sẽ đạt được điều mong muốn, thật mong hần có thể vui vẻ. Còn bản thân này, chỉ có thể mang thân xác nhơ nhuốc này về địa ngục.

Tĩnh táo lại, ta đã bị mang về phòng ngủ rồi. Ưu nâng cầm ta lên, nước mắt chưa kịp giấu đi liền bị hần phát hiện. Ưu ôm lấy ta nhẹ nhàng nói: “Sao vậy, thế nào lại khóc?”

Ta phô ra khuôn mặt tươi cười quyến rũ: “Không sao, chỉ là vừa có hạt bụi rơi vào mắt thôi.”

Vương gia yên lặng chăm chăm nhìn ta, rồi khẽ thở dài: “Không cần cười như vậy. Ta biết ngươi khổ sở, sợ ta vứt bỏ ngươi. Nhưng ta nói rồi, đợi đến ngày thành công, sẽ phong ngươi làm quý phi.”

Ta vội vàng lắc đầu: “Hợp Hoan không dám trèo cao đến vậy. Có thể hầu hạ vương gia ta đã rất thỏa mãn rồi, nào dám mong gì.”

Nghe những lời này của ta, vương gia mạnh mẽ ấn ta xuống, lột bỏ quần áo trên người hần, hôn ta.

Thân thể mẫn cảm lập tức có phản ứng, cảm giác nóng ran lan khắp toàn thân, ta lập tức ôm siết lấy hần. Nếu chỉ có thể bồi hần thêm mấy ngày, thì dùng mấy ngày này khiến hần hưởng thụ tốt nhất có thể, để hần thấy được đáng về đẹp nhất của ta. Để sau này, hần còn có thể thỉnh thoảng nhớ tới.

Nước mắt yên lặng rơi. Ta đưa hông, hút thật chặt lấy phần thân thể to lớn của Ưu. Hợp Hoan tối này cuồng dã chủ động, yêu mị mê người chứ?

Công thành đã được sáu ngày, vệ binh trong thành dù còn chống cự, nhưng đã vô lực xoay chuyển tình thế, bị vây lại một góc phía tây bắc. Sông hào bao vây hoàng thành ngày thứ tư đã bị vương gia chặn lại, đại quân trùng điệp vào hoàng thành, bắt đầu trận công thành thực sự.

Cũng phải nói, hoàng thành dù sao cũng là cung điện, dễ công khó thủ, dù có ngự lâm quân và cấm quân tinh nhuệ bảo vệ, cũng không trụ được mấy ngày. Chạng vạng ngày thứ sáu, góc nam thành đã bị phá, quân Lễ thân vương hùng hổ xông vào như trời long đất lở. Ưu đợi đã sáu ngày cũng không kiếm được xúc động, thay giáp trụ xong, theo Triệu Du vào hoàng thành.

Sau khi vương gia rời đi, cả vương phủ trong chớp mắt yên tĩnh lại, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió thổi. Chăm chú nhìn hoàng thành phía xa, nhưng nhìn thế nào cũng không xuyên thấu được lớp tường cao, không thấy được người đã thay đổi cả cuộc đời ta. Tháng ngày của ta, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Chậm rãi trở lại phòng, nhẹ nhàng ngồi xuống giường, quan sát tỉ mỉ tất cả. Trước mắt bỗng thấy xẹt qua ký ức trước kia. Những ngày bên cha mẹ yêu thương nuông chiều yên ả, ngày cha bệnh nặng, cảnh mẹ vất vả làm việc, những ác nhân siết nợ, lúc chạy trốn gian nan, cảm giác bất lực khi mẹ mất đi, sự sợ hãi ngày gặp Ưu, rồi thì được Dư thân vương sủng ái...

Tất cả như đèn kéo quân lướt qua một lượt, xuất hiện nhiều nhất, đương nhiên là gương mặt tuyệt đẹp như ngọc kia, có tức giận, có uy nghiêm, có dịu dàng, tất cả tất cả, đều khắc sâu trong lòng ta.

Phục hồi tinh thần, trời đã một mảnh đen kịt. Ưu chắc hẳn đã thành công rồi phải không. Ta đứng dậy, mở tủ, lấy y phục xinh đẹp nhất Ưu ban cho ta, một bộ vũ y trắng tinh khiết, cẩn thận mặc vào. Ngồi trước gương, chải đầu tử tế, thay đổi nét mặt, trang điểm, vẽ lông mày cho thật đẹp.

Trang điểm cẩn thận, lại lấy ra bạch lăng đã giấu kỹ bấy lâu, trèo lên bàn, đặt ghế lên, rồi lấy hai đoạn vải rơi xuống thả lại, làm thành một dây treo cổ tốt, rồi lần cuối nhìn về phía hoàng cung xa xôi.

Người nam nhân ta yêu, có lẽ lúc này đang âu yếm cùng kẻ khác. Chỉ cầu mong sau này, hần có thể nhớ đến trước kia, có một sinh mệnh nhỏ bé đã từng bên cạnh hần. Đưa cổ vào vòng dây vải trắng, cảm giác thật mềm mại, ta sẽ chết trong cảm giác ôn nhu này a.

Môi hé ra nụ cười xinh đẹp nhất, ta vung chân. Ghế bị đá ngã, lập tức cảm giác nghẹn thở mạnh mẽ ập đến. Phổi như bị thiêu đốt vô cùng khó chịu. Nước mắt không kiềm được mà rơi. Ưu, Ưu, giá như kiếp sau có thể gặp lại.... Ý thức lụi xa, bóng tối thăm thẳm kéo tới.

Vĩnh biệt, Ưu!

10. Chương 10

Chú thích:

(1): Biến động() chỉ có thể đoán là cùng nghĩa luyến đồng

(2): Thứ mai được nhắc đến là có màu đỏ, theo mình nhớ trông cũng giống đào, nhưng màu khác đào

(3),(4): Chí nhu, chí cương: Nhu là mềm cương là cứng. Chí nhu chí cương là cực mềm, cực cứng. Ý nói Bảo nhi tâm tính không chỉ dịu dàng dễ chịu, mà cũng rất cứng rắn. Hiện không tìm ra được từ nào đủ hay thay thế. Dấu sao cũng thấy hai cụm từ này dễ hiểu.

Vệ Ưu gần như bay trên đường vào hoàng cung. Vừa nghĩ đến chút nữa thôi có thể có Mẫn rồi, hân liên cao hứng đến run rẩy. Nhưng trong đầu lại chợt hiện ra hình bóng một người khác. Nhút nhát đấy, ngoan ngoãn đấy, nhưng lại chiếm lấy một vị trí vững vàng trong lòng hân.

Mạnh lắc đầu, muốn tống hình bóng kia đi. Người ta yêu là Mẫn, không phải một tên nam sủng! Vệ Ưu không ngừng tự nhắc mình.

Nhưng về muốn nói lại thôi của Hợp Hoan lại không ngừng hiện ra. Đôi con ngươi trong suốt chứa chan yêu thương, nhìn vào, có bao nhiêu xinh đẹp không nói nên lời. Vệ Ưu bỗng phát hiện cho tới giờ mình chưa từng vì Mẫn mà rung động bao giờ. Nhưng chỉ cần nhìn vào mắt Hợp Hoan, ngực sẽ có sự an lòng vui vẻ không thể nói lên được.

Nhưng vừa rồi, đôi con ngươi đó đây là ai oán, chúc phúc, còn có... tạm biệt!

Chợt cả kinh, Vệ Ưu nhất thời suy tư đến nỗi lưng một tầng mồ hôi lạnh.

Không thể nào, ta nhìn lầm rồi. Hợp Hoan vẫn rất ngoan ngoãn, hướng hồ ta đã nói với hân rồi, đợi sự thành, sẽ phong hân làm quý phi. Hân nhất định sẽ tiếp tục ở lại bên ta.

Gắng quên đi bất an trong lòng, Vệ Ưu tiếp tục đi về phía hoàng cung.

Khi hân tới hoàng cung, chung quanh vẫn còn đang giao chiến, nhưng người của hân rõ ràng đang chiếm thế thượng phong.

Vệ Ưu bước nhanh về hướng Dương Hoa cung. Dọc đường đi, xác cung nữ, thái giám nằm la liệt trên đất. Càng tiếng gần Dương Hoa cung, thi thể càng nhiều. Hân không khỏi nhú mày. Đến khi tới Dương Hoa cung, chỉ thấy tiếng ‘sát’ rung trời. Đại môn Dương Hoa cung đóng chặt, ngự lâm quân bên ngoài vây kín một mảng dây, người của Vệ Ưu đang đánh họ.

Mong rằng Mẫn không bị thương, Vệ Ưu lo lắng thầm nghĩ.

Quân lính thấy Vệ Ưu đến, càng bị kích động, liều mạng đánh vào Dương Hoa cung, muốn có thể mượn một kích này mà hưởng phúc, sau này một bước lên mây.

Ngự lâm quân bên ngoài Dương Hoa cung không ít, nhưng quân xếp theo hình vây cá, chỉ có những kẻ đứng ngoài cùng mới là những kẻ chiến đấu thực sự. Qua vài lượt, người của Vệ Ưu đã giải quyết xong hết thấy.

Xác chồng xác, máu trộn máu. Thềm đá trang nghiêm thánh khiết giờ nhuộm đỏ một màu máu.

Con mắt Vệ Ưu cũng phát đau.

Cuối cùng, kẻ cuối cùng còn chống cự cũng ngã xuống, con đường đã được dẹp sạch. Quân lính hợp lực xông lên, hai cánh cửa gỗ lim chạm nổi rồng bay tượng trưng cho quyền lực mở ra, Dương Hoa cung cứ như thế lộ ra trước mắt mọi người.

Tim Vệ Ưu đập nhanh hơn bình thường, hô hấp trong một chốc ngừng lại, hai bàn tay ướt mồ hôi. Vất vả nhiều như vậy, đợi đã lâu như vậy, ngày này cuối cùng cũng đến. Cảm giác hưng phấn chạy khắp cơ thể. Thế nhưng, trong hưng phấn lại có sự canh cánh không thôi, không cách nào vui sướng. Gương mặt Hợp Hoan lần nữa lại hiện lên trong óc.

Lắc đầu, điều chỉnh lại tâm tình của mình, hân chậm rãi tiêu sái tiến vào trong điện.

Trong đại điện rộng lớn, Vệ Mẫn dáng vẻ chỉnh tề, lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên long ỷ. Bên cạnh hân, thái giám tổng quản Hoàng Lâm và cận thị Tiểu An Tử sợ hãi đứng một bên. Phía trước, còn có một đội thị vệ, bội kiếm sẵn trong tay cảnh giác nhìn chằm chằm về phía cửa. Vệ Ưu gật đầu một cái, một nhóm quân ào tới, áp sát đội thị vệ.

Thị vệ thân cận của Vệ Mẫn đều là cao thủ đệ nhất đại nội, binh sĩ tầm thường sao có thể là đối thủ, nên hai bên giằng co một chút. Đáng tiếc hai tay khó địch lại bốn tay, hướng hồ đối phương lại gấp đến mấy lần, không lâu sau, một đồng thi thể cũng xuất hiện trong Dương Hoa cung, mùi máu tươi tràn ngập không trung khiến người ta không chịu nổi.

Vệ Ưu nở một nụ cười đắc ý.

Mẫn à, người cuối cùng là của ta rồi.

Vệ Ưu ra lệnh cho những kẻ còn lại lui khỏi điện, cũng đóng lại cửa lớn. Trong điện chỉ còn bốn người. Dù vậy, vẻ mặt Vệ Mẫn vẫn không một chút thay đổi.

Hắn chậm rãi đi về phía trước.

Đúng lúc đó, Hoàng Lâm nhào tới trước, ôm lấy chân Vệ Ưu: “Hoàng thượng mau đi. Sau điện còn có...” còn chưa dứt lời, kiếm đã xuyên qua bụng. Đá văng thân thể Hoàng Lâm vẫn bám lấy chân mình, định bước tiếp, Tiểu An Tử cũng liều nhào tới. Không biết tự lượng sức, Vệ Ưu thẳm nghĩ. Tiểu An Tử kia còn chưa kịp chạm đến hắn, kiếm trong tay đã đưa lên, xuyên qua ngực.

“Đừng!” Vệ Mẫn cuối cùng cũng ngăn cản, nhưng đã chậm mất rồi. Gương mặt vốn lạnh lẽo cũng hiện một tia đau thương, gương mặt phẫn nộ nhìn Ưu. Đôi mắt Vệ Mẫn sáng rực, trong suốt.

Tiến lại gần, Vệ Ưu vươn tay nắm lấy cằm hắn: “Đôi mắt thật mỹ lệ, luôn phát ra ánh sáng rất quật cường. Ta thích nhất, có lẽ chính là đôi mắt này... Người sao không trốn? Trong hoàng cung có mật đạo mà.”

Vệ Mẫn nặng nề nói: “Huân sẽ đến cứu ta.”

Vệ Ưu thoáng chốc phẫn nộ, một tay túm lấy hắn: “Người còn không rõ sao? Ta đã chiếm lấy trong này rồi. Ở đây không có Công Tôn Huân, chỉ có ta! Người đã là của ta rồi.”

“Nằm mơ!”

Không hề nghĩ ngợi, Vệ Ưu vươn tay đẩy ngã hắn, ép hắn ở dưới thân mình, vội vã hôn lên đôi môi đỏ mọng hắn đã mong ngóng bấy lâu, hai tay thô bạo xé bung long bào hoa lệ của Vệ Mẫn, lộ ra da thịt trong suốt.

Vệ Mẫn gặp chuyện bất thành linh như vậy nên hoảng sợ, không có nổi phản ứng gì. Đầu lưỡi Vệ Ưu vươn vào trong, hắn mới tỉnh ra, liều mạng giãy dụa.

Không, không được, Huân, người sao còn không trở lại, mau tới cứu ta...

Vệ Ưu hôn một cách cuồng dã, trên thân thể thuần khiết không tỳ vết của Vệ Mẫn lưu lại dấu vết. Nhưng, càng lúc, Vệ Ưu lại càng nôn nóng.

Không đúng, người ta đã mong chờ hơn mười năm, nhưng khi hôn lại không có lấy chút xúc động nào. Thân thể này không nên như vậy, phải là mềm mại, phải dụ hoặc, đôi mắt cũng không nên như thế kia.

Trong đầu, trong tim đều tràn ngập hình ảnh Hợp Hoan. Hợp Hoan khóc lóc, Hợp Hoan yêu mị, Hợp Hoan cuồng dã... Ánh mắt trước khi rời xa của Hợp Hoan lại hiện lên, bên tai vang đến tiếng gọi, Ưu, Ưu...

Một nỗi đau đớn không thể tưởng tượng ập đến con tim, đau đớn đến nỗi người ta phải thổ hồng huyết, cơn đau dường như có thật, giằng xé. Trong lòng tràn ngập hình ảnh Hợp Hoan. Không cách nào tránh né, không thể lừa mình dối người được nữa. Hình dáng đáng thương kia đã sớm chiếm lấy vị trí quan trọng nhất trong lòng rồi, chỉ là bản thân không dám thừa nhận mà thôi.

Thực sự quá nhục cười. Vệ Ưu, người là tên gốc số một trên đời, lại hao tâm tổn trí đi cướp đoạt thứ thực ra không ham muốn. Tên ngu ngốc....

Vệ Mẫn đau khổ nhắm mắt lại, cảm giác Vệ Ưu đang giày vò cơ thể mình, nước mắt không kiềm được chảy ra.

Huân, người sao vẫn không trở lại, tên gốc nhà người, xem ra chúng ta định sẵn vô duyên rồi.

Vệ Mẫn định cắn lưỡi tự sát, để tránh khỏi bị vũ nhục thêm nữa, trọng lượng đè lên người chợt biến mất. Mở mắt ra, Vệ Ưu vẻ mặt đau đớn ngồi một bên, mắt trống rỗng.

Chậm rãi ngồi dậy: “Người...” Vệ Mẫn mở miệng kêu.

Vệ Ưu quay đầu lại nhìn Mẫn, nhìn hình dáng lạnh lùng nhưng trong trẻo mỹ lệ, trong cổ họng bỗng vang lên tiếng cười quái dị, rồi dần dập như điên dại. Tiếng cười điên cuồng kia trong Dương Hoa cung âm u ngập mùi máu xao động, khiến kẻ khác kinh hãi. Vệ Ưu không ngừng cười, đến khi tưởng chừng sắp tắt thở mới dừng lại. Vệ Mẫn kinh hãi nhìn hắn, trong lòng đầy kinh ngạc.

Vệ Ưu lại tiếp tục cười, giống như màn cuồng tiếu vừa rồi không tồn tại. “Ta quả là kẻ ngốc, ha ha ha... Đến phút cuối cùng mới phát hiện ra, thứ ta liều mạng đoạt lấy lại không phải là điều ta muốn.”

“Người nói cái gì!” Vệ Mẫn ngạc nhiên nói. Hắn đã quên mất tình cảnh hôm nay, chỉ một lòng muốn biết tại sao Ưu lại thay đổi một cách kỳ quái như vậy.

Vệ Ưu quay lại nhìn Vệ Mẫn, một tay kéo hắn dậy, để hắn ngồi cạnh mình, giống như bằng hữu với nhau cười nói: “Người biết không? Khi ta lần đầu tiên trong ngự hoa viên trông thấy người, người một thân áo trắng, giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, ta tự nói với mình, chính là hắn, ta muốn hắn.

Ta từ nhỏ đã yêu người, ta vẫn cho là thế. Để có người, ta đã nỗ lực và cân nhắc rất nhiều. Để đạt đến mục tiêu này, ta cướp lấy quyền lực trong tay Dư vương. Thậm chí phải thích khách ám sát người, muốn diệt trừ Công Tôn Huân, giả họa cho Dư vương. Tất cả thời gian qua, ta chưa từng nghĩ đến việc bỏ cuộc.

Nhưng ta đã quên mất, con người có thể thay đổi, tình cảm kia đã sớm tiêu tan rồi, ta lại không hề phát hiện. Ta với người đã không còn yêu thương gì nữa, chỉ đơn giản là muốn chiếm lấy. Người ta yêu đã sớm bên cạnh ta, nhưng ta lại cho rằng hắn chỉ là thể thân cho người, thậm chí tùy tiện dấn vặt hắn, tùy tiện đem uất ức chịu từ người đổ lên hắn. Hắn lại không một lời oán trách, mặc ta muốn làm gì thì làm.

Vì sao ta ngu đến vậy, đến giờ mới phát hiện ra. Nếu ta thực sự yêu người, sao có thể đoạt được người rồi còn muốn giữ hắn bên mình, cho hắn địa vị gần người nhất. Ta là kẻ ngu số một trên đời.”

Vệ Ưu tuy là cười, nhưng trong mắt tràn đầy bi ai, cuối cùng, lệ không ngừng tuôn. Nước mắt chảy xuống với sự mất mát bi ai tuyệt vọng vô cùng lớn.

Vệ Mẫn nhìn Ưu như vậy, bỗng nhiên thấy sự căm ghét và hận thù với kẻ trước mắt hoàn toàn biến mất.

Nam nhân này, cũng là một kẻ phát điên vì tình, một kẻ đã luôn mơ hồ. Người hắn yêu, hắn là nam sủng kia rồi.

Đúng lúc đó, đám người mới xâm nhập hoàng cung đã ồn ào càng thêm ồn ào, bầu không khí dường như thay đổi. Một giáo úy từ bên ngoài điện đột nhiên xông vào: “Vương gia, không hay rồi. Nguyên soái Phiêu Kị đã dẫn người trở về. Hiện đã đánh vào cung, người của ta không chống được nữa rồi.”

Vệ Ưu thản nhiên nhìn hắn: “Người trước đi ra, kiểm lại nhân mã. Có chạy được cho bỏ chạy tất cả. Nếu không thể bỏ chạy, cho bọn họ đầu hàng.”

“Ag... Vương gia, này.... chúng ta vẫn còn có thể giữ tiểu hoàng đế này làm con tin mà...”

“Câm miệng!” Vệ Ưu quát, “Còn không nghe theo.”

“Vâng.”

Vệ Ưu đứng dậy, mặt quay nhìn Mẫn: “Ta thua, nhưng ta không hối hận. Bởi ta từ trước đến giờ đều sống thực tâm mình. Phản loạn là tội tru di cửu tộc, ta không cầu người tha cho ta. Nhưng ta mong người có thể tha cho Hợp Hoan. Hắn là kẻ bất hạnh, chuyện của ta không liên quan gì đến hắn.”

Trong mắt chợt phủ đầy ôn nhu, lại lắc đầu: “Quên đi. Nếu ta chết, hắn sẽ không chịu sống một mình.”

Vệ Ưu đứng dậy đi ra ngoài, Vệ Mẫn kinh ngạc nhìn hắn, dường như còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Cuối cùng đây là chuyện gì?

Vệ Ưu đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói với hắn: “Người cũng nên giữ chặt lấy. Hai người yêu được nhau không có dễ. Đừng giống như ta, đến khi không thể quay đầu mới hiểu đâu là thực tâm. Người nên thẳng thắn với Công Tôn Huân đi. Bằng không với cái tính chính nghĩa của hắn, dù yêu người đến chết cũng sẽ không phát hiện đâu.” Dứt lời, không quay đầu lại đi thẳng.

Người ngoài điện đều đã bỏ chạy. Tiếng chém giết bên ngoài cũng nhỏ dần. Đứng từ nơi tối cao trong hoàng thành nhìn ra xa, cảm giác chợt thay đổi hoàn toàn.

Hừ, cùng lắm cũng chỉ thế này mà thôi.

Sau đó, Vệ Ưu cười ngựa rời khỏi cung, chạy thẳng về Lễ thân vương phủ.

Hợp Hoan đang chờ ta, ta muốn nói với hắn, ta yêu hắn. Sau đó, cùng hắn trải qua những ngày hạnh phúc cuối cùng.

Không chờ ngựa dừng lại, Ưu đã nhảy từ trên lưng ngựa xuống, chạy vào phủ, thuận tay tóm lấy một nha hoàn: “Hợp Hoan đâu?”

Bị bộ dáng của Ưu dọa, tiểu nha đầu đáng thương lắp bắp nói: “Dạ, hình như vẫn ở trong phòng.”

Ưu thả cô bé ra, chạy vào phòng mình. Lòng đầy mong ngóng đẩy cửa, muốn nhìn thấy gương mặt kinh ngạc vui sướng của Hợp Hoan. Không hề nghĩ tới, bên trong gian phòng, bóng hình yêu dấu mặc vũ y xinh đẹp nhất của hắn, lơ lửng giữa không trung.

“Không!!!” Tiếng gọi sợ hãi vỡ ra, hắn chạy ào tới, vội vàng đỡ Hợp Hoan xuống. Thân thể còn ấm, nhưng hô hấp và nhịp tim đều không có.

“Người đâu! Mau lại đây! Mời đại phu tới, mời đại phu giỏi nhất. Mau!” Ưu hét loạn, cảm giác như tim mình dường như cũng ngừng đập rồi.

Vì sao, vì sao lại làm vậy, không phải đã nói sẽ chờ ta trở lại sao? Ta sẽ không phong người làm quý phi gì, ta chỉ muốn người là người ta yêu nhất trên đời, người ta yêu nhất trên đời này. Lẽ nào đây ông trời trừng phạt ta phụ tình người sao? Nếu thế lại sao lại cướp đi Hợp Hoan chứ.

Không được, ta còn chưa nói ta yêu người, người không thể chết được. Nếu chết cũng phải chết cùng ta, hạnh phúc mà chết đi.

Ta không cho phép người mang theo nỗi tiếc mà ra đi như thế, cô đơn độc hành cõi âm lạnh lẽo.

Ưu ôm lấy Hợp Hoan bế lên giường, lấy gối đặt dưới cổ hắn, không ngừng thổi khí vào miệng hắn. Đại phu tới ngay lập tức, lại còn kéo cả một đoàn tới, luôn chân luôn tay vội vã. Cũng may Hợp Hoan vừa tắt thở, Ưu đã cứu kịp lúc, chỉ chốc lát, nhịp tim và hô hấp bị gián đoạn đã khôi phục trở lại. Hợp Hoan sống lại rồi.

Trên ngực như có ngàn cân đá, khiến ta không thể thở nổi, cổ họng dường như đang có lửa thiêu đốt, đau đớn khó chịu. Đây là cảm giác khi xuống địa ngục sao? Dùng hết sức lực nhấc mí mắt nặng nề lên, ánh sáng đột ngột ủa đến, chói lòa đến phát bóng con người. Lẽ nào địa ngục cũng sáng sủa vậy sao? Trong không khí vương một mùi thơm nhàn nhạt, thật giống như trong phòng vương gia.

Một cánh tay thon dài mạnh mẽ bỗng nhiên ôm lấy ta vào ***g ngực ấm áp, bên tai vang đến vương gia đầy tha thiết: “Hợp Hoan, Hợp Hoan, người cuối cùng cũng tỉnh rồi. Vì sao, vì sao muốn bỏ ta lại. Ta giờ mới biết, ta yêu người. Phi thường yêu người.”

Lời vương gia quanh quẩn bên tai vài lượt rồi mới lọt vào trong đầu, khiến ta rất lâu vẫn không thể hiểu nổi. Ta ngây ngốc nhìn vương gia, lòng hỗn loạn. Vì sao vương gia lại nói như vậy, hắn hẳn nên ở cùng bề hạ mới phải, vì sao lại... “Thực sự. Ta thực sự yêu người. Đừng bỏ ta lại. Ta biết trước kia ta rất đáng giận, nhưng Hợp Hoan, hãy tha thứ cho ta.”

Vì sao vương gia đột nhiên lại nói yêu ta tha thiết đến chừng ấy? Nhất định là đang mơ rồi, Vương gia, vương gia làm sao lại yêu ta? Mặc dù trong lòng vô cùng vui vẻ khi nghe những lời ấy, nhưng mộng chỉ là mộng, không thể thay đổi được hiện thực.

Ta cố ép mình cứng rắn, dồn sức đẩy vương gia ra, tránh đi vòng tay ôm ấp quyến luyến kia, lui lại một góc giường cuộn mình lại, không dám nhìn vương gia. Đây là lần đầu tiên ta dám trái lời hắn, lần đầu tiên ta đẩy hắn ra. Không biết vương gia sẽ giận dữ đến mức nào.

Trong lúc ta còn miên man suy nghĩ, lại rơi vào vòng tay ấm áp của vương gia, bên tai, là thanh âm mềm mại của hắn. “Hợp Hoan, ngươi làm sao vậy? Hợp Hoan, ta yêu ngươi, ta thực sự yêu ngươi!”

Lắc đầu, ta nuốt lại tiếng khóc muốn tràn ra miệng, nặng nề nói: “Hợp Hoan tạ ơn vương gia ưu ái. Hợp Hoan không dám...” Nhưng lời còn lại bị một hồi lay động cắt đứt, liền sau đó, môi chợt có cảm giác ấm nóng, mềm mại, nhưng có sự kiên quyết không cho phép chối từ.

Ta vô cùng kinh ngạc mở to mắt, gương mặt vương gia gần ngay trước mắt. Tim đập nhanh, mắt nhòe nước. Đã nhiều năm như vậy, dù đã cùng vương gia giao hoan vô số lần, nhưng chưa từng được hôn.

Đầu lưỡi vương gia linh hoạt len vào trong miệng, mềm mại nhưng cương quyết đảo trong miệng ta, sau đó cuốn lấy ta. Ta chỉ có thể ngây ngốc yên ở đó, ngây ngô đáp lại. Trong mũi đều là mùi vị của vương gia, nước mắt, cuối cùng cũng rơi.

Vương gia tách ra, tay giữ chặt vai ta, ép ta ngẩng đầu lên.

“Hợp Hoan, nhìn ta! Nhìn vào mắt ta! Ta yêu ngươi! Thực sự thực sự yêu ngươi!”

Qua lớp nước mắt mờ ảo, nhìn khuôn mặt lo lắng của vương gia, ta lần đầu tiên chân chính nhìn thẳng vào mắt vương gia, đôi mắt đầy một thứ tình cảm chân thành tha thiết, thứ tình cảm đó ta đã rất quen. Trước đây ta vẫn luôn lảng lẽ nhìn vương gia như vậy, đó là ánh nhìn chỉ riêng kẻ đang yêu mới có. Nước mắt cuộn cuộn chảy, lòng ta đã tin, không một chút hoài nghi, tin tưởng vương gia, tin tưởng người ta yêu, ta không nhận được òa khóc nhào vào lòng vương gia...

Vương gia giúp ta uống thuốc, sau đó yên lặng ôm ta nằm trên giường, bầu không khí hạnh phúc yên tĩnh bao quanh chúng ta, ta nghe tiếng trái tim mình đập từng nhịp vững vàng vui sướng.

“Vương gia, hoàng thượng...” Tuy rằng không muốn phá vỡ bầu không khí hài hòa ấy, nhưng ta quá sợ khoảnh khắc tốt đẹp này chỉ là một giấc mộng, nếu ta ngủ mê quá lâu, tỉnh mộng sẽ không chịu nổi nữa. Ta còn đang dồn quyết tâm, đôi tay quanh thân mình đã lâu siết chặt thêm. Thanh âm trầm thấp của vương gia vang lên bên tai, hắn bình tĩnh kể lại màn chiến đấu kinh tâm động phách vừa qua. Nghe giọng nói nặng nề của hắn, những hình ảnh được kể hiện lên sống động...

Tuy rằng không tận mắt chứng kiến, nhưng nghe vương gia bình tĩnh kể lại, ta phảng phất như thấy được máu chảy như nước đỏ trên những bậc thang cẩm thạch hoàng cung, xác chết phủ kín mặt đất, thân thể không nhận được run lên.

Cái ôm ấm áp thêm sát gần, đưa ta vào lòng, đôi tay thon dài không ngừng vuốt dọc sống lưng, xoa dịu ta. Cứ như vậy, vương gia bình thản kể lại tất cả như chẳng khác gì một màn hí kịch.

Nghe đến cuối cùng, giọng vương gia lại lần nữa nỉ non bên tai ta: “Hợp Hoan, ta yêu ngươi, Hợp Hoan, ta yêu ngươi... Hứa với ta, không bao giờ uống phí bản thân nữa. Ngươi không biết khi ta chạy vào phòng những tưởng muốn nói cho ngươi biết ta yêu ngươi, lại thấy ngươi lơ lửng giữa không trung đã chịu cảm giác tâm can vỡ nát như thế nào đâu. Ta sợ, ta sợ không thể nói cho ngươi biết ta yêu ngươi... Khi đó...” Nước mắt lần thứ hai cay nồng trong mắt, chảy ướt khuôn mặt.

Ta chôn mình vào vòng tay vương gia, khóc lớn lên: “Ta là Bảo nhi, ta là Bảo nhi, gọi Bảo nhi đi, nói ngươi yêu ta...”

Cái ôm càng thêm chặt, tiếng nỉ non bên tai càng tha thiết: “Bảo nhi, Bảo nhi, Ta giờ mới biết bảo bối của ta tên Bảo nhi, Bảo nhi, ta yêu ngươi, ta yêu ngươi, Bảo nhi...”

Cái tên đã lâu không được nghe càng khiến nước mắt ta chảy ào ạt, ta hóa ra còn có thể lại nghe có người gọi ta Bảo nhi, còn có thể nghe cái tên khiến ta thấy mình được yêu thương lần nữa...

“Vài ngày nữa ta sẽ bị xử tử. Ngươi có nguyện ý theo ta không?” Vương gia nặng nề hỏi.

Ta kiên định gật đầu. Ta đã có được điều mình hằng mong muốn, có thể theo hắn, dù thế nào ta cũng không sợ.

“Kiếp sau, chúng ta sẽ lại ở bên nhau. Ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi, đền lại tội lỗi kiếp này của ta, bù đắp tình cảm ta thiếu của ngươi.”

Mấy ngày sau đó, chúng ta rất hạnh phúc, rất hạnh phúc. Dù dùng bao nhiêu từ ngữ, cũng không đủ miêu tả hạnh phúc của ta lúc này.

Mỗi sáng sớm, chúng ta đều tỉnh dậy trong ánh mặt trời, sau đó trên giường thân cận, hôn đến tràn đầy tình cảm. Sau đó chúng ta ngồi trong hoa viên hưởng thụ ánh nắng Đông Dương, nghe vương gia kể đủ loại truyền kỳ thú vị trên đời.

Buổi tối, chúng ta ngồi lại trong thư phòng vương gia. Vương gia dạy ta thi từ, dạy ta họa tranh, dù thời gian rất ngắn, cái gì cũng không học thành, nhưng chúng ta đều thỏa mãn. Thế nhưng vương gia vẫn có điểm tiếc nuối. Bởi ngoài phủ tầng tầng lớp lớp binh lính nội bất xuất ngoại bất nhập, vương gia không có cách nào đưa ta đi dạo chợ đêm, lên núi ngắm tuyết.

Ta không hề để tâm, dù kiếp này vô duyên, thì chúng ta vẫn còn kiếp sau, còn đời đời luân hồi.

Những ngày hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi.

Ngày hôm đó chúng ta đang ở trong hoa viên, hoàng thượng và nguyên soái tới Lễ thân vương phủ, cùng đi, còn có hai cỗ quan tài.

“Người cuối cùng cũng tới rồi. Chuẩn bị giết ta sao?” Vương gia ôm chặt ta, bình tĩnh hỏi.

Trong lòng vương gia đã không còn gì nuối tiếc, chỉ là không cam lòng không thể cứu tính mạng ta, đành để ta theo bởi hấn xuống địa phủ. Biết được tâm ý của hấn, ta cười hôn phớt môi Ưu. Chỉ cần có thể ở bên vương gia, ta cái gì cũng không sợ. Chỉ tiếc thời gian hạnh phúc quá ngắn ngủi, mong kiếp sau ta vẫn có thể gặp vương gia.

Hoàng thượng lấy ra một bình sứ, “Đây là Hạc Đỉnh Hồng cực phẩm. Ưu, ta giờ cho ngươi một cơ hội. Nếu người có thể đổ bình hạc đỉnh hồng này vào tên biển đồng này, ta sẽ tha cho ngươi. Thế nào, dùng mạng của một tên biển đồng(1) đổi lấy mạng ngươi, tuyệt đối đáng đó.”

Vương gia còn có cơ hội sống! Một niềm vui sướng thật lớn ập lấy ta.

Con mắt vương gia lóe lên, nắm chặt lấy tay ta: “Không được gọi Bảo nhi như vậy, hấn không phải biển đồng của ta, mà là người ta yêu nhất. Nếu có thể dùng mạng hấn đổi lấy mạng ta, vậy cũng có thể dùng mạng ta thay cho hấn phải không?”

Ta thất kinh, lập tức hét lớn: “Không! Để ta chết đi! Nếu có thể dùng mạng ta thế mạng ngươi, thì đừng do dự nữa! Ta đã rất thỏa mãn rồi. Có thể được người yêu là hạnh phúc lớn nhất của ta. Cứ để ta chết như vậy đi. Để đổi lấy mạng ngươi thì cái mạng này hoàn toàn đáng giá! Hoàng thượng, đưa độc được cho ta. Ta tự mình uống, được không!”

“Bảo nhi!” Vương gia kéo ta lại, “Không được làm chuyện điên rồ! Ta không cho phép ngươi lấy mạng mình thế cho ta. Nếu ngươi chết, ta sẽ lập tức tự sát!”

“Không! Không thể. Người sao lại cố chấp như vậy! Đừng do dự nữa. Hoàng thượng đã khó có thể cho ngươi cơ hội!” Nói xong, giằng ra khỏi tay vương gia, vọt tới trước mặt hoàng thượng: “Hoàng thượng! Van cầu người! Ta xin dùng cái mạng này để đổi lại cuộc sống của Ưu. Xin đưa độc được cho ta!”

“Ngươi muốn nhưng ta lại không muốn! Ta nói rồi, Ưu phải tự tay cho ngươi uống!” Hoàng thượng lạnh lùng cự tuyệt.

“Mất! Thôi đi! Ta sẽ không làm, ngươi mau xử tử ta đi!” Vương gia tức giận.

“Ưu! Đừng như vậy. Người mau cầm lấy bình Hạc Đỉnh Hồng đó đi! Có thể chết trong tay ngươi, ta cao hứng mà.”

Ta lần nữa xông tới trước mặt hoàng thượng, đoạt lấy bình sứ. Vương gia hoảng hốt vươn tay muốn giật lấy. Nhưng hấn không biết, ta chỉ chờ hấn làm vậy. Ta dùng toàn bộ sức lực giữ lấy tay vương gia, đem chất lỏng trong bình đổ vào miệng.

“Hoàng thượng, hấn đã tự tay làm. Ngài nhất định phải giữ lời!”

Chất lỏng lạnh lẽo lọt qua cổ họng ngọt, vị Hạc Đình Hồng cũng không tẻ chút nào. Khí lực trong chớp mắt đã tan biến, ta chỉ có thể vô lực ngã xuống. Thế nhưng cơ thể lại không có chút cảm giác khổ sở nào, chỉ là muốn nói cũng không nói được.

“Bảo nhi!” Vương gia hét lớn, ôm chặt lấy thân thể mềm nhũn, dùng cặp mắt phần nộ nhìn hoàng thượng: “Người thỏa mãn chưa! Ta sẽ không cầu người tha ta. Bảo nhi, chờ, ta đến tìm người!” Dứt lời, vương gia rút con dao vẫn giấu dưới giày, đâm vào ngực mình.

Ta hoảng hốt, nhưng vô lực ngăn cản rồi...

“Keng!” Tiếng kim loại va vào nhau chói tai. Con dao vương gia cầm bị trường kiếm trong tay nguyên soái đánh bay. Hoàng thượng lại đứng một bên cười lớn. Sức lực trong chớp mắt đã trở lại, ta nhào tới bên vương gia: “Ưu, Ưu, người có sao không? Người có sao không?”

Vương gia ôm chặt ta, tay run lên, mơ hồ nhìn hoàng thượng.

“Thật là, Ưu, người hóa ra cũng có vẻ mặt này, thực quá buồn cười! Có cần quyết liệt như vậy không, thực đáng sợ! Chỉ là một chút mê dược khiến người ta mất đi tri giác thôi, không cần lo lắng.” Lúc này hoàng thượng dựa vào người nguyên soái, cười muôn phần xinh đẹp.

Đến khi có thể đứng lại bình thường, hoàng thượng thu lại biểu tình vừa rồi, nghiêm túc nói với vương gia: “Ưu, chỉ bằng phần tình ái này của người, ta nguyện ý tha cho người!”

Chúng ta mừng rỡ đến không nói nổi.

“Nhưng, người dù sao cũng là phản tặc, ta không thể công khai tha cho người được. Thế nên, khi ta bước ra khỏi nơi này, Lễ thân vương cũng chính thức biến mất khỏi thế giới.

Từ nay về sau, người không thể tiếp tục sống ở Đông Dương. Ta sẽ sắp xếp đưa các người đến Tây Vực, ở đó mai danh ẩn tích. Rời xa vinh hiển, rời xa quyền thế, chỉ là một người dân bình thường. Người nguyện ý chứ?”

Vương gia nhìn ta, kiên định nói với hoàng thượng: “Ta nguyện ý!”

“Bảo nhi, sau này ta sẽ không còn là vương gia nữa. Chúng ta chỉ có thể phiêu bạt bên ngoài thôi.”

“Ta không sợ. Chỉ cần bên người, ta cái gì cũng không sợ!” Trong lòng chỉ có sung sướng.

“Tốt lắm! Giờ các người trốn trong quan tài này. Ta sẽ nói với bên ngoài, hoàng thượng khoan nhân, cho các người táng ở hoàng lăng. Bởi vậy, quan tài các người sẽ ở trong cung chín ngày. Khi đó, ta sẽ để các người đi.”

Chúng ta bị giật xóc trong quan tài một đường dài, cuối cùng cũng dừng lại.

Tuy ta và vương gia không ở cùng một chỗ, nhưng trong tay giữ chặt ngọc bội vương gia đưa cho, trong lòng ta tràn ngập hi vọng, không một chút sợ hãi.

Chỉ đợi trong quan tài, không cách nào biết thời gian đã qua bao lâu. Dần dần, ta bắt đầu lo lắng. Đến khi lòng ta sắp bị lo lắng thiêu rụi sạch, thì bên ngoài có tiếng ồn, chốc lát sau, quan tài đóng chặt được mở ra, một đôi tay ấm áp ôm lấy ta, gương mặt lo lắng của vương gia hiện ra trước mắt. Cách đó không xa, nguyên soái đứng nhìn chúng ta mỉm cười.

“Đây là thông quan văn điệp, còn có ngân phiếu một nghìn lượng, cũng đủ cho các người sống như vương hầu hai năm. Có điều đây cũng không phải kế lâu dài, các người tự mình lo lắng đi là hơn. Nơi này còn có một ít quần áo binh dân và thuốc đi đường. Ta đã sắp xếp, các người sẽ theo thương lái đến Tây Vực. Trong đoàn không có người quen biết các người. Hiện giờ theo ta ra ngoài.”

Vương gia không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm người kia rồi nghẹn lời nói: “Vì sao? Ta đã hại chết...”

“Chuyện quá khứ không nên nhắc lại nữa, ta cũng nỗ lực quên rồi. Lễ thân vương, người cũng là một người tài, ta tin tưởng dù Tây Vực là đất khổ hàn, người cũng sẽ làm nên. Tự thu xếp đi. Đi nào...”

Ba tháng sau, ta và Ưu đứng ở Ngọc Môn Quan. Cuộc sống của chúng ta nơi tái ngoại, đã sắp bắt đầu rồi... Tuy không biết sắp tới có điều gì chờ đợi, nhưng ta biết, chỉ cần hai người chúng ta ở bên nhau, sẽ chỉ có hai chữ, đó là hạnh phúc.

Một hạnh phúc rất giản đơn.

Trời tang tảng sáng, thảo nguyên yên lặng một màu xám tro như bị tẩy rửa, dần dần hiện màu xanh mượt mềm mại. Dải mây trôi lững lờ phía xa bị mặt trời miến cường vươn lên phủ một vòng vàng óng ánh, thật giống như một sợi dây chuyền vàng, phản chiếu trên mặt hồ yên ả như ngọc thạch.

Gió rất lạnh, pha lẫn hương cỏ chỉ nơi tái ngoại này mới có, ngọt thơm, mát mẻ sạch sẽ đến nỗi có thể gột đi hết vẩn đục trong lục phủ ngũ tạng. Đây gió mát, đây thanh khiết, đây sóng cỏ nhấp nhô cuốn ra xa xa, không một chút nhơ bẩn, trời đất phẳng phất như chỉ còn duy một màu xanh thuần khiết.

Ưu dựa vào giường, gió sớm lướt qua hồ Yên La xuyên qua song cửa, nhẹ nhẹ vuốt ve trên mặt vô cùng thoải mái.

Tay kéo thăm lên một chút, che lại đầu vai như tuyết trắng của người trong lòng. Cho dù động tác rất nhẹ vẫn khiến ái nhân giật mình, cái mũi xinh xắn cau lại, cổ họng phát ra tiếng mơ hồ nhỏ nhỏ như mèo kêu, rồi đưa mái đầu mềm mại dụi vào ngực mình.

Có lý nào lại đẩy ái nhân ra đâu? Ưu nhẹ nhàng cười, kéo Bảo nhi vào sát hơn, dùng cữ chỉ còn dịu dàng hơn cả gió xuân gạt sợi tóc trên trán người yêu. Sợi tóc mềm mịn như tơ lụa, tưởng chừng chỉ cần không cẩn thận là sẽ đứt mất. Người trong lòng cũng vậy, mềm mại như nước, ôn hòa như suối trong, không như sông lớn cuộn cuộn chảy, nhưng lại khiến người ta khó có thể quên được sự tồn tại của hẳn.

Ưu khẽ thở dài, đuôi mày đầy mắt tràn đầy yêu thương cưng chiều. Cũng tài thật, nghĩ mà xem, đường đường Lễ thân vương như hẳn lại thua bởi con người nhỏ bé dịu ngoan đến ai cũng phải yêu mến này, dù vậy... hẳn vui lòng cam chịu.

Mái tóc dài tán loạn, da thịt trong suốt từng chút hiện lên trong mắt, đầu tiên là vàng trán sáng lạn, hai mắt nhắm chặt, rồi đến mũi ngọc trắng tấp.

Ngón tay bắt giắc vươn ra, vẽ theo những đường nét mềm mại. Đang mơ sao? Đến khi đầu ngón tay chạm được vào da thịt non mịn, cảm giác không thực trong lòng mới lắng xuống.

Mi mắt Bảo nhi hơi rung lên, hai làn lông mi cong dài rung động như cánh bướm, đáng yêu đến muốn cắn thử một cái. Đầu ngón tay lướt trên con mắt nhắm chặt, còn ai rõ hơn mình, dưới lớp mi này, là một đôi con ngươi trong sáng đến nhường nào.

Mỗi sáng sớm, nhìn đôi mắt ấy chậm rãi mở ra, nhìn đôi con ngươi mê hồ dần thanh tỉnh, nhìn đôi mắt trong suốt như nước suối phản chiếu hình ảnh bản thân, sự sợ hãi trong lòng mới có thể lui tan, bị trấn áp vào một góc dưới đáy lòng không dám chạm tới.

Môi cánh hoa mềm mại cong lên, Bảo nhi nhất định đang có giấc mơ đẹp. Ưu cúi người hôn xuống vàng trán sáng lạn của Bảo nhi, ngủ ngon nhé! Người ta yêu nhất, chỉ cầu giấc mộng của người không có bi thương, không chút nước mắt.

Mười năm, có thể quên bao nhiêu chuyện cũ?

Mười năm, có thể thay đổi bao nhiêu số phận?

Ưu chỉ biết, mười năm ngắn ngủi, khiến hẳn từ thân phận vương gia hiển hách biến thành chủ đồng cỏ giàu có nhất nơi Tây Vực. Thân đầy mùi tiền bản tiện, nhưng lòng đầy vui vẻ, không cần giống những ngày trong cung triều lo lắng người lừa ta gạt, đấu đá mỗi ngày, ngày ngày mở mắt, là có thể thấy người yêu thương nhất, còn có chuyện nào đáng để sung sướng hơn đây?

Ưu nhìn sắc trời sáng dần ngoài cửa sổ, mây tản rồi tụ, tụ rồi tan. Mười năm trước, xa xôi như cách một kiếp người...

Nếu như không gặp Mẫn, nếu gặp người mỹ lệ như tuyết kia, có lẽ... sẽ không gây nên những chuyện điên cuồng như vậy. Chỉ là có bao nhiêu nếu, cũng rõ ràng một điều, dù được làm lại từ đầu, cũng không chán chừ rơi vào ma chướng kia.

Vẫn còn nhớ rõ, ngày đó Mẫn an tĩnh đứng trong bụi hoa, người chung quanh qua lại, tạp âm ầm ĩ. Quanh Mẫn lại thủy chung một mảng thanh tĩnh, da thịt trắng nõn chẳng khác ngọc thượng đẳng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khó có thể dùng từ ngữ hình dung, từ đầu tiên xuất hiện trong đầu là “tuyết”.

Không phải tiết đại tuyết như lông ngỗng bay đầy trời không cách nào kìm hãm, mà là tiết sơ tễ của Đông Dương, hàn mai(2) từng đóa đỏ tươi hòa với ánh bạc tinh tế sắc nét, uyển chuyển đa tình lại không nhu nhược, là một khí chất cao ngạo băng hàn.

Đôi mắt như thu thủy mát lạnh gặp ánh mắt bản thân, biết rõ đó chỉ là một cái nhìn vô tình thoáng qua, nhưng lại tình nguyện tin ngày hôm đó hai người mắt đã giao nhau.

Mẫn, Mẫn, như phát điên thì thảo cái tên mình mê luyến đến khắc vào tâm khảm, ánh mắt bất giác đuổi theo bóng tuyết, dùng hết sức lấy lòng người ta, ngay cả chính bản thân cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Giờ nhìn lại thiếu niên nhiệt huyết ngày đó mà không khỏi kinh ngạc giật mình, mưu toan tính toán, hùng tâm tràn ngập ngày nào đã không còn, hôm nay chỉ còn lại một người bình thường khát vọng có được ái nhân mà thôi.

Đã từng nghĩ, nếu Mẫn làm hoàng đế, bản thân chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện làm tôi trung của hắn. Trong triều vẫn có những lời đồn đãi thái tử quá mức tùy hứng. Một lũ nói bậy! Vị đại thần đó cuối cùng thế nào? Đã không còn nhớ được! Dù sao những kẻ chết bởi tay mình đã là hằng hà sa số, thêm bớt một người có quan trọng gì đâu.

Thế nên hắn làm hết mọi việc, chỉ cho Mẫn xem mà thôi, chỉ cần Mẫn thấy mà thôi. Vẫn hằng tin tưởng, cứ tiếp tục như vậy, đến một ngày nào đó Mẫn sẽ hiểu mình là thực tâm. Không cần vội vã, nói thủ đoạn, có kẻ nào ở Đông Dương này thắng được hắn.

Từng có người nói, số phận không công bằng. Điều xấu một khi đã tới, thì dù người có là quý tộc dòng dõi thiên hoàng, cũng không trốn được. Chỉ tiếc, khi hiểu ra thì đã quá muộn, sa lầy quá sâu rồi. Kiêu ngạo che mắt, cho rằng chỉ cần không nhìn thấy thì tất cả đều tốt đẹp. Nực cười quá, ngu xuẩn quá.

Chưa từng nghĩ đến, một người cao quý, lạnh lùng chẳng khác gì tuyết như Mẫn, lại có thể kiêu mị làm nũng với một nam nhân nào đó.

Hung hăng nhìn chằm chằm họ, Mẫn sóng mắt lưu chuyển, dáng điệu sinh động, một bức mỹ nhân đồ tuyệt đẹp. Người đẹp cảnh đẹp, lại hóa thành một cây dưa, chậm rãi bào mòn trái tim.

Miệng có vị tanh tanh giòn ngọt, vị chẳng khác nào sắt gỉ. Căng mắt ra, không cho phép bản thân chớp mắt một cái, lưu lại hết cử chỉ hai người kia, lưu lại hết từng lời từng chữ nghe được vào đáy lòng. Cuối cùng cũng rõ về đồng tình thương hại loáng thoáng trong mắt tâm phúc là chuyện gì.

Thật muốn khóc lớn, nhưng cổ họng lại khô như sấp, ngay cả hít một hơi cũng khiến ngực khó chịu. Thương hại, đồng tình, Vệ Ưu hẳn lẫn lộn bấy lâu sao lại đến nông nỗi này. Vì Mẫn, hắn mất cả tôn nghiêm, vì Mẫn, hắn bỏ cả hùng tâm. Đến nông nỗi như vậy, dù là sắt đá cũng phải động lòng. Nhưng Mẫn, cái con người như băng tuyết kia lại không chút mềm lòng.

Một cảm xúc đen đúa lạnh lẽo mang theo hơi máu bắt đầu xuất hiện. Khóe miệng mong lên, như cười, lại tựa như không.

Bầu trời sáng rực chiếu rọi, không một gợn mây, nhưng mắt hắn chỉ một màu xám lạnh lẽo.

Nhập ma thành ma, chỉ trong chớp mắt.

Ngồi trong xe, gối ôm lớn mềm mại nhu nhuyến cùng không giúp hòa hoãn lại nỗi bức bối trong lòng, chỉ muốn một đao giết Mẫn. Suy nghĩ đầy oán hận, nhưng dù trong lòng hận Mẫn đến tận xương, cũng không tưởng tượng ra đáng dấp Mẫn nhiễm đầy máu đỏ rồi ngã xuống. Giết người không khó, nhưng giết một thái tử thì rất phiền phức, tuy không phải không làm được.... chỉ là....

Chậm rãi nhắm mắt lại, nghe tiếng bánh xe lộc cộc, những người bán rong rao vang...

Ma xui quỷ khiến, đưa tay nhắc rèm lên... Lọt vào trong mắt, một đôi con người thật trong sáng...

Trong đám người, thiếu niên cúi đầu quỳ, sau lưng cắm một cây cỏ, bán mình táng mẫu sao? Chuyện như vậy hàng ngày không gặp nhiều.

Dừng xe ngựa, dáng vẻ hẩn đập vào mắt, gần như đã bật kêu lên, trên đời sao lại có người giống nhau như vậy, mỹ lệ không khác mấy may, chỉ duy đôi mắt kia là khác biệt.

Mẫn lạnh lẽo vô tình, không để trong lòng bất cứ điều gì. Mà người thiếu niên này, tựa như đôi mắt của một đứa trẻ sơ sinh, trong suốt sạch sẽ đến nỗi chỉ cần liếc qua là có thể xuyên thấu.

Thế nên đã đem thiếu niên đó về phủ.

Tắm rửa thay y phục xong, thiếu niên nhút nhát đứng trước mặt, thực là một đứa trẻ đơn thuần khả ái. Cười quyến rũ, thiếu niên lập tức có vẻ mê man. Kéo vào trong lòng, thân thể gầy yếu tuy rằng cứng nhắc, nhưng không có một chút phản kháng.

Đêm hôm đó, bản thân đã tận hưởng. Hải tử kia có một thân thể mê người tuyệt vời, mặc dù đã thường thức vô số mỹ nhân, nhưng cũng không có được tư vị mê hồn như vậy. Xong việc, đứa nhỏ đó đã sớm hôn mê, dịch trắng man theo tơ đỏ từ hạ thân chảy ra, dính đầy trên giường hỗn độn.

Thực đáng thương. Ý nghĩ này chỉ lướt qua như một tia chớp, dấu sao làm một tên nam sủng vẫn tốt hơn làm ăn mày nhiều chứ? Không chút so dự, rời giường, rời xa món đồ chơi một phút cao hứng mà đem về này.

Những ngày sau đó công việc bận bịu, đơn giản vì muốn đạt được điều mình muốn, thì không thể ngừng tranh giành quyền thế. Tạo ra một bàn cờ thật lớn, dùng tính mệnh ra chơi đùa. Bận rộn có thừa, nhưng vẫn luôn nhớ tới nam hài hèn mọn kia. Sủng hạnh hẩn, dạy cho hẩn những kỹ xảo, đơn giản chỉ vì sau này cần dùng đến.

Mục tiêu thứ nhất trong trò chơi là Dư thân vương.

Trên bàn cờ một thời gian, cố muốn cười ra tiếng, một người vững vàng như thế không có loại ham mê không thể nói ra miệng này. Không chút chần chừ, trong đầu ta hiện lên thân ảnh một người.

Một lần gọi hẩn đến bên giường, đứa nhỏ được ban tên Hợp Hoan kia. Cái tên hương sắc diễm tình, thật hợp. Đó là khi nhìn hẩn giãy dụa thân thể tuyết trắng xinh đẹp, chợt thốt ra, cũng không quan tâm cái tên đó có vô tình bao nhiêu.

Ta nói kế hoạch cho hẩn nghe. Không ngoài dự đoán, đôi mắt trong suốt kia kinh ngạc, không tin nổi, rồi bị thương. Trong lòng cười nhạt, chỉ có đứa nhỏ Hợp Hoan đơn thuần khả ái này mới cho rằng ta không hay biết. Khi nhắm mắt, khi thư thả, luôn có một đôi mắt từ phía xa trông theo.

Sao có thể không biết tình cảm nồng đậm trong đôi mắt đó là gì, chính mình cũng từng nhìn Mẫn như vậy mà! Bi ai của kẻ nỗ lực bày tỏ chân tâm, mà trước người mình thực tình nỗ lực vì mà vứt bỏ cả tôn nghiêm.

Hợp Hoan nhẹ nhàng gạt đầu, ngón tay mảnh khảnh giấu lại dưới chăn.

Đứa nhỏ ngu ngốc, thật không biết sẽ đi làm gì sao? Ta lại không đành lòng rồi. Nhìn hẩn ngơ ngạo trèo xuống giường, đi từng bước tập tễnh ra ngoài. Nếu là Mẫn, sẽ không lùi bước như vậy. Không, nếu là Mẫn, tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện như vậy. Một cây lan sinh trưởng trong nhà ấm, khác xa một cây tử đằng sống ngoài đất hoang. Chỉ có kẻ mất mùa, mới nghĩ họ giống nhau.

Lòng bứt rứt không yên, tin tức từ chỗ Hợp Hoan truyền về rất tốt, kế hoạch đã tiến được một bước. Nhưng lòng trống rỗng, thiếu vắng một đôi con người lúc nào cũng nhìn mình, vương phủ chợt trống trải đến đáng sợ, một nỗi buồn phiền dâng trong ngực, ngay cả chính mình cũng không biết vì sao.

Dư thân vương mở yển, hẩn đi không chút chần chừ. Tự nói với mình, đi, chỉ vì muốn tìm hiểu tình hình Dư thân vương, con cáo già thành tinh ấy, đứa nhỏ đơn thuần như Hợp Hoan sao có thể đối phó được. Sai một bước, hận ngàn thu, không thể để thời khắc then chốt như thế này lại xảy ra vấn đề.

Từ xa thấy Hợp Hoan dựa vào lòng Dư thân vương, nụ cười duyên dáng, quả là rất được sủng ái. Kiềm chế nán lại buổi yến, nhưng trước sau vẫn không chịu nổi cái cảnh chường mắt kia. Nghĩ đến chuyện lát nữa, trong lòng càng thêm bức bối bất an.

Hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đi, thâm nghĩ không bao giờ còn gặp lại Hợp Hoan, không bao giờ còn gặp lại đôi con người trong suốt kia nữa. Một đường đến hoa viên, nhịp thở hỗn loạn.

Phía sau có tiếng chân nhẹ vang, ngoài Hợp Hoan còn có thể là ai?

Cười lạnh, dù gặp được người khiến hân vui mừng, nhưng nét mặt vẫn một bộ dạng lạnh như băng.

Hợp Hoan quỳnh quáng cả lên, không có chút bộ dạng mỉa mai hoặc khuyhnh quốc khuyhnh thành ban này. Hai gò má trắng tuyết vì lo lắng mà hiện một tầng đỏ bừng. Càng nhìn hân lo lắng, trong lòng càng vui mừng.

Bỗng nhiên cả kinh, lẽ nào đã thích Hợp Hoan này rồi? Sao có thể, hân là vương gia cao cao tại thượng, Hợp Hoan chỉ là một nam sủng hèn mọn, thích hân sao? Quả là buồn cười, mình đã làm nhiều việc như vậy, phí nhiều tâm huyết như vậy, không phải là vì Mẫn sao?

Nhưng tại sao khi nghe Hợp Hoan muốn chạy vào ngục thăm Dư thân vương, trong lòng lại tràn đầy tức giận. Liều mạng tự thuyết phục, Dư thân vương đối Hợp Hoan không tệ, để Hợp Hoan gặp hân là bản thân khoan dung độ lượng. Sao phải vì một người sắp chết mà cáu giận, còn vì một kẻ thân phận rất tầm thường. Nhếch môi cười, chỉ có bản thân mới biết nụ cười này miễn cưỡng thế nào, chỉ hận không thể lập tức đem Dư thân vương ra xử tử.

Hợp Hoan và Mẫn, Mẫn và Hợp Hoan, như hai thanh tiểu đao, xẻ đôi trái tim ra. Yêu Mẫn, thực sự là tình cảm chân thành, vì thế, hân cả chuyện đại nghịch bất đạo cũng liều mạng làm. Nhưng với Hợp Hoan, là thương hại, là áy náy, cũng là yêu thích.... không cách nào nói cho rõ ràng.

Một chút do dự này, khiến bản thân mắc kẹt tự tôn, hết lần này đến lần khác đẩy Hợp Hoan vào lòng người khác. Ngây thơ tưởng rằng chỉ cần không thấy Hợp Hoan thì không bao giờ phải chịu cái cảm giác giày xéo tâm can này nữa. Trăm triệu lần không thể ngờ, vì cái suy nghĩ tự cho là đúng này, mà suýt nữa hại chết Hợp Hoan...

Trời đã sáng rõ, nắng sớm chiếu lên mặt Bảo nhi, khuôn mặt nhỏ bé quả thực trong suốt như thủy tinh, phảng phất có sự thuần khiết của đứa trẻ mới sinh.

Bảo nhi khê kêu, làn mi như cánh bướm chớp chớp, chậm rãi mở ra, qua đôi mắt trong suốt hiện rõ bóng hình bản thân, môi xinh xắn cong lên, “Ưu.”

Cúi người hôn xuống làn môi ấy, dịu dàng nói: “Sao không ngủ thêm đi, tối qua khiến người mệt rồi.”

Gò má Bảo nhi đỏ ửng lên, “Ưu sao cũng thức dậy sớm như vậy? Có tâm sự sao?”

Cười lại như không cười nhìn hân. “Bảo nhi làm sao biết ta có tâm sự?” Bỗng nghĩ ra, “Người chờ một chút, đừng xuống giường, gió đầu xuân rất lạnh.”

Bảo nhi nghe lời cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trắng mịn, mở đôi mắt như lưu ly nhìn Ưu bận rộn. Ưu xắn tay áo, tự tay bê nước ấm, nhìn bộ dáng, đúng là muốn hầu hạ hân rửa mặt.

Không ngăn được kinh ngạc, từ khi tới Tây Vực, Ưu luôn ôn nhu săn sóc cho hân, nhưng chưa từng ân cần như hôm nay, rất cung kính hầu hạ. Đuôi mày đầy mắt Ưu đều tràn ngập yêu thương nhưng lại lẫn thêm một điều gì khác nữa, Bảo nhi kinh ngạc nhìn hân, chỉ thấy được hôm nay Ưu đặc biệt đẹp hơn mọi ngày.

Ưu buồn người nhìn Bảo nhi nghiêng đầu ngẩng ra, tự tay tỉ mỉ lau mặt cho hân, lực thật nhẹ. Hơi ấm tỏa ra dễ chịu, Bảo nhi thoải mái chớp mắt, đôi mắt to như lưu ly nhìn xa xăm ngoài chân trời.

Đứa nhỏ này, không biết lại chìm vào cõi thần tiên nào rồi. Mặc dù đã trải mười năm hứng gió cát, nhưng sao vẫn như đứa trẻ hồn nhiên.

Đột nhiên nảy ý xấu, cắn lên đôi môi căng mọng kia một cái, Bảo nhi a lên một tiếng, sờ lên môi đã hiện dấu vết mờ nhạt. “Ưu lại trêu cợt ta rồi.”

“Cuối cùng cũng tỉnh lại a!” Vờ lắc đầu, nở nụ cười gian xảo, “Nhìn Bảo nhi như vậy, ta thật không thể nào yên tâm. Muốn mua lấy một sợi xích, trói người lại bên người mới tốt.” Vừa nói, vừa cầm lấy ấm trà mạ hình mây cuộn sóng trào, dòng nước đậm màu trắng thành một đường cong duyên dáng rồi rơi vào chén hoa nhài bạch ngọc. Khoảng khắc trong không gian tràn ngập hương thơm.

“Uống chút trà ấm dạ dày. Điểm tâm ta đã bảo người chuẩn bị, bánh rán hành, bánh đậu, bánh bao nhân gạch cua, cháo gạo nhật thơm nấu nhuyễn, tất cả đều là những thứ người thích ăn nhất.” Lòng mày Ưu cong lên, thật muốn tự tay bón cho hắn.

Bảo nhi nghiêng đầu, nhẹ nhàng nói: “Người vẫn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc có tâm sự gì muốn giấu. Ưu không vui, Bảo nhi cũng không vui.”

Ưu cười nói: “Người nhỏ xíu như vậy mà đa tâm quá, ta nào có tâm sự gì...”

Bảo nhi không nói gì thêm, chỉ dùng đôi mắt đen tuyền chăm chú nhìn mình.

Dáng cười nhạt đi, thở dài một hơi, “Chỉ là nghĩ đến những chuyện trước đây thôi. Tâm ta thực sự đúng là bị chôn trong mỡ lợn mất rồi, lại làm nhiều việc có lỗi với người như vậy. Dù là tranh quyền đoạt thế, cũng không cứ phải rơi xuống đầu người, khiến cho người chịu khổ cực nhiều như vậy. Ta... Ta chỉ nhớ đến ngày đó người lơ lửng giữa không trung, là hận không thể chém cho chính mình một đao”, ngừng lại một chút, “Mỗi lần nằm mơ, ta đều mơ thấy người biến thành một con bướm trắng bay đi. Ta vươn tay bắt, nhưng làm thế nào cũng không bắt được. Ta... đã đẩy người qua tay người khác nhiều lần, người hẳn nên oán hận ta mới đúng, nếu như... có một ngày người rời ta đi...”

Bảo nhi nhẹ nhàng cười, “Nếu muốn ta rời xa người, không bằng bảo ta chết đi còn hơn.”

Ưu cả kinh, đưa tay tưởng muốn bịt miệng Bảo nhi lại, đã thấy Bảo nhi nâng chén trà, từng ngụm uống, tựa như lời hắn vừa nói, chẳng khác nào một lời chào hỏi bình thường.

Hắn vẫn thường cho rằng Bảo nhi là nước, nhưng chỉ biết thủy chí nhu(3), lại không biết thủy cũng chí cương(4). Bảo nhi chính là như vậy, một khi đã xác định rồi, thì dù thịt nát xương tan cũng không suy chuyển.

Bỗng nhiên mới thấy mình thật khờ, vẫn nghĩ bản thân và Bảo nhi không trải qua tình ái mãnh liệt gập ghềnh, khó có thể coi là người yêu. Lại không biết rằng, yêu thương, chỉ trong một phút lơ đãng, thì từng chút một liền thấm vào máu thịt, giống như hô hấp, không thể tách rời, hết lần này tới lần khác ngập ngừng như vậy, lo lắng lâu như vậy.

Kẻ ngu si! Kẻ ngu si!

Tự cười giấu mình, một tay ôm lấy Bảo nhi.

Bảo nhi kinh hãi kêu nhỏ, “Mới sáng sớm, Ưu còn muốn dọa người ta sao?”

Cười to, ôm lấy Bảo nhi ra khỏi phòng phi ngựa lên đỉnh núi.

Gió sớm thổi vạt áo tung bay, bên tai kêu gào, nhưng Bảo nhi lại không hề thấy sợ. nhòai đầu ra khỏi lòng Ưu. Tuyết Sơn xa xa đồ sộ, chẳng khác một cây cột trụ trời, xa như vậy, mà lại tưởng như vươn tay là có thể chạm đến được.

Nhìn Bảo nhi ngơ ngẩn vươn tay, Ưu nhẹ cười: “Bảo nhi đúng là một hài tử, còn không yên cần thận ngã chết đó.” Xuống ngựa, cởi áo choàng, xả tung trước gió, ôm lấy Bảo nhi bên trong.

“Phong cảnh thực đẹp.” Bảo nhi thì thào, “Ở Thừa Thiên đâu có thể nào thưởng thức phong cảnh tuyệt mỹ thế này.”

“Người thích, chúng ta mỗi ngày đều ngắm!” Đôi tai nhỏ bé trong suốt đường như sợ lạnh mà run lên nhẹ, Ưu há miệng ngậm lấy, xấu xa liếm một cái.

Bảo nhi đang nhìn đến ngẩn người, lỗ tai bỗng nhiên nóng lên, không cần nghĩ cũng biết là ai đang nghịch ngợm, vội vươn tay che, quay đầu âm ỉc trừng hắn, “Vừa mới nghiêm chỉnh một chút, đã lại gây sự, tốt xấu gì trước đây cũng từng là vương gia mà sao...”

“Ta không nghiêm chỉnh?” Ưu cười nhìn hấn, tia sáng trong mắt lóe lên, không biết lại có ý nghĩ quỷ quái gì, “Người thử đi hỏi những người từng gặp ta xem, có ai nói ta không đứng đắn? Chỉ có Bảo nhi là có thể thấy ta không đứng đắn được thôi! Người còn trừng, cẩn thận ta không kiềm chế được, ăn người luôn ở chỗ này.”

Bảo nhi nghiêng đầu cười, “Ta sợ sao, người giỏi thì cứ làm đi, chỉ cần không ngã xuống là được”

Ưu vờ vươn tay, Bảo nhi né sang một bên tránh, nhưng Ưu luyện võ đã lâu, sao có thể nhường hấn, xoay ra chỗ trống, đem hấn khóa lại trong ngực. Người trong lòng vẫn không từ bỏ, miệng phản kháng: “Người chơi xấu! Ta không phục!”

Ưu ôn nhu cười, cúi đầu dỗ dành.

Tuyết trắng dưới ánh mặt trời tán ra bảy quầng màu sắc, băng sáng lòa trơn bóng, chim không đậu nổi. Cột băng trơn bóng cắm thẳng xuống đất. Dưới chân Tuyết Sơn, mặt hồ trong suốt sáng như gương, gợn sóng cũng không có, chỉ thỉnh thoảng một vài hoa tuyết rơi xuống hồ, tạo nên những vòng tròn nhỏ rung rung.

Phiên mây trắng theo gió phiêu du, thường thường có thể thấy bóng giữa hồ trong, thoát nhìn như thấy có vị tiên cười mây bay lên từ vực tuyết.

Những ngọn đèn dưới chân núi lác đác, thành từng quầng đẹp mờ ảo. Thảo nguyên xanh mướt, gió nhẹ tung cát vàng, xa xăm mắt người. Núi tuyết trắng, nước thông veo, cỏ xanh tươi, một trời đất cát vàng... Người chần chừ sáng sớm lùa bầy ra bãi, tiếng roi quất vun vút, dê trắng chạy trên thảo nguyên. Mây trên cao, dê dưới đất, trắng hòa trắng, khó có thể phân biệt.

Bài ca chẵn cừu vang lên, không biết từ lúc nào, hai người thôi cười đùa, lẳng lặng ôm nhau, lẳng lặng chăm chú nghe bài ca dao cổ xưa...

Thì ra, hạnh phúc lại đơn giản như vậy...

-Toàn văn hoàn-

Bánh rán hành

Bánh đậu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-hoan>